VOINȚA NAȚIUNII ȘI CÂTEVA VECHI CONFUZII

Romeo BRAN

Este mai mult decât lăudabilă inițiativa de a re-ORGANIZA UN COMITET REPREZENTATIV AL EMIGRATIEI ROMANE, anulându-se odată pentru totdeauna penibila Uniune și Ligă, care vorbește în numele oricui numai în numele emigrației române anticomuniste NU. Prima, și- sperăm - ultima vizită în r.s.r., este elocventă.

Ar fi însă foarte bine dacă s'ar pleca de la câteva realități solide nu de la mereu repetatele greșeli politice, de orbire politică.

S'a pomenit de voința națiunii, care a dorit să se trateze cu Aliații pentru ieșirea României din războiul contra Rușilor. Cine a fost națiunea cu voința ei, s'a văzut, și rezultatele se văd și azi. Printre Aliați era și Rusia comunistă către care România a fost împinsă și vândută în urma oarbelor tratative ale celor ce-și arogaseră titlul de "voință a națiunii".

Greșeala s'a petrecut și după cea mai mare catastrofă a istoriei României: 23 August 1944- când cei ce-și ziceau "voința națiunii", partidele de bază "Țărănesc" și "liberal", au dat mâna cu partidul comunist având blagoslovenia regelui. Deci aceluiași Rege, care trădase mandatul ce i se încredințase, arestând pe șeful armatei Ion Antonescu și-l predase Rușilor, (răsplata- cea mai înaltă distincție militară sovietică)-i se cere acordul pentru a binecuvânta un comitet al emigrației !

Ce mai reprezintă acest Rege pentru Români ? Doar simbolul unei vânzări pentru o slujbă pentru care n'a avut niciodată nici plăcere, nici interes, nici aplicație. De ce mai trebuie întrebat ? Pentru a repeta greșelile trecutului ?

Altă ideie oficială este de a organiza un "Comitet Național" cu reprezentanți ai tuturor partidelor, unii mai realiști incluzând aici și reprezentanții legionari.

Care partide și ce platformă de idei prezintă ele ? Faimoasa democrație clasică franceză, care asistă impotentă la valul violenței comuniste care vine, vine și legile democrației o ajută ? Ce mai înseamnă pentru generația de azi "Național Țărănesc", "Liberal" ori " Averescan"? Cel mult nimic. Membrii lor, majoritatea, au murit la canal, ori în mină, ori în bălți și deltă. Iar cei scăpați, cu bani, mulți ani în urmă, sunt complet rupți de realitățile României.

In momentul de față ar trebui să dispară noțiunea de partid, rege inutil, organizări ministeriale în fața cafelei și a cognacului Metaxa.

Dacă cineva vrea să facă ceva pentru nenorocita aceea de Tară și pentru nănăpăstuiții ei locuitori, cu creierele bine spălate de propaganda criminală a regimului de ocupație, apoi acel cineva să pornească de la o singură ideie: LUPTA IMPOTRIVA COMUNISMULUI, sub orice formă s'ar prezenta el, distrugerea acestui comunism, extirparea odată pentru totdeuna.

Continuare in pag. 4

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Prețul unui exemplar: 85¢

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 3 Nr. 23 MARTIE 1978 PUBLICAȚIE - LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

DOMN, NU! DOMNIE, DA!

Eugen BÂRSAN

Un respectabil prieten al Cuvântului Românesc ne-a atras atenția asupra unei recente măsuri comuniste din România.

Ceaușescu a decis ca, începând cu sfârșitul anului trecut, să se desființeze titlul de domn și doamnă. Potrivit acestei decizii, cine este în partid este tovarăș, iar, cine nu, cetățean. Drept urmare, oamenii de rând, din România, nu mai pot fi decât una din două: Ori tovarăși ori cetățeni. Am spus anume "oamenii de rând" pentrucă cu ceilalți e o altă poveste, la care vom ajunge în decursul acestor rânduri.

A impune felul în care oamenii trebuie să se numească între ei, sună a act de demență politică. Pe care ținem să'l facem cunoscut și să'l subliniem, dar care nu ne surprinde și nici nu ne miră. Căci privind la isprăvile comuniștilor români, de când au fost puși de Rusia Sovietică în șeaua puterii, ne sar în ochi enorm de multe acte de demență, sub toate aspectele. Al obsesiei de putere cu orice preț, al crimei ordinare și studiate, al unei strașnice imposturi și nu mai puțin al tragi-comediei "țiganului împărat", văzut oriunde apare partidul.

Privind la obsesia și alienația politică comunistă, vom putea pricepe mai ușor, de ce Ceaușescu n'a fost în stare să'și dea seama că desființând pe "domn", n'a făcut mare lucru, căci a rămas "domnia". Domnia lui și a tovarășilor din vârf.

De bună seamă că lui Ceaușescu nu i se va spune tovărășia voastră, ci domnia ta sau domnia voastră, ceeace este echivalentul lui Dumneata și Dumneavoastră.

Niciodată minciuna n'a fost mai mare și mai nerușinată ca la comuniști. Ceeace se întâmplă este strigător la cer. In ciuda doctrinei propagate, de ei, asupra egalității umane, într'un stat comunist deosebirea între starea poporului și starea de privilegii a conducătorilor e ca de la cer la pământ. Si așa e și în România.

Continuare in pag. 3

BASARABIA NOASTRĂ

Marius VERDES

La auzul numelui ei, românilor li se umezește geana, ca după pierderea unui părinte, frate sau copil. Si Basarabia, a înmănunchiat în conștiința națională a poporului român, toate aceste noțiuni calde și dulci-amare ce rămân la baza unei familii și a oricărei comunități de neam și națiuni. Căci a avea conștiința că un teritoriu geografic și lumea ce-l populează îți aparțin, trebue să ai îngropați acolo de secole (noi românii mărturisim cu milenii) o parte din trupul și sufletul tău. Cu acești străbuni și frați basarabeni, noi ne întreținem istoric în viața, aspirațiile și limba noastră-toate comune. Peste veacuri de nenorociri și fericiri, comuniunea a rămas intensă, permanentă, neumbrită, din primele praguri ale istoriei noastre până azi și în veșnicia istoriei românești.

Aproape două mii de ani, cu pământul ei mănos, cu codrii înalți și stufoși, cu carnea și virtutea tare a fiilor ei, Basarabia a apărat credincios toată românimea strânsă statornic între Nistru și Tisa, dela Cernăuți la Dunăre și până la valurile albastre ale mării. De pieptul ei vânjos de cruciat s'au isbit mai întâi sumedenia de seminții și hoarde ale barbarimii flămânde ce se împuiau prin Asia și prin tristele și întinsele spații ce se cheamă azi Uniunea Sovietică. Si la picioarele ei și-au găsit mormântul. Iar poporul român întreg, prin jertfa Basarabiei a cunoscut liniștea veacuri de-arândul. Mai încoace în istorie, au venit și rușii cu liota lor de limbi și popoare strânse și ținute cu cnutul, conduse cu toată perfidia ce o poate da corcirea asiatică. Au năvălit-o pe ea și pe noi românii de douăsprezece ori. Căci sunt flămânzi de pâine, de pământ, de mormânt. Si setoși. Si totuși în Martie 1918, spontan și cu entusiasm, Basarabia s'a alipit la trupul Patriei mume, unire ce a fost consfințită solemn prin toate tratatele lumii ce s'au pus pe hârtie și au fost semnate de toți marii și micii acestui pământ.

Rusia, care este posedată însă permanent de delirul imperialist, s'a făcut frate cu diavolul nazist și ne-a răpit-o din nou, pentru un an numai, căci la împărțirea prăzii bandiții și-au scos cuțitele. Si Basarabia a fost din nou a noastră pentru câțiva ani. In 1944, Basarabia ne-a fost din nou smulsă, prin târguri care fac să roșească și pe un hoț de cai. Pentru cât timp pământul ei bun și vitejii ei fii vor mai suporta silnica robie rusă? Ultimul târg făcut asupra Basarabiei și României a fost tot așa de spurcat ca și altele ce s'au mai făcut asupra noastră a românilor și care cu timpul au fost spulberate de vânturile istoriei.

Rusia a dorit și a poftit mereu să subjuge alte pământuri și popoare cu o egală lunatecă pasiune țaristă

Continuare in pag. 3

Basarabia: lespede din Sec. XV-lea

editorial

„LIBERALISMUL" ŞI SOCIALISMUL

In mijlocul exilului românesc circulă tot felul de reprezentanţi ai diferitelor curente de ideologie politică. In mijlocul unei societăţi pluraliste este firesc să găseşti orientări pluraliste. Pluralismul politic este unul din mijloacele puternice, ale democraţiei sănătoase, pentru a asigura închegarea vieţii sociale şi progresul. In mediul de libertate, al unei societăţi, ideile circulă, se confruntă şi înlesnesc sinteze care limpezesc apele.

Deci, nu este nimic grav, să aibă şi exilul românesc poziţii cât mai variate, multiple şi de nuanţe diferite, în legătură cu problemele politice -naţionale sau mondiale. Grav este însă când reprezentanţii unui curent, sau al altuia, nu pricep principiile fundamentale ale curentului în care se încadrează, şi pe care vreau să-l reprezinte. Aceştia se ataşează unei mişcări ideologice, fără să ştie despre ce este vorba, căci nu au clare în minţile lor ideile directoare ale ideologiei la care aderă, din entuziasm, naivitate sau interes personal.

Dar, există un caz mai grav, al acelora care cunosc ideile directoare ale unei ideologii, şi substraturile ei ascunse, dar nu au curajul să le scoată la lumină şi să le mărturisească, aşa cum sunt ele, cu chipul lor cel adevărat. Reprezentanţii acestor mişcări ideologice se complac în a se ascunde, după aparenţele sonore, frumoase şi atractive ale politicii lor, crezând că pot înşela pe toţi ceilalţi, cu magia camuflajului artificial.

Un exemplu clasic, în această privinţă, ni-l oferă aşa zişii "liberalişti", care pretind a promova ideia progresului, faţă de conservatorii tradiţionalişti. Aceşti "liberali" vorbesc frumos despre libertate, reforme adânci şi revoluţie, acuzând pe toţi cei ce se opun ideilor lor de "extremişti de dreapta, fascişti sau contra-revoluţionari. "Liberalii" noştri însă uită să precizeze că "liberalismul" lor nu este decât o firmă de camuflaj a stângismului pro-socialist sau chiar pro-comunist. Lor nu le place să fie asociaţi, în America mai ales, cu ideile socialismului, cu toate că întreaga structură a mişcării lor ideologice derivă din socialism.

Nu este cazul să demonstrăm acest lucru, cu textele ce s'au publicat şi cu activităţile "liberalilor".

Dar, vom cita câteva rânduri, dintr'un interviu al profesorului Galbraith, care este unul din principalii reprezentanţi al "liberalismului" american.

El este un economist de renume internaţional şi ştie bine care este poziţia şi definiţia "liberalismului", în economie şi politică. Autoritatea lui nu poate fi pusă la îndoială.

Iată ce răspunde prof. Galbraith la întrebarea:
- Care este definiţia Dvoastră a liberalismului?
- " Una din dificultăţile de azi este că liberalismul n'are aceeaşi definiţie în Statele Unite şi în Europa. Nu se poate rezolva această dificultate decât utilizând termeni descriptivi şi detailaţi: în Europa, eu m'aşi descrie ca un social-democrat şi chiar ca un socialist, termeni care oferă cu totul alt înţeles în Statele Unite" (Le Monde, 7 Feb.1978).

Noi ştim că există un alt înţeles în Statele Unite, dar acest înţeles este dat din considerente strategice.

"Liberalilor" americani nu le-ar conveni eticheta de social-democraţi sau socialişti, căci şi-ar pierde apoteoza pe care le place s'o afişeze la încrucişările de drumuri. Numai că nu este greu să credem că prof. Galbraith poate accepta un dublu standard ideologic, în Europa este "social-democrat şi chiar socialist", iar în America devine - prin simpla trecere a Atlanticului- "liberal".

Este aici o contradicţie imposibilă de reconciliat, dacă ar fi aşa. Adevărul este că socialismul, mai ales ştiinţific, se pretinde universal valabil.

In Europa sau în America, socialismul are acelaşi înţeles. Diferenţa este că în America, reprezentanţii lui se chiamă "liberali", din necesităţi de strategie politică.

Aceşti "liberali" nu au curajul să apere poziţiile socialismului lor, nu au curajul să apară aşa cum sunt ei în realitate. Se ascund după frumoasa etichetă a "liberalismului".

S'ar putea ca interviul lui Galbraith să le stimuleze curajul, care le lipseşte, sau s'ar putea să-i ceară condamnarea lui Galbraith, pentru că a făcut o greşeală, prin demascarea adevărului."Liberalii" nu iubesc adevărul, căci l-ar fi spus de mult.

George BĂLAŞU

ÎN PRAG DE MILENIU:

RĂZBOIUL MILENIULUI II

Domostene NACU

Consiliul Oecumenic al Bisericilor adoptă numeroase texte pentru noua orânduire economică a lumii. Dar tocmai "neputinţa de a stabili raportul dintre credinţă şi iniţiativele luate în lume (. .) este în inima crizei spirituale prin care trec Bisericile"(Ph.Potter, Secretar General, C.O.B., "Le Monde", 9 Aug. 1977). Desigur, "firea Bisericii universale (. .) este trădată când se acceptă despărţirea". Dar "nu-i îndeajuns ca Bisericile să se întâlnească pentru dialog. Dialogul e un mijloc, nimic mai mult" (L. Fischer, Ib.).

In aceste întâlniri, puzderiile de vorbe par nori de pleavă. Dar legile casei le orânduiesc spre un prim adevăr: Dialogul nu-i doar mijloc. Potir de cuvinte schimbate la faţă, el este şi izvorul şi ţelul Bisericii. Dar trebuie să-i cunoaştem legile. Fără lumina lor, truda pentru lămurirea Sfintei Prietenii a devenit război fraticid (876-1054). Război între trei planuri, trei monologuri pentru orânduirea lumii: economie cu chip divin, prin învierea cuvântului uman, după unii; economie cu chip uman, prin răstignirea cuvântului divin, după alţii; economie cu chip animal, după cei care, exasperaţi, au crezut că pot despărţi împărăţia Omului de împărăţia lui Dumnezeu (1530).

In inima aceluiaşi mileniu, Mărturisirea Ortodoxă, adânceşte chemarea pentru adevărata economie creştină. Formula simfonică prin Fiul în sânul Treimei economice, rămâne încă punte de legătură între Răsărit şi Apus. Intocmită de Petru Movilă, Mărturisirea este aprobată de Sinodul Bisericii Ortodoxe Universale (Iaşi, 1642). Dar nici acest capital scris n'a dus la o planificaţie simfonică. In acest gol naşte aşa zisa dialectică materialistă. Ea "sacralizează" Partidul unic în numele lui Marx, al lui Engels şi-al lui Lenin: Masca antireligioasă a Sfintei Treimi, Anti-Biserica. La această mască se închină totuşi, cu sau fără stiinţă, majoritatea teologilor de azi. De ce si cum?

Una din concepţiile creştine (solofonia) afirmă despărţirea dintre trei trilogii globale, trei împărăţii: "trinitatea economică" a Banului (profit, rentă, salariu), trilogia politică a Statului (lege, guvern, tribunal) şi trilogia ideologică a Templului (etică, estetică, metafizică). Fiecare împărăţie şi-ar avea abecedarul ei, fără nici o legătură cu abecedarele celorlalte două. Insăşi capitalul ideologic (dogmatic) despre Economie Treimică n'ar avea nici o legătură cu viaţa în numele şi în sânul Treimei.

Marx păstrează întâi această despărţire. El poate deci spune teologilor că n'au cuvântul în treburile financiare, politice şi ideologice pentru noua orânduire a lumii. Apoi promite moartea Banului, a Statului şi a Templului. După această necrofonie, toate abecedarele îşi pierd rostul de a fi. Prin "adevărata înviere (marxistă) a naturii", teologii creştini cred că ajung dumnezei, fără Dumnezeu. Ei uită chiar că Isus nu-i doar Viaţa, ci şi Calea şi Adevărul: Singura cale spre adevărata viaţă animală, umană şi divină. Păstrând despărţirea dintre abecedare şi anunţându-le moartea, Marx le foloseşte totuşi pentru împărăţia robilor (servofonia). Aici, teologii riscă să devină papagalii Anti-Bisericii.

Folosind cele trei monofonii marxiste într'o dialectică cacofonică, Partidul planifică tragicomedia veacului nostru: Materialist, el afirmă că ideia e doar reflectul materiei organizate; omul nu poate prevedea desfăşurarea orânduirii materiale care-l produce; el n'are puterea preştiintei pentru a planifica o nouă orânduire. Acelaşi Partid pretinde totuşi monopolul filozofiei, al politicei şi-al economiei, al tuturor puterilor!

Desigur, doar concepţiile religioase care afirmă libertatea omului faţă de întregul Univers, pot întemeia toate puterile prin adevărata filozofie a planificaţiei economice. Dar după însăşi majoritatea teologilor creştini de azi, Logos, Christos ar fi în afara, împotriva sau deasupra Logicei. Planificator universal, El ne'ar fi învăţat să despărţim planificaţiile ideologice, politice şi financiare, să le omorâm sau măcar să le aservim Partidului unic. Adevăratul Filozof, Christos ne-ar fi spus că filozofia e nefolositoare, chiar dăunătoare sau unealtă bună, dacă ne cântă în strună.

Cacofonia acestor teologi creştini hrăneşte astfel cacofonia marxistă. Partidul poate folosi şi Biserica şi Statul şi Banul în propriul lui plan. Planificaţia lui cacofonică explică tragedia neamurilor din Răsărit. Ea pregăteşte şi tragedia neamurilor din Apus. Dar masca urâtului vremelnic nu poate înăbuşi, pe veci, chipul veşnicei frumuseţi.

Dimpotrivă, sfârşitul mileniului nostru trăieşte cel mai hotărâtor război spiritual : Războiul dintre avântul chipului simfonic şi furiile oarbei cacofonii. Războiul tuturor neamurilor pentru planul Prieteniei.

CĂTRE REDACŢIE

* Viena, AUSTRIA- Tin, pe această cale, să vă mulţumesc din toată inima pentru amabilitatea cu care aţi binevoit a-mi publica "Apelul" meu, în vederea obţinerii unei garanţii, spre a putea ajunge în Statele Unite. Ca urmare, am deosebita plăcere a mulţumi, pe această cale, D-nei Zaira MANTA (Washington), precum şi D-lui Gheorghe FARA (Great Neck, N.Y.), care s'au oferit, complectamente dezinteresaţi, a-mi fi de folos în acest sens. Actulmente , am obţinut deja această garanţie din partea unei alte familii, însă, gestul acesta, fraternal, luminat de o adâncă generozitate, manifestat de către aceste două persoane, m'a impresionat într'un mod deosebit, confirmându-mi, pentru încă o dată, că ospitalitatea şi dragostea pentru OM, sentimente specifice ROMANILOR, dăinuiesc, indiferent de ţara unde s'ar afla românii. Deci, încă odată, vă mulţumesc, REDACTIEI, celor două persoane, tuturor bunilor ROMANI care participă din toată inima la ajutorarea şi îndrumarea fraţilor aflaţi la început de drum în viaţă, un drum, de altfel, dificil, pentru început, însă cu o finalitate dintre cele mai promiţătoare.

Sorin ARDELEANU

* Detroit, U.S.A.- Alăturat vă trimit abonamentul anual- în prelungire- pentru anul 1978.... Folosesc acest prilej pentru a vă aduce bunele sentimente şi felicitări la această " Lumină ROMANEASCA", pentru care osteniţi cu atâta vrednicie. Admir Spada de luptă împotriva nedreptului regim din ţară. Pentru anul ce-a venit: LA MULTI ANI ! Ani mulţi, ani buni, ani cu sănătate şi SFINTE BUCURII.

Preot Nicolae BARSAN

* X, ROMANIA- Am citit acest ziar venit din Cer. Nu ştiam ce să cred...cum a ajuns la noi...Cunoscându-vă adresa încerc să trimit prin aceeaşi sursă.... apelul meu disperat...Vă rog publicaţi în paginile ziarului Cuvântul Românesc acest lucru... Eu nu mai am altă speranţă...

Y.Z

* Elmhurst, U.S.A.- Alăturat vă trimit abonamentul pentru ziarul Cuvântul Românesc.... In acelaşi timp vreau să vă trimit şi un cuvânt de încurajare în continuarea muncii D-stră spre apariţia continuă a acestui ziar, care umple un gol în viaţa noastră pe acest continent.

Emil PANZARU

* San Juan, ARGENTINA- Mai întâi permiteţi ca să vă exprim, în numele meu, al prietenului Anton Hoidas şi a altor români cititori, cele mai sincere felicitări pentru calitatea publicaţiei D-stră şi a noastră. Nici nu ştii care apariţie lunară este mai bună. Cea din Ianuarie mi s'a părut extraordinară....Calitatea este la înălţimea muncii şi sacrificiilor ce le faceţi.... Dorindu-vă multă sănătate şi succes în lupta de apărare a poporului nostru, vă salut cu toată dragostea.

Nae HORODNICEANU

* Wurppertal, GERMANIA- Anul trecut am avut ocazia să vizitez ţara, şi sincer să fiu am fost foarte dezamăgit de cele văzute, exceptând pagubele materiale săvârşite de cutremur. Si de data aceasta s'au încasat zeci de milioane de dolari ca ajutor din partea "exploatatorilor capitalişti" fără însă ca bietul român să beneficieze măcar de un cent... Si acum după aproape un an de la cutremur, mai există oameni, familii care sunt obligaţi să trăiască în case, apartamente foarte rău avariate pe care de fapt ADAS-ul ar trebui să le plătească, dar n'o face, motivul ? nimeni nu se încumetă să ceară explicaţii. Cu problema alimentară ce să mai spun, de mult nu mai ştie bietul român ce'nseamnă, carne de porc, sau ulei de floarea soarelui, brânză de oaie, bună, de calitate şi nu plină de apă şi sare...A trebuit să alerg cu maşina prin Bucureşti şi cu mare greutate am găsit câte ceva...Este într'adevăr foarte trist.

Willy MULLER

* Wellington, NOUA ZELANDA- Am început să primim ziarul mai regulat....Il aşteptăm cu mare nerăbdare şi ne necăjim că nu ştim exact data când apare. Pentru noi acest ziar este hrana noastră sufletească...Să vă ajute Dumnezeu să ţineţi mai departe această torţă de lumină, care să ne călăuzească spre drumul biruinţei....Fără a intra în amănunte, ţin doar să-mi exprim sincera admiraţie pentru tot ce faceţi, toţi ce vă osteniţi, ca să apară această publicaţie.

Nicolae UMBRA

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că- REDACŢIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtăşeşte totdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Insemnări Pe Margine De Drum:

CEI CE MERG ÎN VIZITĂ ÎN ROMÂNIA

Nicolae PETRA

Nu încercăm să spunem că fac greșit cei ce merg în țară, cu orice motiv. Ceeace vrem să spunem aici e puțin mai complicat; răspunsul nostru la întrebarea oamenilor cumsecade, mai ales de alte neamuri, care când află că suntem români și viețuim în străinătate, ne întrebă nevinovați dacă vizităm țara, mai rar ori mai des.

De răspundem că nu am fost acolo de vreo 30 de ani decând am plecat, și dacă insistă să știe de ce, ne găsim cu greutatea de a le explica ceva ce e greu de înțeles, pentru cineva care nu a trăit vremile și întâmplările care ne-au silit să plecăm de acolo. Le spunem că e greu să ne întoarcem într'un loc din care am plecat pentrucă au intrat în el dușmanii și asupritorii țării, că România nu mai e o țară care există azi. Ceeace e acolo e o situație provizorie, care pentru noi e identică cu inexistența. Mai bine zis cu o suspensiune a vieții pe un timp limitat, chiar dacă ar dura o mie de ani, ca niște oameni din poveștile despre viitor, când cine vrea să vadă ce va fi peste vreo mie de ani intră într'o mașină și îngheață pentru vremea asta și la termen, îl desgheață și continuă să trăească ca înainte.

Când nu vor să priceapă și ne spun că țara lor, America, ori Franța, are excelente relații cu România, că îi dă ajutoare, că fac schimb cultural și economic și dacă ei o fac, pentru ce noi suntem mai deștepți și căutăm să menținem o situație falsă, ceva ce nu există.

Nu le putem nici măcar explica că în țară nu e libertate, pentrucă ei nu cunosc lipsa de libertate. Nu le putem spune că un cetățean nu se poate mișca liber prin țară și mult mai puțin prin streinătate, pentrucă pentru ei această situație e necunoscută și de neînțeles, deci inexistentă.

Ne mai spun că unii români, ce ei cunosc, au fost și merg în România și unii din ei vin cu vorbe bune despre cele văzute acolo. Incercăm să le explicăm că, în majoritatea cazurilor, aceștia sunt români ce au emigrat acum vreo 50-60 de ani, ori copii de-ai lor născuți în străinătate. Că aceștia, fie că e vorba de unii sau de alții, nu sunt în stare să-și dea seama despre ceeace se petrece cu adevărat în România. Ei înțeleg tot atât de puțin de ce reprezintă situația actuală de acolo cât ar putea înțelege despre situația din Italia, bunăoară.

Si mai puțin le putem explica pentruce merg acolo unii veniți din țară în anii dela cel de al doilea război, care au cunoscut o situație nedreaptă de acolo. Ne spun ei că noi suntem cei ce trebue să fim greșiți, pentrucă dacă unii merg acolo, deși se găsesc în aceiași situație cu noi, o fac pentru un motiv foarte logic, bine justificat. Si iarăși nu pot înțelege, străinii, că aceștia din urmă dacă merg acolo o fac pentrucă au găsit pe undeva un interes material, din negustorii cu guvernul ori din păcătoasa dorință de glorie, de a fi lăudați și felicitați pentru ceeace nu au făcut, de către autoritățile românești, care -i iau și-i plimbă prin țară, pe la mânăstiri și-i primesc cu plocoane miniștri și academicieni. Ori că pur și simplu, le lipsește caracter, sunt neputincioși sufletește, le face plăcere trădarea marilor interese ale neamului, nu știu cum să meargă pe o linie dreaptă și frumoasă în soare, nu în umbră, curați și nu murdari pe dinăuntru sau pe mâini. Dar cum am putea explica și spera că vor înțelege unii străini, când însăși frații noștri nu înțeleg și dau sprijin moral (atâta moralitate ce mai rămâne) unui regim căruia îi lipsește aceasta, mult mai mult decât îi lipsește dolarii. Dar aici nu facem propagandă ca să nu meargă în țară cei ce vor; cei ce o fac, o fac cu propriul lor risc moral și nu-i poate nimeni salva de această situație, ci doar încercăm să găsim o explicație, un răspuns la străinii care ne întreabă mereu de ce nu mergem să vizităm țara. Ceeace e important, în fond, e că noi știm foarte bine de ce nu mergem, și lipsa unei explicații verbale nu ne tulbură așa cum nici faptul că nu înțeleg. Căci atunci, prea rar, când întrebarea vine dela o persoană sensibilă, inteligentă, cu dragoste în sufletul ei pentru cei ce suferă, vede în ochii noștri o lacrimă invizibilă pentru alții și înțelege.

Așa declară președintele Uniunii și Ligii:

AM FOST UN NEAM DE TÂLHARI ȘI CRIMINALI!

Tu, române, vlăstar din mândra fată de dac și ostaș viteaz din legiunile lui Traian; creștin dela începutul începuturilor și străjerul lui Hristos la poarta Europei, află ce părere are despre tine preș. Uniunii și Ligii, adv. John Coman:

Te tragi dintr'un neam ce n'a cunoscut legile morale !

Tu, român-american, care ai scris pagini neprihănite în istoria Americii, fiind unul dintre grupurile cele mai loiale și ascultătoare de legi, află:

Te tragi dintr'un neam de tâlhari și criminali de drumul mare !

Așa ați fost descriși în ziarul "America" (Dec. 1977, p.7) de către John Coman: " One can not help but come away with feeling that in the past 30 years Romania has made considerable progress in many areas. This is evident in the changes of morality (there is practically no crime rate in Romania--and one can walk the street of any city freely at any hour of the day or night)..."

Iar în paragraful următor:...'Romania is well fed, well clothed"....

Citiți și recitiți cele scrise în ziarul creiat de păr. Moise Balea și menit ca să ne apere cinstea, limba și credința ! Acum, același ziar afirmă- că ne-am civilizat în "ultimii 30 de ani" de guvernare comunistă !

D. Coman, personal, n'a putut face o comparație dintre moravurile din trecut și cele prezente. D-sa și-a vizitat țara părinților pentru prima oară, și numai atunci când i s'a oferit o plimbare gratuită.

Ne întrebăm: cine l-a informat pe preș. Uniunii și Ligii ca să scrie un articol ce insultă trecutul neamului și face pe placul ungurilor ?

A fost d. Coman informat de vreun membru al Uniunii și Ligii ? Ori de vreun membru din Comitetul Executiv care i-a descris cum se jefuiau și omorau oamenii pe stradă în România înainte de venirea comuniștilor ?

Poate d. Coman iscălește cele scrise de ambasada din Washington ori cele trimise direct dela București, conform obligației ce și-a luat-o de a "propaga valorile culturii și artei contemporane românești". (Declarații făcute de preș. Uniunii și Ligii și publicate în ziarul comunist "România Liberă", 20 Iulie, 1977).

Cu abilitatea samsarului care încearcă să-ți vândă o capră stearpă drept vacă lăptoasă, fiscalul din Cleveland face și unele critici....obiective:

Nivelul de viață și lefurile din România nu se compară cu cele din Statele Unite. Dar de ce nu compară "nivelul de viață" și "lefurile" cu celelalte țări ? (Cu excepția Albaniei, România are cel mai scăzut standard de viață din Europa).

"Tratamentul medical e gratis"..dar nu se divulgă că un țaran este plătit 250-300 de lei pe lună

D. Coman face economie la adevăr; îl spune pe jumătate !

O altă critică "obiectivă": preș. U & L n'a găsit în provincie "air condition" !

După părerea marelui "democrat" țăranul român duce lipsă de icre negre și aer condiționat, încolo are de toate !

Dacă John Coman ar vorbi în numele lui, i-am întoarce spatele așa cum îl întoarcem tuturor propagandiștilor proceaușiști, dar d-sa afirmă că este singurul reprezentant al românilor din America "ales legal" (!).

In consecință vom întreba pe românii care, așa tam-nesam, s'au văzut reprezentați de admiratorul comuniștilor:

Tu, imigrant, ce-ai pus bazele societăților și bisericilor de aici, au fost părinții și frații tăi din țară hoți și criminali, așa cum îi descrie John Coman ?

Tu, american de origină română, care ai ajuns cu cinste în locuri de răspundere ți-au fost bunicii hoți și criminali ?

Iar voi, care ați riscat viața trecând frontiere păzite de câini și mitraliere, de ce-ați fugit din țară ?

Ați rămas corijenți la "morală " ori n'ați mai putut răbda să fiți "bine hrăniți" și "bine îmbrăcați" așa cum e în România "în ultimii 30 de ani" ?

Si acum, o altă întrebare:

Ce părere aveți despre John Coman ?

Stroe MOLDOVANU

DOMN, NU! DOMNIE, DA!

Urmare din pag. 1

Deși ea s'ar putea motiva cu un asemenea argument, decizia lui Ceaușescu nu a fost determinată de doctrină, ci de altceva. De morbul domniei, care le-a intrat în cap conducătorilor comuniști. Ei socotesc "domnia" ca un bun exclusiv al lor.

In cazul că i s'ar putea spune fiecărui, sau fiecăreia, domn ori doamnă, s'ar desființa, sub raportul titulaturii, linia de separație dintre conduși și conducători. Un lucru periculos pentru existența comunismului.

Ceaușescu a venit cu decizia în cauză pentru a elimina dorința și pofta oamenilor, de rând, de a se socoti și numi, între ei, domni. In fond, nu este deloc vorba de ceva nou, pentrucă un asemenea concept este vechiu la comunisti. Ceeace este nou este o mai drastică accentuare și, impunere a lui.

Tovarășii sunt membrii de partid și ca atare uneltele și preacredincioasele slugi ale marilor domni care le sunt șefi. Cetățenii sunt oamenii neamului care nu vor să aibă nimic de aface cu partidul, și care și-au făcut din demnitate și libertatea de conștiință o călăuză a vieții. Zicala că în tot răul este și ceva bun se adeverește din plin. Căci, în chip indirect, venerabilul român necomunist a fost scos la suprafață și categorisit ca cetățean. El constituie exemplul public al înaltei ținute omenești și românești.

Deasupra tovarășilor și cetățenilor e sfera atotputernicei domnii comuniste, care își apără princiara existență cu tot felul de măsuri. Intre acestea și cea de care vorbim: Domn, nu! Domnie, da!

Eugen BĂRSAN

BASARABIA NOASTRĂ

Urmare din pag. 1

sau comunistă. Din această cauză nu-și dă seama că are mai mult pământ decât oameni. Basarabia nu-i mai trebuia și asupra ei nu avea nici-un drept. Nu-i trebuiau nici țările baltice, nici țările satelite sau finlandizate. A devenit o broască râioasă ce s'a umflat până la crăpare și va plesni împroșcând umanitatea cu murdăriile pe care le acumulează de secole. Dar de ele, lumea se va curăța într'o clipă. Căci dacă până acum Rusia vrea să robească o nouă provincie, un râu, o mare, o țară, acum vrea să vâre în sacul ei fără fund întreg globul și universul. In numele unei minciuni pe care o mai pot crede numai arierații mintali sau psihici. Si cu ajutorul unei forțe militare, teribilă dealtfel. Si cu care se laudă că poate distruge de zece ori omenirea. Numai că dușmanii ei pot distruge omenirea de 20-30 ori dacă ea alege calea armelor. Căci Rusia nu are o credință măcar apropiată de aspirațiile umane ci a îmbrăcat o haină demodată și rău croită și pentru ea și pentru alții. Pe acest pământ, Rusia nu are o misiune, căci cu aceasta te învestește Divinitatea, iar Rusia este atee. Si este oarbă și surdă la toate semnele și chemările. In lupta ei pe care o duce cu frenezie și instincte animalice, în fața omului, va trebui sa piardă fără dubiu. Căci o nouă armă, mai puternică decât toți atomii, neutronii și chinejii își aruncă razele mortale asupra comunismului: libertatea individuală și națională a ființei umane. Ea este mai de temut și mai eficientă decât toți împărații, regii, președinții și secretarii de partid. Impotriva ei, tancurile, tunurile și sateliții ucigași, închină steagul fără opunere. Si va închina steagul și comunismul.

Căci această nouă armă, ce este spaima comuniștilor, nu are nevoe de nimic din ce poate oferi materia în toate sensurile ei: Ea se adresează numai spiritului, căci el conduce omenirea și nu excrocheria sau vodca.

Faptul că pe măsură ce robește alte țări, Rusia publică asupra fiecăreia diverse broșuri și cărți în care pe baza unor hârtii și date fasificate sau împrumutate dela țării pe care i-a asasinat, nu face decât să justifice bănuiala și neîncrederea lumii în acțiunile sale. Majoritatea absolută a acestor publicații, nu găsesc interes, nici la cei mai interesați în problema respectivă, căci dela prima frază se demască minciuna, impostura și denaturarea. Am frunzărit și eu vreo 5-6 asemenea elucubrații în care nu numai Basarabia, ci orașe din Moldova ca Piatra Neamț, Bacău, Focșani s.a. sunt însemnate drept așezări rusești. Cine se mai poate mira când citește că Basarabia face parte din republica moldovenească, rusă bineînțeles după teoriile Moscovei. Atunci pentru ce mai țipă cu isterie Rusia că se află izolată și încercuită pe tot globul? 'Uniformizarea mizeriei" pe care comunismul ei a introdus-o în lume, are zile puține. Robia pe care o pregătește lumii, nu va putea să vadă lumina zilei în acest veac, ce se vrea un veac al libertății. Cu cât va silnici mai mult în această direcție (și o face) scadența unei socoteli generale se apropie. O știu toți, o știe și ea Rusia, dar din cauza gândirii retrograde, nu cântărește corect realitatea. Si deaceea se ferește să se așeze senin și fără teamă pe balanța gândirii și faptelor umane. Căci percepe instinctual, de ce parte se va apleca talerul. Amână mereu, ca un bancrut fraudulos și beat socoteala, ce nu este în mâinile ei.

Noi, nu putem amenința Rusia, dar atâta timp cât mai avem un cuvânt de spus în mod liber, o invităm să gândească, o clipă măcar, cu luciditate. Să înțeleagă clipa unor adevăruri supreme. Poporul român a trăit și a suferit enorm în viața lui, dar a sesizat fără greutate momente de acest fel. Si a rămas, două mii de ani "cu doinele și cu pământul". Si peste alte două mii de ani, îl veți găsi pe aceleași plaiuri și deci și în Basarabia și în Transilvania și Moldova și Bucovina și în Muntenia, același, statornic și evoluat. Dar, după două mii de ani de azi, nu va mai găsi nimeni Uniunea Sovietică. Si cu aceasta vrem să afirmăm dece Basarabia a fost și va fi a noastră.

Marius VERDES

RUINELE CETĂȚII ALBE

ILUZIA INDEPENDENȚEI

Arhim. Roman BRAGA

Centenarul evenimentelor din 1877 nu a luat sfârșit. Ecoul serbărilor de 10 Mai ne urmărește încă, fie că ele au avut loc în București, la Paris, Detroit, Sao Paulo sau Montreal. Inițiatorii acestor serbări au fost de toate felurile: comuniști oficiali, agenți vechi emigranți, Români din exil. . Sigur că evenimentul este unic, iar noțiunea de "independență" nu poate avea decât un singur înțeles, acela din Dicționarul Limbii Române Moderne, editat chiar de Academia R.P.R.: "Situația unui stat sau a unui popor care se bucură de suveranitate națională; stare de neatârnare în relațiile internaționale; stare de neatârnare economică și socială a unei persoane sau a unei clase sociale; libertatea de a judeca și acționa în mod independent".

Așa stând lucrurile, întrebarea pe care orice om normal și-o pune este, dacă în lumina acestei definiții, comuniștii pot comemora acest eveniment, fără ca el să constituie un flagrant act de acuzare pentru ei înșiși?! Dela instalarea dictaturii marxiste, istoriografii "cu douăsprezece fețe" ai regimului au scris despre Independența Statului Român în multe feluri. Ei s'au adaptat jocului pe sârmă și mimetismului politic al Partidului Comunist Român; iar gama schimbărilor care nu spun nimic continuă - dela stalinismul lui Mihail Roller până la cameleonismul cel de tip nou al lui Constantin Giurăscu. Istoria Poporului Român capătă multe fațete, deși regimul în structura lui nu s'a schimbat cu nimic..., aceeași doctrină, aceleași țeluri, aceiași oameni, aceeași teroare psihologică . . . Se schimbă doar metodele. Ieri domnea teroarea fizică, azi stăpânește doar amenințarea cu "dosarul" și frica de necunoscut. Bătăușul de ieri s'a transformat în politrucul de azi, inteligent și manierat, care face ochi dulci la fiecare. E bătălia câștigării de prieteni, nu pentru țară, ci pentru partid. E vremea fariseismului, a agentlâcului catapultat peste hotare, ca să ofteze demagogic și sentimental pela posturile de radio din Apus, când se vorbește de Ardeal, dar nu de Basarabia și Bucovina. E vremea ditirambei patriotice; masele de Români trebuiesc amețite cu gloria trecutului, ca să nu simtă mizeria prezentului. Noul imn comunist, cântat pe melodia "Tricolorului" sună mai dulce, mai convingător, poporul uită de foame. "Hora Unirii" și "Pe-al Nostru Steag" încălzesc inimile copiilor de azi, deși pentru aceleași imne, părinții lor au fost condamnați de același Partid Comunist și au murit în închisoare. Corul de "pionieri" cântă străvechiul Imn al Eroilor pe melodia lui Ion G. Brătianu: "Presărați pe a lor morminte ale laurilor foi", dar nimeni nu le spune dacă printre acești eroi sunt incluși bunicii lor morți la Aiud, împușcați de comuniști la Jilava sau înghețați în smârcurile Dunării.

Patriotismul, în România de azi, este păpușa scoasă dela naftalină de câteori are nevoie Partidul Comunist. Formula s'a dovedit eficace pentru adormirea conștiinței comuniștilor de circumstanță, a agenților, a colaboratorilor, dar mai ales, pentru creiarea de confuzii în rândurile vechilor români emigranți, ignoranți în materie de politică românească contemporană. Pare contradictoriu și lipsit de sens, ca membrii aceluiași partid comunist care ieri au pus mâna pe condei, au semnat și au consimțit la desmembrarea propriei lor țări, să facă azi apeluri disperate la românii din exil să scrie despre Basarabia și Bucovina. Nu e nevoie de intervenția lor. Problema teritoriilor oferite de către comuniștii români Uniunii Sovietice a fost întotdeauna tema principală a publicațiilor românești din lumea liberă.

Dar problema mai are și un alt aspect. Ce s'ar întâmpla dacă, printr'un miracol, Rușii ne-ar da înapoi Basarabia și Bucovina? S'ar schimba ceva în structura politică a regimului dela București? N'ar mai fi comunism? S'ar face alegeri libere? N'am mai avea cenzură? Ar putea scriitorii români dimpreună cu Paul Goma să-l critice pe Ceaușescu pe prima pagină a ziarului "Scânteia"? Ar primi țăranul român pământul înapoi și inventarul lui agricol? Ar fi permis ca preoții să combată ateismul de pe amvon, în adunări, pe străzi, în piețe publice . . .? Sau i-am trece pe bieții Români Moldoveni dintr'o robie rusească în una comunistă - românească? Care robie ar fi de preferat? - Nici una!

Independența unei țări nu se rezolvă numai prin reîntregirea teritoriului sau prin neatârnare politică. Ideia de autonomie și de libertate pornește dela individ. Putem noi vorbi de independența unei țări în care cetățenii sunt robi, n'au voie să gândească și să scrie ce vor, să se adune și să discute, să-și spună punctul lor de vedere și să critice? Suveranitatea națională nu se poate disocia de dreptul individului de a judeca și acționa în mod independent.

In țară, istoriografii regimului depun eforturi mari ca să creieze niște rădăcini false pentru mișcarea comunistă, care neavând nimic în comun cu neamul românesc, se clatină. Pe poeți și pe eroi, comuniștii i-au revendicat în felul lor, deoarece, fiind morți, nu se mai scoală din mormânt să protesteze. Aceasta îmi amintește de faimoasa fantezie a lui Dostoiewsky, "Legenda Marelui Inchizitor". Isus venise pentru a doua oară pe pământ, în Spania, ca să protesteze pentru felul în care preoții și episcopii îi pun în practică doctrina Lui. Era în timpul inchiziției. Torquemada îl prinde, îl arestează și-i pune următoarea întrebare: "Tu ce mai cauți printre noi, Isuse? Te-ai răstignit, ai înviat, Te-ai înălțat la ceruri,. . Gata! De-acuma lasă-ne în pace să-ți aplicăm învățătura Ta așa cum credem noi, nu Te amesteca!". Cam în felul acesta s'ar exprima și Domnul Constantin Giurăscu sau Virgil Cândea: "Lăsămu-i pe strămoși și voievozi să doarmă'n colb de cronici, cum zice Eminescu, iar noi să scriem istoria patriei pe vrerile partidului". . . .

In perioada centenarului Independenței, emisarii culturali ai Partidului Comunist din București au invadat universitățile americane, cu intenția vădită de a demonstra că poporul român este și azi independent, iar anumiți oameni cinstiți din exil s'au prins în dialog cu ei. Ce păcat! Pe noi nu ne leagă nimic în comun, întotdeauna vom cădea pe planuri diferite, pentru că seva noastră intelectuală nu se trage dela isvoarele lui Lenin sau Marx. Ei râd de noi că am rămas cu învechita ideia a omului de cultură onest, care mărturisește adevărul și care, pe lângă știință, mai trebuie să prezinte și o responsabilitate morală pentru tot ce afirmă. Ori tocmai acest lucru nu i se cere unui intelectual comunist. "Onestitate"? "Adevăr"? Sunt valori relative în dialectica materialismului istoric, iar forul care dictează ce este "bine" sau "rău" pentru epoca în care trăim este Partidul.

Dar și mai regretabil este faptul că, în toată această perioadă a Centenarului Independenței Poporului Român, ziarele din exil, inclusiv "Cuvântul Românesc" s'au întrecut în a publica reportagii fotografice și articole, fără nici un comentariu. Implinit-a Poporul Românesc 100 de ani dela independență?! Avem noi oare dreptul să pronunțăm cuvântul "centenarul independenței", când de mai bine de 34 de ani țara zace în cea mai groaznică robie? Putem noi fi atât de ignoranți și inconștienți să bem șampanie și să jucăm "Hora Unirii" în ziua de 10 Mai, așa cum se face, de obicei , în anumite cercuri misionare, sau pela ambasadele române din Apus? Nu. Pentru Românii din exil, ziua de 10 Mai este o zi de doliu. Păstrăm în inimile noastre durerea, dar și speranța în adevărata libertate și neatârnare a țării; și să-i lăsăm pe comuniști să se îmbete cu iluzia independenței ●

VOINȚA NAȚIUNII ȘI CÂTEVA VECHI CONFUZII

Urmare din pag. 1

Restul ca: "Voința Națiunii", "Democrație", "Partide", "Rege", sunt vorbe goale, nimic, tăcere. Inutilități !

Amintindu-mi de un martir nevinovat mort în închisoarea de tristă rezonanță Aiud, îmi permit să-l citez post mortem : " Pentru a repune România și lumea pe temelii drepte va trebui să trăim o săptămână fără rege dar și fără lege".

Știu, mi se va replica: astea sunt concepții fasciste (etichetele sunt gata oricând de a fi agățate). Problema e: Ce pui în loc ?

Iar eu răspund: In locul cui ?. Când casa ți-e plină de șobolani care îți distrug totul, îți infectează familia, trebuie să-i distrugi, nu ?

Ce ai nevoie să replasezi alți șobolani ? Nu. Faci curățenie, atâta tot. Si apoi trebuie să păstrezi casa curată.

Insă mi-e teamă de altceva: Când prezicerea Casandrei a fost crezută, a fost prea târziu pentru Troia.

Romeo BRAN

NOTA AUTORULUI: Prezentele rânduri nu au ca scop o polemică inutilă sau știrbirea credinței cuiva într'o credință partinică, oricât de firavă ar fi ea. Este un semnal de alarmă pentru o lume politică oarbă, caracteristică ce nu aparține numai românilor ci -mai ales- marilor democrații apusene, în care toți am crezut și am sperat. Toate verbele acum au numai trecut.

TRĂITE ÎN ÎNCHISORILE RESERISTE :

CUM AM AUZIT DE MOARTEA LUI STALIN

I.A.ȘEITAN

Era o zi ploioasă și friguroasă de sfârșit de iarnă și început de primăvară, cu un vânt subțire și rece ce se stecura cu multă ușurință prin straiele noastre rupte. Ieșisem pe poarta lagărului ca deobicei încolonați în rânduri de câte 5 în pas de defilare, stropindu-ne cu noroi unii pe alții, și ne îndreptam tăcuți și îngândurați spre locul de muncă.

Ajunși pe șantierul Stației Centrale de Concasoare, ne-am aliniat din nou pe brigăzi, am fost din nou numărați, după care ne-am îndreptat fiecare spre roaba, lopata sau târnăcopul ce ne aștepta.

In această zi de început de Martie eram tocmai preocupat de gândul cum să fac să "umflu" realizările pe luna Februarie, ca să corespundă cu raportările zilnice, și vroiam să-l rog pe avocatul Mardare Mateescu, un ziarist din Brașov, care ținea socoteala manoperei cheltuite, să procedeze în consecință, când văd pe mecanicul locomotivei, un civil foarte cumsecade care lucra pe șantierul nostru de foarte multă vreme, și care ne aducea zilnic ziare din Constanța, ascunzându-le într'un loc știut numai de mine, că-mi face semn să merg la locomotiva lui. Mi-am dat seama că trebuie să aibă ceva foarte important să-mi spună, și m'am îndreptat în cea mai mare grabă spre locul unde staționa locomotiva.

M'am oprit la o distanță potrivită ca să-l pot auzi, și m'am uitat în toate părțile să nu fiu văzut de cineva. Mecanicul s'a făcut că repară ceva la roțile locomotivei, și a început să vorbească: - "Domnule inginer vă aduc o veste mare! A murit Stalin!

Nu-mi venea să cred cele ce auzeam. L-am rugat să repete. Mi-a spus că a ascultat la radio chiar în dimineața aceea vestea aceasta de necrezut. Mi-a promis că a doua zi îmi va aduce ziarul și-l va ascunde ca deobicei la locul știut.

Cu sufletul la gură m'am îndreptat spre grupul de deținuți ce lucra la atelierul mecanic și le-am împărtășit această neașteptată veste. In mai puțin de o jumătate de oră toți cei ce lucrau la Concasoare știau de moartea lui Stalin.

Pe șantier aveam câteva locuri mai ascunse unde oamenii se odihneau fără să fie văzuți de gardian, și unde se încingeau discuții politice pe diferite teme. In vremea aceea reușisem să scot din brigăzile de munci grele și să aduc pe șantier pe aproape toți oamenii de valoare astfel că în adunările din acea zi am avut părerea celor mai autorizate personalități politice ale Lagărului Peninsula. Printre cei cărora le-am cerut părerea în legătură cu repercursiunile pe care le-ar putea avea pentru omenire dar mai ales pentru țara noastră moartea acestui călău și criminal, au fost: Nicu Fărcășanu și prof. Ernest Bernea ce lucrau la curățirea (măturarea) atelierului mecanic; Dr. Epure și Dr. Galetaru amândoi din Timișoara, scriitorul Dumitru "nea Mitică" Atanasiu, ing. Crișan din Timișoara, Dr. Ion Fruma, ce lucra la birourile Stației Centrale de Concasoare, fost președintele pe țară al tineretului Național Liberal; Dumitru Gherase, ziarist din București, Stefan Ionescu filozof și om de litere, fratele comandantului legionar Andrei Ionescu ucis de criminali, Mircea Marosin, un talentat artist și scenograf, care lucra la macheta din lemn a Stației de Concasoare, avocatul Tăutu din Brașov, generalul Cernescu, fost comandant al aviației civile, Toma Câmpeanu, fruntaș Național-Liberal, prof. Cicerone Ioanițiu din tineretul național țărănist, avocat Dan Alexiu, Dr. Serban Georgescu din tineretul național-țărănist, Dr. Banu Radulescu, prof. Nicolaie Zamfirescu și prof. Grigore Zamfirciu dela același liceu din București căzuți împreună cu toată clasa ultimă de elevi din care vreo zece lucrau la concasoare; Episcopul Unitarian Kiss din Cluj, ziaristul Dova, fost director al ziarului "Seara" ing. Marius Rusu din tineretul național-țărănist, scriitorul Iosif Peltz și alții, care toți fără deosebire, vedeau regimurile comuniste cum se năruiesc într'un viitor foarte apropiat.

La înapoierea în Lagăr, pe fețele fiecăruia dintre noi se citea bucuria ce o simțeam și pe care ne-o dăduse această neașteptată veste. In mai puțin de o oră toate celelalte brigăzi au fost informate despre vestea ce o auzisem dimineața, dar lucru curios, niciun alt șantier nu știa nimic despre moartea Tiranului. Obișnuiam ca la intrarea în Lagăr, să schimbăm informații cu oamenii de pe alte șantiere ca să ne dăm seama dacă între veștile aduse nu s'a strecurat și vreo "bombă" cum ziceam noi. Dintr'odată oamenii au devenit ceva mai sceptici, și unii dintre noi au început să se îndoiască de adevărul celor auzite, deoarece Stația Centrală de Concasoare era singurul șantier care auzise despre moartea tâlharului.

Pe la ora nouă seara sunt chemat de Lt. Chirion, ofițerul politic al Lagărului, și interogat dacă știu ceva despre moartea lui Stalin. La răspunsul meu negativ, acesta s'a năpustit ca o fiară asupra mea și a început să mă lovească cu pumnii peste față și piept.

- "Cum mă tâlharule nu știi nimic, când tu ai adus vestea în Lagăr." Mi-am dat seama că am fost "turnat" dar l-am luat pe "NU" în brațe și cu el am dormit la carceră în noaptea aceea. Dimineața însă, toți deținuții care auziseră că am fost "ridicat" noaptea din baracă și dus la carceră, și-au dat seama că trebuie să fie ceva adevăr în vestea adusă. Nu peste mult timp am avut confirmarea scrisă, în ziarul îndoliat pe care mecanicul de locomotivă l-a ascuns la locul știut, și pe care l-a citit tot șantierul. Am rupt pagina respectivă și am adus-o în Lagăr pentru a o arăta și celor ce n'aveau posibilitatea să citească ziarul.

La 5 Martie anul acesta se împlinesc 25 de ani de când cel mai mare criminal pe care l-a avut omenirea și-a dat duhul. Bucuria noastră a fost de scurtă durată. Au venit rând pe rând alți tâlhari și alți criminali, și astăzi ca și acum un sfert de veac țara noastră scumpă este sub jugul bolșevic, iar bieții Români sub cizma comunistă.

Dar foarte curând va veni ziua cea mare, când toți bâlbâiții și paranoicii și toți cei mânjiți pe mâini cu sânge nevinovat, vor da socoteală de faptele lor. Această zi nu mai este departe.

MINCIUNA ŞI CULTUL CEAUŞIST

Decebal NECŞULESCU

In deliranta campanie de adulare a celui ce a întrecut în cultul persoanei sale cu mult pe cel practicat de Stalin, presa comunistă din ţară este nevoită să scornească zilnic noi dovezi de dragoste ale poporului român faţă de führer-ul său.

Cu ocazia recentei aniversări a celei de a 60-a zi de naştere a dictatorului român, presa şi televiziunea de la Bucureşti s'au întrecut în a publica telegrame, mesaje şi scrisori de felicitare din partea celor mai diverse categorii de cetăţeni. De la organizaţiile "Soimii patriei" care înglobează "cetăţenii de tip nou" în vârstă de 4-6 ani, care mai fac încă în pantaloni şi până la bătrâni senili de vârste patriarhale, de la muncitori şi ţărani până la academicieni, de la fosti deţinuţi politici la "Canalul morţii" până la ofiţerii superiori de securitate, de la activiştii de partid până la înalte feţe bisericeşti, toţi au fost puşi să-şi manifeste entuziast, în scris, ca să rămână în istorie, dragostea faţă de cel mai, cel mai, *cel mai...etc., fiu al poporului.* O singură categorie se părea însă că scapă din planul de activitate al secţiei de propagandă a C.C.-ului: românii care trăiesc în străinătate şi care dacă-i socotim şi pe cei din U.R.S.S. însumează aproape 15 % din poporul nostru.

Deoarece cu excepţia câtorva notorii colaboraţionişti, marea masă a românilor care trăiesc în occident şi pot deci să-şi manifeste liber simţămintele, nu s'au îmbulzit să-l felicite pe Ceauşescu, s'a recurs la o manevră grosolană de mistificare a adevărului, caracteristică metodelor comuniste de înşelare a opiniei publice. In locul românilor liberi, au fost puşi să vorbească diferiţi indivizi care sub anumite pretexte şi cu diverse misiuni au călătorit în occident, ca delegaţi ai unor întreprinderi româneşti, ziarişti, sportivi, etc., cu care ocazie au fost primiţi cu toată tradiţionala ospitalitate românească în casele "trădătorilor" din exil, în bisericile şi la sărbătorile acestora.

Pentru exemplificarea celor de mai sus, redăm din ziarul "Drum Nou" din 22 Ianuarie a.c., care apare la Braşov, două asemenea mărturii de dragoste faţă de Ceauşescu. Astfel recepţionerul Ion Luat, de la Centrala industriei de tractoare şi maşini agricole, cunoscut de lumea din Hamilton Ont., ca un agent al regimului de la Bucureşti, declară: "Mulţi români, aflaţi în Canada de mai multe generaţii, continuînd să vorbească bine româneşte, se interesau de "patria mamă", doreau costume româneşti. Rar casă de român canadian în care am intrat şi unde gospodarul să nu ne arate cu mândrie un ziar sau o revistă păstrată cu grijă, în care *se afla portretul tovarăşului* Nicolae Ceauşescu"....

Cei dintre dumneavoastră care aţi fost astă-vară la Congresul Episcopiei de la Vatra, vă amintiţi poate de cei patru tehnicieni braşoveni care au apărut la festivităţi, şi despre care ziarul nostru, ca şi alte publicaţii mai mici din exil, au scris la vremea aceea. Ei au fost de-adreptul asaltaţi cu întrebări care i-au pus în încurcătură, de lumea de la Vatra, care şi-au exprimat uneori în cuvinte chiar dure, repulsia faţă de comuniştii de la Bucureşti. Iată însă ce declară acum, unul dintre cei patru, Ing. Viorel Albeanu de la întreprinderea "Hidromecanica"- Braşov: " M'am aflat în două rânduri cu echipe de specialişti români în Statele Unite ale Americii, respectiv în oraşul Jackson(statul Michigan), în cadrul acţiunilor de colaborare ale întreprinderii noastre cu o firmă americană. Aproape în fiecare zi, oameni simpli de pe stradă, sau muncitorii din uzina colaboratoare, fără să ne cunoască personal dar aflând că suntem români, ne opreau din drum ca să ne strângă mâna şi să ne spună: "Ceauşescu-România-good luck"(succes). Nu mai vorbesc de românii din Jackson- oraş în care se află "Vatra românească" a cetăţenilor americani de origină română din S.U.A., aflaţi de-acum la a treia sau a patra generaţie- care ne-au înconjurat cu o grijă emoţionantă, punându-ne zeci de întrebări despre ţară, despre preşedintele Ceauşescu".

Cele de mai sus, sunt doar un mic exemplu de modul pervers şi mincinos în care comuniştii măsluiesc istoria cu neruşinare.

Adevărul însă iese întotdeauna la suprafaţă ca untdelemnul deasupra apei.

Este de datoria noastră, a celor ce trăim în lumea liberă să restabilim adevărul în orice problemă oricât de mică ar fi, pentru ca generaţiile viitoare să cunoască realitatea celei mai groaznice perioade din viaţa poporului nostru.

COMPLOTUL COMUNIST DIN AMERICA DE NORD

N'A FOST EXPULZAT NICI UN DIPLOMAT ROMÂN!

OTTAWA-- 13 "specialiştı, secretari şi funcţionări" ai Ambasadei Sovietice de aci au fost declaraţi persoana "non grata" şi au primit ordinul să părăsească ţara.

Ministrul afacerilor externe, d. Don Jamieson, a denunţat în faţa parlamentului încercările funcţionarilor dela ambasadă de a obţine planurile şi metodele de contra spionaj întrebuinţate de poliţia secretă canadiană (RCMP).

Iar RCMP a fost destul de amabil să le satisfacă dorinţa.

Scopul complotului era evident. Moscova urmărea să-şi întindă o umbrelă protectoare pentru spionii ruşi şi cei din ţările satelite.

Un funcţionar dela ambasadă a oferit unui membru din RCMP (echivalent cu FBI) suma de $35.000. Agentul canadian--cu aprobarea superiorilor-- a acceptat rolul de "trădător" până când guvernul a strâns irefutabile dovezi ca să poată cere expulzarea tuturor celor implicaţi în acest complot.

Primul ministru Pierre Trudeau a declarat: "comuniştii continuă şi vor continua să ne spioneze şi noi vom continua să-i prindem şi să-i demascăm".

Este interesant să vedem sub ce pretenţii "legale" şi-au motivat spionii comunişti prezenţa lor pe teritoriul Americii de Nord.

Unul era reprezentantul sovietic la "Organizaţia Internaţională a Aviatorilor Civili" cu sediul în Montreal.

Altul făcea parte din "Soviet Trade Office". Oferea vodcă, caviar şi articole de artizanat spre vânzare la comercianţii canadieni (în special cei de origină slavă). "Comerciantul" sovietic era foarte prietenos şi-şi invita tovarăşii de afaceri la recepţiile dela Ambasadă.

Un inginer venise să studieze problemele forestiere!

Rolul important îl aveau agenţii însărcinaţi cu schimbul cultural:

Unul alegea pe studenţii ce primeau burse la universităţile din Rusia. De regulă alegea copiii liderilor ce ar putea avea influenţă în viaţa canadiană.

Doi agenţi (un secretar şi ajutorul său) erau preocupaţi cu organizarea bibliotecilor, distribuirea cărţilor şi revistelor ruseşti. Ei reuşiseră să-şi stabilească legături "culturale" cu ziariştii şi comentatorii de radio din sânul minorităţilor. Scopul lor era să-i convingă pe ei şi restul grupurilor etnice, cât de binefăcătoare ar fi o colaborare şi o prietenie sinceră bazată pe politica de "detente".

O altă echipă de doi agenţi se îndeletniceau cu desvoltarea turismului. Se ofereau bilete gratuite la liderii ce mai târziu puteau fi de folos cauzei comuniste.

Cu sumele "nelimitate" de dolari ce le aveau la dispoziţie, agenţii dela ambasadă au încercat să corupă chiar pe un ofiţer din poliţia secretă canadiană.

Este vechea lege a spionajului: caută de-l cumpără pe cel care ştie mai mult şi are influenţă mai mare. Chiar pe lider, dacă se poate!

Agenţia rusească Tass a desminţit cu . . . indignare: "Totul este o înscenare a RCMP de a-şi ridica moralul în faţa opiniei publice"!

Un înalt funcţionar dela ambasadă a declarat:

--Voi avea un răspuns după ce voi primi instrucţiuni dela Moscova!

Repetăm: N'a fost expulzat nici un diplomat român şi nici nu s'a precizat dacă spionajul comunist din Canada ar avea ramificaţii şi în Statele Unite.

Corespondent.

UN ACTIVIST DE PARTID ŞI 25 DE VACI ŞTIRBE

M. V. POPESCU

Cele de mai jos s'au întâmplat în colhozul din comuna Vânători, judeţul Arad. Un colhoz dintr'un sat cu oameni harnici, muncitori şi mai ales isteţi. Un sat vestit altădată prin bogăţia lui, astăzi sărac ca o zi lungă de post. Oamenii lui de ieri şi de azi, mari crescători de animale, au făcut ca satul lor să fie renumit în toată regiunea, la târgul de vite săptămânal ce se ţinea aici, participând ţărani din Crişana, Hunedoara, Banat, etc. Toate acestea au fot.

Azi praful s'a ales de totul. Tăranul fuge la oraş, animalele mor de foame, sete şi lipsă de îngrijire. Vinovat de toate acestea se face comunismul- eroarea secolului XX - Cu soluţia sa diabolică în problema agriculturii, colectivizarea forţată, iraţională şi falimentară.

In ultimii ani o nouă măsură dictată de la Bucureşti, şi-a făcut apariţia: redresarea C.A.P.-urilor. Este vorba de redresarea economică şi rentabilizarea colhozurilor prin măsuri administrative care nu au dat şi nici nu vor da roade.

Un număr imens de activişti de partid trec din colhoz în colhoz, transmiţând "indicaţii preţioase", făcând inspecţii şi mai ales şedinţe cu bieţii ţărani sătui până în gât de îndrumarea partidului.

Majoritatea acestor activişti provin din muncitori şi nu au nici o pregătire agricolă, iar sfaturile lor nu valorează nici cât o ceapă degerată. Dar ei sunt oamenii partidului, iar partidul se pricepe la toate, că d-aia este "forţa conducătoare a societăţii".

Despre un asemenea activist mi-am propus să scriu. Numele lui este Megyesy, dar cele de mai jos li se puteau întâmpla şi altor activişti de la secţia agricolă a Comitetului Judeţean P.C.R. Arad ca tovarăşii Onaga, Purje, ş.a. Activistul nostru, bine hrănit şi îmbrăcat, gras ca un gâscan în ajun de sărbători, trecea ţanţoş din grajd în grajd, ducând cuvântul partidului. Nu deosebea prea bine un bou de o vacă, iar la alte dobitoace privea ca viţelul din poveste la poarta nouă. Bieţii îngrijitori şi-au dat repede seama cu cine au de-a face că domnul activist e complect "aerian" în problema de zootehnie- şi au început să vorbească despre oamenii partidului. Unul dintre ei îmi spuse într'o zi: "Domnule Doctor, de ce vin ăştia ? Mai mult ne încurcă. Se plimbă numai degeaba şi ne fac morală. Habar n'au de munca noastră. Dece nu se uită în iesle să vadă ce mănâncă vacile, nu să ne critice de ce nu-i lapte ! De ce nu mă întreabă cât câştig pentru munca asta de la 4 dimineaţa până noaptea târziu. I-aşi răspunde că numai atât cât să nu mor de foame. In schimb, ei domnii activişti de la judeţ, au salarii mari şi nu fac nimic. Ei sunt trântori în ţara asta românească". Si îngrijitorul meu cel mai bun, tună şi fulgeră în continuare la adresa activiştilor. Cel mai pornit însă împotriva activistului, era brigadierul zootehnic. - Pe Megyesy ăsta îl cunosc de mult, e consătean cu mine. Eu muncesc de la 5 ani, cu vacile la păşune, apoi la plug, la coasă, seceră, că am fost ţărani înstăriţi. De 40 de ani tot muncesc. Am fost coleg de şcoală cu "Megyesy-activistu". Eu mergeam numai iarna, el tot anul, dar şi aşa tot a rămas repetent. Acasă la familia lui, n'au crescut animale decât păduchi şi câini. Si totuşi acum mă inspectează, şi asta durează de peste 10 ani de zile".

Caut să-l calmez pe brigadier. "N'avem ce face, acum e timpul lor. Partidul l-a trimis. Dacă ne certăm cu el o să avem numai necazuri". Brigadierul era supărat nu atât pe nepriceperea activistului cât pe înfumurarea lui. -"Nu-i bai, d-le Doctor, că-l fac eu de râs. Numai să am ocazia. N'o să-mi mai dee mie lecţii.

Activistul nostru îşi vedea de-ale lui în acest timp. Cu şapca în cap, cu haină de piele şi încălţat cu cisme din piele de lac- trecea din grajd în grajd rapid până la grajdul nr.4. Aici avea un "membru", care era ţigan puturos. Cu el stătea la taclale, despre Congrese-directive, în timp ce vacile flămânde asistau neputincioase la discuţiile lor ideologice la capul ieslei.

Intr'un târziu pleca la sediu şi raporta că a transmis sarcinile şi indicaţiile. Rareori pleca cu mâna goală, de obicei umflându-şi servieta în care nu avea decât "Scânteia", cu carne, ţuică, cartofi, totul gratis din averea colhozului. Si ca să nu ducă mirosul de grajd la "domnii" de la judeţ, înainte de a pleca, cerea apă într'o căldare, se spăla şi se parfuma de parcă mergea la bal.

Nu trece mult timp şi brigadierul îi plăteşte poliţa.

Intr'o zi pe când activistul defila ca de obicei prin grajduri, brigadierul se prefăcu supărat. Megyesy îl întrebă pe brigadier cum stă cu producţia de lapte pe cap de vacă, de ce producţia e aşa de scăzută şi mai la urmă, de ce este supărat.

Brigadierul îi spuse îndurerat: " Sunt supărat pe doctorul veterinar, pe inginerul şef, pe toţi din comisia de cumpărări. Au cumpărat 25 de vaci bătrâne. Legea interzice cumpărarea de către C.A.P.-uri, de vite peste 5 ani. Or ei au cumpărat vaci aşa de bătrâne că nici dinţi nu mai au, cred că aici s'au făcut ceva afaceri necurate. Or fi luat şperţuri grase de la achizitori".

Megyesy, ochiul partidului şi urechea securităţii, s'a şi gândit la o promovare dacă va fi primul ce va informa organul de cele aflate de la brigadier.

"Nu cred, spune activistul, deschide-le gura să fac constatarea. Nu pot cere anchetă până nu văd cu ochii mei". Brigadierul îl duce la fiecare vacă din cele 25 achiziţionate recent, le deschide gura şi explică: "Vedeţi- jos au dinţi mici iar sus nu mai au nimic. Dinţii le-au căzut de mult. Cum vor mai mânca furajele ?" Supărat, activistul trece urlând pe lângă mine.

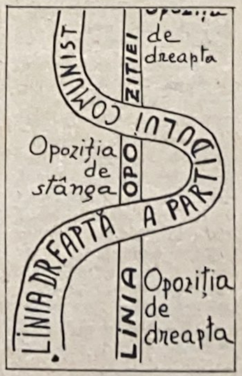
"Vă bateţi joc de avutul obştesc, dar vă aranjez eu. Halal de aşa specialişti. Se vede că nu urmaţi regulat învăţământul de partid". Si alergă glonţ la Comitetul Judeţean P.C.R. să-l informeze direct pe secretarul cu probleme agrare. Imediat este sesizată procuratura şi apoi Direcţia Agricolă Judeţeană. Directorului General Agricol nu-i place povestea şi ordonă anchetă. Se face mare tărăboi, se constituie o comisie de anchetă, fiecare vacă este luată la control în parte. Dar vacile erau tinere, între 2-4 ani. Activistul nostru însă nu cedează. "Am văzut eu cu ochii mei că nu au dinţi "sus", le-au căzut toţi".

Până la urmă cineva îi explică încet şi personal: "Nici o vacă n'are dinţii incisivi de sus, ci numai un buzelet sus...Aşa e natura lor, aşa le-a făcut Dumnezeu. Brigadierul şi-a bătut joc de neştiinţa dumitale."

A ieşit un mare scandal căci afacerea i-a iritat pe tovarăşii de la Judeţ, specialişti în agricultură după metodele lui Lasenco, Miciurin şi Pavlov, care s'au făcut toţi de băcănie, neştiind că vacile nu au incisivi pe maxilarul superior.

Brigadierul a fost amendat pentru "inducere în eroare a organelor de partid şi de stat". Megyesy şi-a reluat inspecţiile cu şi mai multă râvnă ca înainte, aducând până în ultimul grajd cuvântul partidului. Si ca să se răzbune pe brigadier, îi pretindea acum apă caldă la plecare, ceeace îl obliga pe acesta să facă foc cu paie, să stea în fum şi să ofteze: Doamne de ce n'ai dat vacilor dinţi şi sus, ca să nu fi ajuns eu în contradicţie antagonică cu activiştii partidului din cauza vacilor...Mama lor.....

M. V. POPESCU

MEDICAMENTELE REPUBLICII: GLOANȚE !

După eșecul convorbirilor dintre Pătrașcu și Nicolski-general de securitate "Român"- în fapt șeful suprem al crimelor securității, au urmat represaliile știute contra legionarilor. Puțini au supraviețuit, în special după sângeroșii ani ai reeducării cu numele Pitești. A fost un scurt intermezzo: orbirea politică voluntară cu numele de "Geneva 1956". Majoritatea supraviețuitorilor pomeniți s'au trezit în afara zidurilor cenușii și umede. Euforie firească, dorința omenească de supraviețuire.

Cei mai lucizi s'au întrebat: Ce-i de făcut pentru a nu se mai repeta masacrul ? Cu cele mai bune intenții au încercat să contacteze din nou securitatea pentru a asigura oficial guvernul că legionarii în viață vor munci liniștit și cinstit în anii erodați care le-au mai rămas.

Iarăși Nicolski, iarăși promisiuni false și apoi un nou trăznet: în Februarie 1958, foștii supraviețuitori sunt din nou arestați pentru a deveni viitoare victime. Au fost arestați toți cei care ar fi putut avea un cât de mic contact cu legionarii, o cât de mică simpatie.

Despre caracterul anchetelor s'ar putea prezenta un material documentar care să întunece ceeace se spune că se întâmplă în Cambodia.

Dacă cineva a avut un nume asemănător cu vreun legionar îndosariat a fost arestat numai pentru asta, spre a se verifica. Iar apoi condamnat în baza faimosului Art. 209-2a C.P., pe baza mărturiei a doi vecini sau colegi de servici, de preferință prieteni, care nu aveau de ales. Cei condamnați mai demult au fost readuși în celebrele celule de anchetă ale M.A.I. Nimeni n'a putut rezista sălbaticelor torturi și nici Dumnezeu nu are dreptul să judece aceasta.

Securitatea a căutat să conecteze prima tentativă a lui Pătrașcu, cu cea recentă din 1956. Nu cumva acționează în țară, coordonat un nou Comandament Legionar ? De aceea și Pătrașcu a fost adus într'o celulă, singur, la Uranus. După ani lungi de zarcă și torturi, chinuit de o necruțătoare boală, zăcea în dureri. Anchetatorii n'aveau ce-i face mai mult. A cerut doctor și medicamente care să-i aline suferințele.

Inainte de procesul care a început în 2 Mai 1959, pe coridorul îngropat sub pământ și în tăcere, o oarecare animație și o voce de șef, sonoră. Uși trântite, vocea de șef și tăcerea respectuoasă a slugilor din jur.

La ușa lui Pătrașcu discuție mai îndelungată. Bolnavul lungit pe pat cerea medicamente. Vocea de șef răspunde :

- Ce mă ? Medicamente ? când ai fost parașutat ca să vă opuneți cu arme regimului nu te-ai gândit la medicamente ? Gloanțe o să vă dăm, nu doctorii.

Următoarea ușă se deschide. Vocea era a faimosului Ministru de Interne Drăghici. Regulamentul trebuia respectat: fața la perete și mâinile la ceafă.

- Ei, tu ! Pentru ce ești arestat ?

Omul răspunde liniștit și calm:

- A, tot în grupul de bandiți ! Ce voiați mă, să reorganizați Comandamentul Legionar ? Tot nu v'au trecut fumurile ? Pe toți o să vă împușcăm mă, pe toți.

Ministrul era pus pe scandal și pe față i se citea satisfacția de a hotărî de pe acum soarta fiecăruia. Pentrucă el hotăra, nu justiția tâmpă și slugarnică.

- Da ! tu pentru ce ești arestat ?

- Sunt condamnat pe viață răspunde omul demn.

- Și ce caută ăsta aici ? întrebă ministrul pe unul din lacheii partinici. Răspunsul îl primi la ureche.

- Aha ! Tot cu legionarii ! Nu v'a fost deajuns că v'am lichidat banda lui Gavrilă ! O să vă lichidăm și pe voi cât de curând.

Cel de-al treilea îl umplu de balele furiei pe ministru.

- Mă bandiților de intelectuali, republica v'a ținut în școli și universități și voi complotați, hai ? V'a intrat în cap Ungaria ? Aici n'o să vă meargă. O să vă împușcăm pe toți intelectualii ca să curățim republica de voi.

Ministrul nu folosise cuvântul Țară sau România ci "Republica". Agent al rușilor n'avea țară. Avea republică.

Iar acel "noi o să vă.." însemna pluralul majestății, adică "Noi, Partidul".

La mascarada de proces care a urmat, grupul învinuit de încercare de reorganizare a Comandamentului Legionar, a fost împărțit în alte subgrupuri fiecare, fiind folosiți ca victimă dar și ca martor al acuzării pentru alt grup.

Un nefericit, pe targă, înainte de a intra în sală ca "martor al acuzării" i s'a arătat siringa cu lichidul alinător de dureri: dacă retractezi nu capeți și știi ce urmează... Omul știa și n'a retractat. Unul, fostă somitate intelectuală și un corp de atlet, acum o epavă a negat în fața instanței cele semnate la anchetă.

Galonatul colonel analfabet de justiție s'a foit nemulțumit:

- De ce ai semnat dacă acum spui că faptele relatate nu corespund realității ? Explică-te ! Victima a dat un răspuns memorabil ca inscripția lui Dante de pe frontispiciul infernului !

- " Domnule Președinte, ASTA nu se poate explica".

Și s'a prăbușit în plâns ca în moarte. A fost condamnat la moarte. Mulți au fost condamnați la moarte și restul la muncă silnică pe viață ! La bază au stat propriile lor mărturii și Dumnezeule, nimeni n'are dreptul să-i judece pentru că ASTA, ceeace s'a întâmplat, nu poate fi explicat, nici povestit.

Multe din personajele acelei drame vii au murit. In dureri sau împușcați în ceafă de către țiganul cu dinții de aur, în celula specială de la Jilava. Unii mai sunt și acum la Aiud sau aiurea, cine știe unde. Pătrașcu a murit. Sinucidere ? Drăghici a fost detronat de un alt criminal mai șiret.

Dar principiul lui de bază a rămas ca linie directoare: -Gloanțe, nu medicamente !.

Radu DUNAREANU

Faptele, reale, sunt extrase din ceeace va fi folosit pentru cartea " In țara lui Cain stăpână e frica".

La Nestor

Magnolia din Bd. Dacia înflorise. Către Dunăre turmele de miei, în domino, începuseră prudent să se pregătească.

Simțeau cărările Bucegilor și Făgărașilor, pe care, legile necuprinse ale ereditații, le mâna de totdeauna cu un străvechi ritual.

România timpurilor, România spațiului, se trezea din nou, crezând iar că primăvara ce vine nu minte. Baba Dochia din Vrancea, lăsa cojoacele și a fost seara de 4/5 Martie, și luminile s'au stins. . . . .unele pentru totdeauna.

Baba știa de scară, dar de Richter, nu, și a fost de gradul VIII.

Stăpânul plecat. Si slugile nemernice, nepricepute, nu au avut curaj să ia inițiative.

Dimineața tulbure, necuprinsă în nici unul din cele 7.000 decrete, a găsit oamenii sub dărâmăturile blocurilor centrale.

Adevărat, mai erau niste oameni pe dărâmături, planificând să dea din mână în mână cărămizile în timp util, adică în cinstea zilei de 23 AUGUST, orașul să fie conform decretului cu aspectul străzilor.

Cine erau cei de sub dărâmături și cei de peste dărâmături, în genere.

Cei de dedesubt, cu situații materiale ridicate peste medie, și cu interese în centralele din centru. Cei de deasupra, ocazionali entuziaști sau curioși, scoși din cotidian de acest cutremur, cu efecte indirecte catastrofale.

Orele treceau și peste piramidele de moloz, ce se aude?

Suntem salvați. Avionul Primului Secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Președintele Republicii Socialiste România, Comandantul Suprem al Forțelor Armate etc., etc., s'a lăsat lângă București. Si neobosit Nicolae I-ul din "trebile" Africănești, a venit direct la locurile sinistre, prilej de verificare din nou a cutezuinii rândurilor membrilor, lângă conducător și politica neabătută de desvoltare multilaterală, pentru ridicarea bunei stări și a molozului ce se vedea.

Ziariști, reporteri în special cei foto, cei de la televiziune, n'au mai dormit 6 zile, extraordinară regie. Presă, televiziune, sute de ilustrate în toate "pozițiili", și foarte multă gimnastică a membrelor superioare.

Priviri și atitudini supuse, admirative, pentru că trebuie să recunoaștem, trebuie să fii genial, ca să dai dispoziții să se degajeze dărâmăturile, și repede, ori cum.

Armata săraca, copil adoptiv, plină de praf, lucra în schimburi. Iar Organele Ministerului Afacerilor Interne, copil alintat al partidului, dirijau circulația, care nu mai era și dădeau comunicate în - INFORMATIA BUCURESTIULUI, - în care mințeau că alături de armată lucrează și ele. Cine nu vede, să creadă. In acest timp inginerii constructori, muncitorii din construcții, care fac blocuri, sau trupele de geniu "că e și din alea" așteptau al doilea cutremur, după care în mod organizat, cu experiența căpătată, cu macarale turn, ar fi ridicat pe verticală, elemente desprinse de sudori în nacele, și le-ar fi degajat rapid, fără ca să moară cei de dedesubt, striviți prin tragerea elementelor pe orizontală, sau așteptarea mijloacelor auto, care să le încarce.

Puteau fi rapid aruncate în apropiere și degajate ulterior, dar dacă îi foloseau pe constructori, apăreau la ziar, alături, și din cei neactiviști și partidul nu poate fi decât în frunte.

Televiziunea, și tot ce transmite poze, dădea din oră în oră, pe tov. Ceaușescu, și rar pe cei care erau salvați. Dar numai dacă aveau noroc să pice specialistul pe acolo. Altfel mureau, că nu știa nimeni să-i scoată.

O activitate cutremurătoare, după cutremur. Sedinte, decrete, acte de generozitate, acte de dreptate, etc., etc., adevărată mană cerească, în care figura cen-

Continuare in pag. 13

LENIN

OMUL SOVIETIC 1917-1977

Partea Treia

Pamfil ȘEICARU

Fără să vreau, studiind revoluția bolșevică și concepția statală impusă de Lenin, mi-am amintit de un mare filozof apărător al aristocrației ruse, Leontieff, care ne-a arătat că baza Statului rus ca și a societății ruse este constituită de ortodoxia greacă a Bizanțului. El ne-a spus că idealul bizantin este resemnarea față de toate lucrurile pământești ca și fericirea. Leontieff ne-a spus de asemenea că creștinismul bizantin ne învață stricta supunere. El arară că ierarhia în lume și a Statului nu este decât un reflect al ierarhiei cerești, că nu există egalitate, pentru că Biserica ne învață că nici îngerii nu sunt egali între ei. In consecință, creștinismul dă mijlocul cel mai sigur și practic de a domina masele cu o mână de fier. Dar această putere aparține numai adevăratului creștinism și nu creștinismului "a l'eau de rose", acela care vorbește de iubire fără teamă, de demnitatea omului și de fericirea umanității. Iubirea de oameni nu este decât o antropolatrie și nu creștinism. Frica este fundamentul credinței; toți cari înțeleg, se tem, ei se tem de pedeapsă aici pe pământ și în viața cealaltă și cel căruia îi este frică este umil, acela care este umil caută o autoritate care îl domină și pe care el învață s'o iubească. Autoritatea construește și organizează. Organizarea socială nu este, din natură, nimic altceva decât *un despotism cronic, pe care unii îl acceptă din* iubire sau datorită beneficiilor care îi revin, alții din teamă. In consecință progresul consistă în a limita libertatea și nu autoritatea.

Cum putea Lenin să ignore această tradiție rusească așa de conformă concepției lui în ce privește raporturile dintre Statul bolșevic și cetățeanul Rusiei sovietice? Organiza teroarea. Confuzia generală, nesfârșitele controverse ideologice între socialiștii-revoluționari și socialiștii-democrați menșevici au înlesnit operația lui Lenin care avea o mai exactă cunoaștere a aspirațiilor profunde ale maselor populare pentru care controversele ideologice nu prezentau nici un interes. Cu simț tactic și o extraordinară îndrăsneală, Lenin a avut necontestat decizia pe care o impunea situația pentru un adevărat revoluționar. Masele populare nu se raliază indecișilor ci urmează orbește pe cel mai temerar. In confuzia celorlalte grupări politice, partidul bolșevic centralizat, disciplinat, cu șefi autentici și cadre care nu discutau ordinele pe care le primeau ci le executau imediat, slăbiciunea celorlalți a înlesnit victoria unei minorități, eliminând prin violență celelalte forțe ale democrației lucrătorilor și țăranilor. Partidul bolșevic minoritar a monopolizat puterea și Comitetul Central a guvernat dictatorial. Cu câteva săptămâni înainte de a prelua puterea Lenin a scris "Statul și Revoluția" care a apărut în rusește în 1918 sub pseudonimul V. Ilyn. Este o lucrare utilă pentru a înțelege revoluția bolșevică și desvoltarea ei.

Lenin începe prin a declara că misiunea lui este de a restaura adevărata doctrină a lui Marx asupra Statului și a combate "ideologii burghezi și mai ales mici burghezi care corijează pe Marx în așa fel că prezintă Statul ca un instrument de reconciliere a claselor sociale." Pentru Marx, Statul este produsul neîmpăcării contradicțiilor dintre clase. Statul este un organ de dominare a unei clase asupra alteia, de opresiune a unei clase asupra alteia. "Dar dacă Statul este produsul neîmpăcării între clase, dacă el este o forță deasupra societății, se izolează din ce în ce mai mult de societate, este evident că eliberarea unei clase oprimate este imposibilă nu numai fără o revoluție violentă, dar de asemenea prin suprimarea aparatului puterii de Stat creiată de clasa dominantă și care încarna această izolare. Dacă orice Stat este un instrument de exploatare a clasei oprimate, Statul democratic este deasemenea. Si în consecință ea (democrația) reprezintă ca orice alt Stat, violența organizată și sistematic aplicată oamenilor. Republica democrată este cel mai bun înveliș politic al capitalismului și odată cu acest înveliș, capitalul stabilește puterea lui într'un mod așa de sigur că nici o schimbare de persoane, nici de instituții, nici de partide în republica democrată burgheză nu este capabilă să-i clatine puterea." Lenin detesta parlamentarismul, ca orice dictator, ca orice regim de stânga, "Să se decidă odată în fiecare an, ce membru al clasei dominante va avea să spioneze, să strivească poporul în Parlament, iată care este adevărata esență a parlamentarismului burghez, nu numai în monarhia constituțională, dar de asemenea în republicele cele mai democratice." Lenin subliniază că această critică a Statului este identică la marxiști și la anarhiști. Dar contrar anarhiștilor, care cred că după ce ai învins, trebue desființat Statul imediat și definitiv, marxiștii cred că proletariatul are nevoe de Stat, dar, precizează Lenin, "de un Stat organizat în așa fel ca el să se atrofieze imediat și obligator. De altă parte, trebue lucrătorilor un Stat care să fie proletariatul organizat în clasa dominantă. Dar dacă proletariatul are nevoe de un Stat, ca organizare specială a violenții contra burgheziei, nu trebue să tragem concluzia foarte naturală că nu ne putem imagina creația unei asemenea organizații fără suprimarea prealabilă a mașinii Statului pe care burghezia l-a creiat pentru nevoile ei?"

Care sunt părțile esențiale ale acestei mașini a Statului a cărei distrugere Lenin o cerea?

Cele două instituții, cele mai caracteristice ale mașinei puterii centralizate a Statului burghez, sunt funcționărimea și armata permanentă.

Lenin arată că în societatea capitalistă, democrația este mutilată, șchioapă, falsă, este o democrație numai pentru cei bogați, pentru minoritate. Dictatura proletariatului va aduce democrația poporului, a majorității și opresiunea necesară a minorității exploatatorilor. Tot acest program pentru lichidarea Statului burghez a fost realizat în Rusia sovietică. De la Lenin la Stalin, până la Bresnev, epurațiile s'au succedat fără nici o abatere de la concepția Statului democrației poporului, așa cum l'a conceput Lenin. In 60 de ani ce s'au împlinit se poate face bilanțul: Rusia sovietică nu mai prezintă nici un mister și Statul visat al dictaturii proletariatului îl putem analiza în realizările lui.

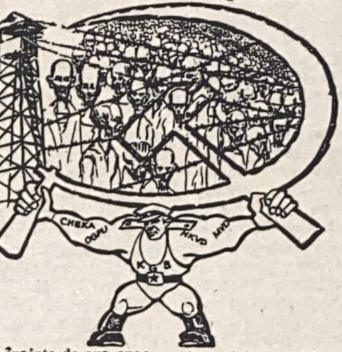
Există o formă a Parlamentului, în Rusia Sovietică, ai cărui membrii sunt aleși pe o listă unică fixată de partidul comunist, unica organizație politică îngăduită. In desbateri nu există opinii divergente, nici o fracțiune fiindcă voința alegătorilor este dictată de partid și rectificată cu majorități fixate de partid. O întrecere în a lăuda în termeni ditirambici pe dictator. Si Secretarul General al partidului comunist, în orice țară, este un monarh absolut cum existau în monarhiile Orientului înainte de Cristos. Lichidarea fizică a opozanților din partidul comunist este de rigoare, în Comitetul Central nu pot exista decât cei cari sunt de o supunere totală șefului. Iși închipue cineva că membrii Comitetului Central ignorau crimele lui Stalin, denunțate după moartea lui, de cel care i-a succedat după Malenkov. Acea desvăluire a operei asasine desfașurată de Stalin, de la moartea lui Lenin până la 1950, făcută de Krusciov, a cutremurat lumea. Când s'a descoperit groapa comună în care au fost rânduiți ca într'o stivă de lemne 11.000 de ofițeri polonezi, expediați cu un glonț în ceafă, presa americană și engleză a apărat cu violență pe Stalin, denunțând pe Goebels că svârle asupra Rusiei sovietice opera criminală a naziștilor, acuzând guvernul Poloniei refugiat la Londra că cerând o anchetă a Crucii Roșii de la Geneva a ofensat Rusia sovietică. Astăzi, cine mai cutează să nege realitatea acestui act, care a întors umanitatea cu mii de ani în urmă, pe vremea regilor asirieni care omorau prizonierii de răsboi? S'a negat cu accente de indignare existența câmpurilor de concentrare din Siberia, unde se recrutau sclavii pentru uzinele și minele sovietice. Reproduc din "Camps de concentration en RSS- Pourquoi et pour qui existe-ils?" publicată de ABN în 1960. Aceste statistici sunt evident aproximative în minus, în ce privește atât deportările, cât și decesele. S'au studiat cu mare atenție mărturiile celor ce, adevărat miracol, au scăpat din câmpurile de muncă forțată, fără să pretindă că cifrele sunt exacte, dar estimările au fost făcute cu o reducere în cifrele ce le-au strâns.

Reproducem tabelul deceselor care sunt date mai sigure:

Decese:	număr aproximativ:
1922- 1927	300.000
1927- 1930	900.000
1930- 1933	1.300.000
1933- 1936	1.900.000
1936- 1939	2.800.000
1939- 1941	1.800.000
1941- 1945	6.500.000
1945- 1948	8.500.000
1948- 1951	4.500.000
1951- 1955	2.200.000
1955- 1956	600.000
1956- 1958	1.300.000
Total:	32.600.000

Publicația "La Nation Georgiene" Nr. 18- Paris 1957, dă o cifră a morților care mi se pare ireală: în perioada 1922 - 1958, experți, bazându-se pe calcule solide au ajuns la concluzia că între 50 și 60 de milioane au găsit moartea în câmpurile de concentrare rusești: Ucraninieni, Germani, Chinezi, Polonezi, Tătari din Crimeia, Ceceni, Ingusi din Caucaz, Evrei, Români, Lituanieni, Estonieni, Japonezi, Armeni, Georgineni. In numele dictaturii proletariatului, pentru a ilustra democrația marxisto - leninistă, s'au sacrificat zeci de milioane de oameni. Să nu ne imaginăm că Englezii și Americanii ignorau aceste crime împotriva umanității. Foarte multe cărți s'au publicat în limba engleză, dar până la 1950 cu greu au aflat ecou în presă. Explicabil, căci din 1941 și până în 1945 normativul presei americane, sub Roosewelt, a fost: nimic împotriva Rusiei sovietice. Este uluitor ce putere de fascinație a avut Stalin ca, din complice al lui Hitler, între 1939 și 1941, să devină aliatul lui Churchill și Roosewelt. Orice încercare de a găsi o explicație este zadarnică, totul este absurd.

Ceeace se ignoră, sau nimeni nu vrea să analizeze, este acest fapt: Lenin a dat modelul Statului totalitar, de factură comunistă.

Cu secole înainte de era creștină, helenismul a creiat omul liber și a stabilit demnitatea persoanei umane, ca după prăbușirea valorilor spirituale ale helenismului și ale creștinismului, între 1939-1945, să se desbată la Belgrad drepturile omului căutându-se o tranzacție spre a nu ofensa Rusia marxistă-leninistă care nu acceptă să i se discute regimul.

Nu putem contesta că reticențele Kremlinului sunt expresia instinctului de conservare a regimului instaurat de Lenin. Dacă ar admite experiența unui regim de libertate în Rusia sovietică, practicându-se libertățile așa de banale: libertatea cuvântului, scris sau rostit, libertatea de a critica opera administrativă, directivele politice ale guvernului, cât timp ar rezista construcția sovietică? Ceva mai grav, câte luni ar dura unitatea acestui imperiu care se întinde pe două continente?

Louis Fischer, istoric al unei vieți a lui Lenin care face autoritate, cu prilejul aniversării a cincizeci de ani ai revoluției din Octombrie 1917, a publicat o carte: "Du regime sovietique", în versiune franceză. In cele 158 de pagini este concentrată cea mai serioasă analiză, obiectivă, a acestui regim. Cităm din fugă câteva observații: "Cea mai rea boală incurabilă a Uniunii Sovietice este birocrația." Nimic nu se mișcă deci în Uniunea Sovietică atât timp cât un birocrat n'a mișcat el însuși. Dar birocratul, în ce-l privește, se mișcă prudent, știindu-se supravegheat de superiorul său, care, la rândul lui, este obiectul de supraveghere constantă de cel mai mare grad ca el. Birocrația este plaga inevitabilă a oricărui capitalism de Stat, care să facă totul. Tările Europei orientale nu sunt în această materie diferite de Uniunea Sovietică, dar sunt mai tinere în comunism și nu au să suporte greutatea multor milenii de autocrație. Omul este făcut pentru Kremlin și nu Kremlinul pentru om. Cel mai mare tezaur al omului este creerul. Intr'un Stat totalitar care cere imperios cetățenilor ascultare, conformism, disciplină, gândirea corectă, creerul are tendința de a se scleroza. "Acolo unde există o relativă libertate, se află oamni care se întreabă, protestează, caută altceva. Sunt ei care aduc sămânța într'o lume închisă, oxigen într'o societate în letargie." Comunismul sovietic, departe de a fi revoluționar, este ultimul bastion al ortodoxiei, noul conservatism."

Paradoxal, Lenin a impus marxismului formula lui Leontieff: "progresul consistă în a limita libertatea și nu autoritatea." A accentuat formula suprimând totalmente libertatea, reducând omul la echivalentul cobaiului pentru experiența totalitară.

Incheerea lui Louis Fischer: "Un guvern căruia îi este frică de spiritul creator mărturisește prin aceasta propria lui instabilitate. In spatele frontului de oțel pe care Uniunea Sovietică îl arată lumii, este o profundă slăbiciune. Dictatura pare puternică. Dar dacă ea ar fi cu adevărat nu mai era nevoe de ea, după cincizeci de ani".

In Europa, după 60 de ani de propagandă, izbutind să creeze și partide comuniste care sunt de obediență moscovită, Kremlinul și-a fixat autoritatea în Statele în care s'a revărsat ca un blestem armata roșie: sunt țările așa zisului Pact de la Varșovia, toate în construcția comunistă a unor State, care au avut o spiritualitate a democrațiilor liberale. Nu poate fi vorba de afirmarea liberă a voinței populațiilor acestor țări de a instaura regimul marxisto-leninist. Vom înlătura această ipoteză. Intr'o dare de seamă a procesului câmpurilor de concentrare noi cităm că la Kaunas în Lituania, "după sosirea armatei roșii și instalarea unui guvern comunist, Comisia afacerilor interne a dat la 26 Noembrie 1940 ordinul Nr.0054, care nu lăsa loc nici unui echivoc: "Codul Sovietic se aplică în lumea întreagă unde armata roșie sosește. Cetățenii sunt imediat judecați asupra trecutului și asupra acțiunilor săvârșite de generațiile precedente." Presa din țările libere nu a comentat acest ordin, confirmat mai târziu de Gromyko, la Națiunile Unite, unde a expus teoria suveranităților limitate, pentru a justifica invazia Cehoslovaciei. Vom publica tot ce este esențial din școala juridică a lui Vyșinski, care a înlăturat codurile penale în toate țările ocupate de armata roșie. Incercarea cehoslovacilor de a realiza un comunism cu față umană însemna negarea concepției juridice a lui Vyșinski. Este evident că lecția a fost înțeleasă și nimeni nu mai cutează să conteste suveranitatea limitată, dogma Kremlinului.

Intrebăm: la conferința de la Belgrad, se va lua în desbatere teoria suveranității limitate, proclamată de Rusia sovietică? Aceasta este tema esențială, care condiționează în bună parte situația țărilor Pactului de la Varșovia.

Pamfil SEICARU

BISERICA CREȘTINA

IDENTITATEA NOASTRĂ SPIRITUALĂ

Pr. Dr. Petre POPESCU

Sfânta Teologie este mult frecventată astăzi de fel de fel de lume. In spațiul de după Cortina de Fier, Sfânta Teologie este înăbușită cu influențe marxiste, iar oficialitatea, marii comandanți ai oștirei creștine, a cedat pentru o viață mai bună și mai comodă, să coexiste și să colaboreze în plin, cu regimul ateu. Bisericile au fost închise în zidurile lor, nefiind prezente în "școală, în operele de binefacere, iar arta, cultura, educația și asistența socială sunt monopolul statului ateu", așa cum preciza Păr. Arhim. Roman Braga, în articolul "Saducheism Teologic" din Cuvântul Românesc, August, 1977. In spațiul nostru liber avem așa zișii teologi marxiști de salon, o încuscrie suspectă, bizară și monstruoasă cu ateismul. Afară de aceștia, sunt cei ce se plimbă prin grădina sfintei Teologii cu mâna în șolduri și cu emfază proclamă în litere mari, "Necesitatea colaborării cu Dumnezeu", așternând pe hârtie, -săraca hârtie câte mai îndură- "slove despre cele spirituale". In fond teologul nostru întrebuințează cuvânt modern, de mare circulație internațională. Lumea colaborează, dece să nu colaborăm și noi cu Dumnezeu..care ne-a răscumpărat prin divina-i suferință, zdrobind puterea diavolului și a iadului ?

Iată cum gândea și scria Nae Ionescu despre necolaborare, și despre absorbirea omului în Dumnezeu : " Nimic din ceea ce simți si din ceea ce gândești să nu fie îndreptat în altă parte decât înspre Dumnezeu; toată inima și tot cugetul tău să fie orientate asupra lui Dumnezeu.... Tot ce ești " tu " să fie absorbit de Dumnezeu; nimic din ceea ce mișcă în tine, să nu cadă alături de Dumnezeu, ținta întregii tale activități, încrederea ta de fiecare clipă să tindă numai spre Dumnezeu, înspre acest centru de orientare a tuturor puterilor tale spirituale". Iar Păr. Gala Galacțion scria așa despre Dumnezeu cel necunoscut: "Slavă ție celui ce îmi ești necunoscut! Slavă misterului Tău! Pentru toată această simfonie de simțire și cugetare, pe care o legeni pe întinsul cugetului meu, Slavă Tie Doamne! Pentru conștiința mea. . . despre acest suflet, care constituie Existenței, Splendoarei și Sublimității atributelor Tale -cu toată dezolata negativitate a rezultatelor investigațiunii filosofice - cea mai suavă probă: mărire Tie, Doamne. Pentru frăgezimea, pentru puritatea, pentru clarul dulce al prieteniei ce-mi dăruiești, cunună de binecuvântări Numelui Tău, Doamne!". Gala Calaction, "Journal".

Gândul meu se duce la cei ce nu fac teologie, nici marxistă și nici de dragul teologiei, la țăranii noștri din bisericile de sat, pe care le umplu și astăzi cu făclii, cu rugăciuni, cu îngenuncheri, la puterea lor de percepțiune și receptivitate, la cugetul lor neveștejit de citire și gânduri, la extazul lor în fața altarului ascultând Sfânta Liturghie. Acesti țărani nu fac teologie, nici marxistă, nici savantă și nici speculativă. Ei sunt aproape de divina simplitate a Evangheliei, cu făptura, cu mersul, cu vorba, cu fapta și cugetul. Această cunoaștere prin inimă ascultătoare, este călătoria lor spre Domnul, este calea singură spre propria fericire sufletească. Ei nu-și mișcă sufletul ca să ridice judecată sau îndrăzneala să colaboreze cu Dumnezeu, ci să se închine lui, pur și simplu, să i se supună, să-l asculte, pentru a se transforma, transfigura și îndumnezei. Duhul lor, "unde plânge mama pe ceaslov cu rugi la Prea Curata" este duhul acestor oameni de omenie, care nu și-au lăsat legea și nu și-au renegat neamul. Ei trăiesc după rânduiala firii, după rânduiala bisericii, după rânduiala ce vine din altar. Această înțelepciune a firii este înțelepciunea lui Dumnezeu și prin ea se integrează în marea și unica tradiție de viață a poporului nostru.

Mărunțeii care fac teologie de tip marxist la București, alegerea problemelor, armătura științifică, stilul, ortografia etc, nu fac cinste revistei "Biserica Ortodoxă Română", care altădată, sub conducerea Mitropolitului Tit Simedrea rivaliza cu revistele teologice din occident. Gânditorii falnici ai creștinătății răsăritene ca Dionisie Areopagitul, Maxim Mărturisitorul și Ioan Damaschinul, sunt izgoniți din preocupările teologice de astăzi și înlocuiți cu idolarizarea celor ce conduc destinele nației îngenunchiate. Toate reflexiile teologice și pastoralele, sfârșesc lamentabil, cu pacea de tip marxist și cu progresele cincinale, un fel de slujire cu duh pământesc. Se simte totuși oboseala unor suflete chinuite, care au întins excesiv arcul problemelor.

Biserica și Românii din exil, pentru a nu-și pierde identitatea, au nevoe de înfrățire cu chinul neamului, cu sensibilitatea lui sufletească, cu tot ce este și aspiră el, căci numai așa sensul existenții poate sfârși în izbăvirea ce trebue să vină. Nădejdea nu este oaspete în această putere miraculoasă prin care vieața biruie asupra morții.

Credința, cu absorbirea noastră în Dumnezeu să ne ducă în fața altarelor și să zicem: Dă-ne Doamne știința și puterea rugăciunii, fă-ne tari întru numele Tău, fă-ne nevinovați ca pruncii și fă-ne această ultimă favoare, să îngenughem în fața înduioșărei Tale, Doamne, milueste-ne.

Pr. Dr. Petre POPESCU

ACOLO UNDE . . .

Acolo unde-s munții si dealuri cu poene
Si câmpuri însorite a veșnic sărbătoare
De spice numai aur ce'n legănat alene
Desmiardă la sân macii și floarea de cicoare,

Acolo unde'ntruna iubirea milostivă
Se dăruie pe sine cu cerul și pământul
In orele de rugă și'n muncă de-opotrivă
Iar doina strămoșească a fost Intâi Cuvântul,

Acolo unde tihna adusă înserării
Strângea fiori în suflet împodobind catrințe
Cu stropi din Curcubee și dorurile țării
Născute'n bătălie sau clipe de căință,

Acolo unde fost-a de mult un timp în care
De-a buciumelor sunet se mângâiau coline
Iar dănguit de clopot a sfintelor altare
Bătea a mântuire să'ndemne și s'aline,

Acolo împietrite în veșnică tăcere
Pe flamuri sângerânde de uri în ținturie,
Stau astăzi numai lacrimi de jale și durere
Iar noaptea-i încărcată de spaimă și cobire

Căci nimenea nu știe din cei ce dorm acasă
Câți s'or trezi cu zorii sub gratii de'nchisoare
Dar în tăceri ce-arată, ei spun că nu le pasă
De ei, numai de ai lor, de cei rămași, îi doare.

Ii doare că o țară e toată'ntemnițată
Si șade răstignită pe seceri și ciocane,
Ii doare că n'au voe să spere că vre-o dată
S'ajungă să se'nchine în pace la icoane.

Si jalea și tăcerea cutreerând prin lume
S'opresc mereu să bată la fiecare poartă
Să fie vestitoare în patru vânturi cum e
Când libertatea-i roabă sau moare'n junghiată

Dar porțile stau mute, nu se deschid de teamă
Sau trag zăvoare grele, să nu își strice somnul
Si în pustiuri jalea întregei țări tot cheamă
Pe interzisa cale, de rugă, către Domnul.

Deschideți larg cu toții a inimilor poartă
Si transformați o viață din searbădă, hoinară,
Ce nici o bogăție nu poate să împartă,
In unic drum de luptă pentru un neam și-o țară.

St. Gh. THEODORU

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

LA 60 DE ANI DE LA UNIREA BASARABIEI CU ROMANIA

Gh. CIUCIU

DE NEAMUL "MOLDOVENILOR"

In anul 1792, Rusia ajunge la Nistru. Sub stăpânirea anterioară, adică turcească, populația românească de la răsărit de Nistru a avut aceleași drepturi ca și românii și aromânii din Peninsula Balcanică, și printre drepturile de seamă era și libertatea de a-și vorbi limba, atât atunci când se rugau în biserici, cât și în relațiile cu autoritățile publice. Noua stăpânire rusifică bisericile (și puținele școli), și decretează ca în instituțiile publice să se vorbească numai rusește. Totodată, pe români îi strămută din Transnistria în părțile răsăritene ale Rusiei, și în locul lor aduce coloniști străini.

In anul 1812, Rusia ajunge *la Prut. Si iată cum:* La tratativele de pace de la București, obiectul negocierilor a fost "Basarabia", adică "partea de sud" a Moldovei dintre Prut și Nistru (ținutul cucerit de la tătari de către Basarab, întemeietorul Tării Românești). Rușii, vrând însă să pună mâna pe "întreaga" parte a Moldovei dintre Prut și Nistru, îi mituiesc pe dragomanii Porții, și aceștia, în textul tratatului de pace, dau numirii "Basarabia" înțelesul de "teritoriul dintre Prut și Nistru". Bineînțeles că turcii numai după semnarea tratatului de pace, au putut să vadă că au fost înșelați. Neputând continua războiul, n'au putut denunța tratatul; în schimb, pe dragomanii trădători i-au pedepsit exemplar. (După semnarea tratatului de pace, nu numai Rusia, ci și restul lumii a folosit numirea Basarabia pentru "întreaga" parte a Moldovei dintre Prut și Nistru).

La început, Basarabia s'a bucurat de autonomie; dar nu pentru mult timp, căci în 1828 i s'a luat acest drept. Odată cu izgonirea limbii române din administrație, a început și rusificarea bisericilor și a școlilor, precum și deportarea românilor și colonizarea Basarabiei cu străini. (La recensământul populației din Basarabia din 1817, procentul românilor a fost de 86, 35; după 112 ani a ajuns la 56, 2).

In 1856, Congresul de Pace de la Paris retrocedează Moldovei județele Bolgrad, Cahul și Ismail, din sudul Basarabiei. Dar în 1878, la Congresul de Pace de la Berlin, Rusia ia înapoi aceste județe.

In 1917, în plină revoluție are loc desagregarea imperiului țarist. Transnistria, ocupată de trupele germane, a fost împiedecată să se constituie în stat (trupele germane au ajutat pe ucraineni). Basarabia, neocupată de trupe străine, la 28 dec. 1917, sub numirea de Republica Democratică Moldovenească, se proclamă stat, membru al Republicii Federative Ruse. (Armata română, chemată pentru menținerea ordinei de către guvernul Republicii Democratice Moldovenești și de către comandantul armatei ruse Serbacev, a intrat în Basaraia la 18 Ian. 1918). Republica Democratică Moldovenească, la 22 Ian. 1918, se proclama "slobodă, de sine stătătoare și neatârnată, având ea singură dreptul de a-și hotărî soarta în viitor". La 27 Martie 9 Aprilie 1918, Republica Democratică Moldovenească "pentru totdeauna se unește cu mama sa România".

La 2/15 Nov. 1917, guvernul Rusiei Sovietice adoptă "Declarația drepturilor popoarelor din Rusia", prin care se proclamă dreptul tuturor popoarelor la autodeterminare, până la separarea și formarea de state independente. Ei bine, toate cele trei hotărîri ale Republicii Democratice Moldovenești sunt ulterioare acestei Declarații și în perfectă concordanță cu ea; și totuși, după ce Basarabia s'a unit cu România, același guvern sovietic îi cere marxistului Rakovski (român de origine bulgară, tovarăș cu C. Dobrogeanu-Gherea) să pornească o campanie de reîncorporare a Basarabiei la Rusia Sovietică, "chiar cu forța, dacă va fi nevoie". Acțiunea lui Rakovski n'a reușit.

In 1924, după lungi tratative, Moscova "se arată dispusă" să recunoască și de jure suveranitatea României asupra Basarabiei. Același Rakovski chipurile "se opune". Bucureștiul vede trucul, și scoate Partidul Comunist din România în afara legii. (Intr'un timp, Partidul Comunist Român a trebuit să-și schimbe numirea în "Partidul Comunist din România" deoarece marea majoritate a membrilor lui n'au fost români, ci minoritari din România; mai mult, unii dintre membrii lui au fost cetățeni străini, în special cetățeni sovietici, cari nici n'au locuit în România). Drept ripostă la dizolvarea P.C.R., Moscova înființează în Transnistria "Republica Sovietică Socialistă Moldovenească" (8 Oct. 1924), și o declară "patria tuturor moldovenilor". Evenimentele cari au urmat (și vor urma) arată ce înțelege Moscova prin aceste cuvinte.

1. In August 1939, eșuează tratativele între Franța, Anglia și URSS pentru încheierea unui tratat de alianță, deoarece URSS vrea și revizuirea frontierelor sale. Germania se bucură, și încheie ea cu URSS-ul pactul (secret) din 23 Aug. 1939, prin care se stabilește ce teritorii să anexeze fiecare. Basarabia urma să fie anexată de URSS.

In timpul când Germania se găsea serios angajată în războiul din Apus, URSS consideră oportun momentul să pretindă și Bucovina. Germania se opune, dar până la urmă consimte ca URSS să anexeze nordul Bucovinei. Imediat apoi după terminarea negocierilor, adică în seara zilei de 26 Iunie 1940, Moscova adresează Bucureștiului o notă diplomatică prin care își face cunoscute nu numai pretențiile, ci și amenințarea. România, neajutată de nimeni, nu s'a putut împotrivi.

Intre 22 Iunie 1941 și August 1944, Basarabia, nordul Bucovinei și Transnistria au fost sub administrație românească. La ora actuală, Transnistria și o parte din Basarabia constituie R.S.S. Moldovenească, iar nordul Bucovinei și cealaltă parte din Basarabia aparțin R.S.S. Ucraina. Pe românii din R.S.S. Moldovenească, Moscova nu-i consideră români, ci "moldoveni", și despre ei spune că nu vorbesc românește, ci "moldovenește", iar ca și prin scris să se deosebească limba "moldovenească" de cea românească, Moscova a decretat ca "moldovenii" să scrie cu litere rusești atunci când scriu în "limba lor". Numai românii din R. S. Moldovenească (nu și cei din R.S.S. Ucraina) au în școli ore de "limba moldovenească" (nu au școli în limba lor), și numai pe teritoriul R.S.S. Moldovenești se editează publicații și emisiuni radio-TV în limba "moldovenească". Să nu se creadă însă că aceste "drepturi naționale" s'au acordat pentru promovarea unei culturi cu specific "moldovenesc", deoarece atât prin orele de "limba moldovenească", cât și prin publicațiile și emisiunile radio-TV, se face exclusiv educarea comunistă a "moldovenilor". Mai mult, Moscova duce o politică de deznaționalizare a "moldovenilor", la care se adaugă exterminarea, închisori și deportarea românilor din Basarabia, Bucovina de nord și Transnistria în regiunile deșerte și aspre din Siberia.

2. Ce încă mai înțelege Moscova prin cuvintele "patrie a tuturor moldovenilor" s'a putut vedea în 1972, când a declarat că "unificarea națiunii moldovenești nu a fost încă terminată". Că nu e vorba despre alipirea nordului Bucovinei și a restului Basarabiei la R.S.S. Moldovenească, ne-o spune faptul că această "unificare" nu s'a făcut nici până în ziua de astăzi. Iată despre ce anume e vorba: Când Moscova îl consideră pe Eminescu poet "moldovean" și pe Creangă scriitor "moldovean", nu mai poate fi nicio îndoială că prin "unificarea națiunii moldovenești" înțelege anexarea întregii Moldove la URSS. Si când Moscova prin decrete îi transformă pe români în "moldoveni", nu mai poate fi nicio îndoială că într'o zi va da și decretul ca toți românii să fie considerați "moldoveni".

Neamuri de pe Terra, ce soartă credeți că veți avea și voi când comunismul va fi a-tot-biruitor?

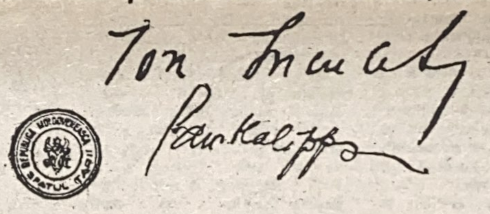
Gh. CIUCIU

ACTUL UNIRII
VOTAT DE SFATUL ȚĂRII LA 27 MARTIE ST. V. 1918

IN NUMELE POPORULUI BASARABIEI, SFATUL ȚĂRII DECLARĂ REPUBLICA DEMOCRATICĂ MOLDOVENEASCĂ (BASARABIA) IN HOTARELE EI DINTRE PRUT, NISTRU, DUNĂRE, MAREA NEAGRĂ ȘI VECHILE GRANIȚE CU AUSTRIA, RUPTĂ DE RUSIA ACUM O SUTĂ ȘI MAI BINE DE ANI DIN TRUPUL VECHII MOLDOVE, IN PUTEREA DREPTULUI ISTORIC ȘI DREPTULUI DE NEAM PE BAZA PRINCIPIULUI CĂ NOROADELE SINGURE SĂ-ȘI HOTĂRASCĂ SOARTA LOR, DE AZI INAINTE ȘI PENTRU TOTDEAUNA SE UNEȘTE CU MAMA SA ROMÂNIA.

TRĂIASCĂ UNIREA BASARABIEI CU ROMÂNIA DE-A PURURI ȘI TOTDEAUNA!

PREȘEDINTELE SFATULUI ȚĂRII,

Actul de întregire

FERDINAND I

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți de față și viitori, sănătate:

Sfatul Tărei din Basarabia, în ședința lui dela 27 Martie (9 Aprilie) 1918, votând, prin 86 voturi pentru contra 3, fiind și 36 abțineri, următoarea rezoluțiune:

"In numele Poporului Basarabiei Sfatul Tărei declară:

"Republica Democratică Moldovenească (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea-Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechei Moldove, în puterea dreptului istoric și dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să'și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totd'auna Se unește cu Mama Sa România".

Si Prezidentul Consiliului Nostru de Miniștri declarând că:

"In numele Poporului Român și al Regelui Lui M. S. Ferdinand I al României ia act de acest vot quasi unanim și declară la rândul Lui Basarabia unită cu România de veci una și indivisibilă."

Promulgăm acest vot și această declarație și ordonăm să fie învestit cu sigiliul Statului și publicat în Monitorul Oficial.

(L. S. St.) FERDINAND

Președintele Consiliului de Miniștri
A. Marghiloman

Ministru de Justiție
D. Dobrescu

* * *

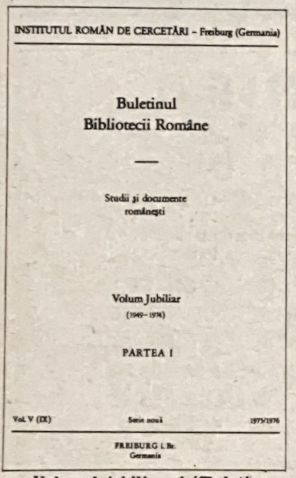

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

MESAJUL UNUI VOLUM JUBILIAR

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI – Freiburg (Germania)

Buletinul
Bibliotecii Române

Studii și documente românești

Volum Jubiliar
(1949–1974)

PARTEA I

Vol. V (IX) Serie nouă 1975/1976

FREIBURG i. Br.
Germania

Volumul jubiliar al "Buletinului" editat de Institutul Român de Cercetări din Freiburg ilustrează masiv activitatea de peste 25 de ani a acestui focar de cultură al exilului românesc, care - prin muncă neobosită și printr'o tenace luptă împotriva a nenumărate greutăți - și-a câștigat un binemeritat renume nu numai în diaspora românească, ci și în lumea științifică internațională.

Cele peste 700 de pagini ale "Buletinului", împărțite în două volume, ne relevă varietatea temelor abordate de Institut de-a lungul acestui sfert de veac: istorie, lingvistică, folclor, critică literară, editare de documente și traduceri de literatură română etc. Astfel, după Cuvântul înainte, semnat de Dl. Virgil MIHAILESCU, directorul Institutului Român de Cercetări, i se prezintă cititorului o serie de studii în limba germană, sub semnătura unor personalități științifice de prestigiu. Prof. Wilhelm GIESE, face în studiul său Entstehung und Frühgeschichte des rumänischen Volkes o succintă rezumare a etnogenezei și continuității poporului nostru. Prof. D. GAZDARU, din Buenos Aires, ilustrează în Rumänien, Insel der Latinität im slawischen Meer una din interesantele sale teze lingvistice: D-sa consideră că noțiunea de Entstehung adică naștere, geneză, formare a limbilor romanice din latină este incorect folosită. După părerea noastră, pe bună dreptate susține Prof. Găzdaru că "limbile romanice nu s'au născut din latină; ele sunt chiar limba latină, împărțită în 10 limbi, ca rezultat al unei dezvoltări neîntrerupte, de-a lungul unei lungi și aventuroase perioade de timp". Analiza acestei lungi perioade de timp - în care fiecare popor romanic, răspândit spațial în diferite zone ale fostului Imperiu, a avut de suferit influențe diverse -, analiza "aventurilor" trăite de limba latină din Dacia și de vorbitorii ei înconjurați de "marea slavo-maghiară" face obiectul acestui deosebit de prețios studiu. Prețios nu numai prin el însuși, ci și prin sugestiile ce le oferă unor viitoare cercetări.

Prof. Udo Wolfgang ACKER efectuează în Die Donaufürstentümer im Spiegel eines diplomatischen Berichtes vom Beginn des 19. Jahrhunderts o analiză atentă a unui document istoric: raportul înaintat guvernului său de către consulul francez Karl Friedrich Reinhard, acreditat la Iași pe lângă Domnul Moldovei în 1806, în care sunt relevate aspecte inedite ale vieții Principatelor noastre la începutul secolului al XIX-lea.

Prof. Leontin CONSTANTINESCU, director al Institutului de Drept Comparat din Saarbrücken, a oferit spre publicare în volumul jubiliar al Institutului Român de Cercetări un deosebit de interesant capitol, sub titlul Die Notwendigkeit einer europäischen Union, din lucrarea sa Das Institutionnelle Gemeinschaftsrecht, în pregătire la Nomos-Verlag din Baden-Baden.

Un grupaj de studii este dedicat relațiilor româno-ruse, cu privire specială asupra problemei Basarabiei, provincie ruptă de ruși din trupul țării noastre. Cu un competent și fin spirit polemic, Dr. Alexandru SUGA prezintă istoricul chestiunii în Știința și polemică. Istorici ruși falsificatori ai istoriei. Autorul - a cărui teză de doctorat în drept publicată la Bonn în 1958 aborda tot problema Basarabiei - efectuează de astă dată o trecere în revistă a metodelor de falsificare a istoriei folosite de ruși în scopul răpirii Basarabiei, falsuri ce culminează cu lucrarea recentului campion rus al minciunii îmbrăcate în veșmânt "științific" A.M. Lazarev, apărută în 1974.

In cadrul larg al aceleiași probleme se înscrie și articolul Prof. I. G. DIMITRIU, Rumänien und Russland. Die Beziehungen beider Länder im Laufe der Geschichte.

Acest grup de studii se încheie cu o salutară inițiativă a redacției: editarea unor fragmente din articolele politice ale marelui nostru poet M. Eminescu, legate de problema Basarabiei. Interzise timp îndelungat de regimul comunist din țară, publicate recent, dar fragmentat și cu schimbări în text (metodă "științifică" specific comunistă de editare a documentelor), articolele politice eminesciene ne stau la dispoziție numai în ediția T. Crețu, apărută la București în 1942, ediție devenită extrem de rară.

Viziunea politică eminesciană se cere însă a fi cunoscută de orice român, nu numai pentru că este o latură intrinsecă a personalității marelui poet, ci și pentru că ea se dovedește a fi de o profunzime și luciditate neîntâlnite - din păcate - la politicieni nici până în ziua de azi. Putem spune fără exagerare că Eminescu a dezvăluit ca nimeni altul pericolul rusesc atunci când, în 1878, scria: "De mult, dar mai cu seamă de o sută cincizeci de ani încoace, ținta cuceririlor rusești sunt țările răsăritene ale Europei. . . Ochii vecinului nostru sunt pironiți cu flămângiune asupra apusului, cercurile culte umplu golul sufletesc cu fantasmagoria unui imperiu care ar ajunge de la Sibir până sub Zidurile Veneției și apoi mai departe. . . tot mai departe". Sau, într'un alt articol din același an: "Rușii, acolo unde văd că vor întâmpina rezistență mare, se opresc și lucrează cu o răbdare seculară spre a surpa încet, încet temeliile puterilor ce li se pun împotrivă. . . Ei nu sunt poporul plin de îndărătnică mândrie, ce provoacă pe alte popoare la luptă dreaptă și întăritoare; sunt poporul ce-și dă mereu silința să dezarmeze pe celelalte popoare pentru ca apoi să și le supună". Si câtă semnificație capătă din perspectiva celor 100 de ani care au trecut, profeticul avertisment pe care poetul îl făcea politicienilor: "Complicitatea cu Rusia este totdeauna fatală!"

Scurtele considerații de mai sus justifică o republicare integrală - într'un viitor pe care-l sperăm cât mai apropiat - a articolelor politice eminesciene. Si poate nu ar fi inutil ca într'un volum separat, o selecție a acestor articole, cu notele explicative și comentariile de rigoare, să fie oferite într'o limbă de circulație largului public din lumea vestică.

Un grupaj de 6 studii marchează interesul crescând al Institutului față de promovarea unei științe de mare însemnătate pentru analiza fenomenului istoric și cultural românesc: etnologia. Seria acestora este deschisă de Jocul Călușarilor, semnat de regretata Lucia A. POPOVICI, însoțit de o scurtă prezentare a autoarei și mesajului transmis de cercetările ei, efectuată de Dl. Val CORDUN. Tot postum au fost publicate Insemnări despre folclor, ale Prof. Grigore NANDRIS.

Impresionantă este lucrarea masivă Timpul în răspăr. Incercare asupra anamnezei în basm, de Val CORDUN, însumând peste 200 de pagini. Prezentarea fie și succintă a acestui studiu de folclor comparat - care analizează cu erudiție și eleganță valorile majore ale basmului, valori ce se relevă spiritului numai printr'o lectură analitică "la mai multe nivele" - ar solicita o recenzie specială. Dorim deocamdată să subliniem un singur lucru: studiul D-lui Val Cordun marchează un moment important nu numai în cercetarea basmului, ci în general în folcloristica actuală, oferindu-i acesteia o cale de a ieși din criza pozitivist-sociologizantă în care se află. Regretăm numai că lucrarea n'a fost publicată într'o limbă de circulație internațională, pentru a putea fi cunoscută în cercurile largi ale specialiștilor.

In continuare, Dl. S. I. GARLEANU publică O variantă suddunăreană a baladei "Miorița", Dl. Gottfried HABENICHT, Vom Hirten, der seine Schafe verlor. Ein ethnomusikologischer Beitrag zum Studium der rumänischen Hirtenfolklore, iar Dr. Paul H. STAHL, Le testament de Maxim le Marchand (1735). Commentaires ethnologiques. Studiile acestor trei etnologi, bine cunoscuți în cercurile de specialitate, se preocupă de aspecte relevante ale culturii populare românești. Sava Gârleanu nu ne oferă numai o nouă variantă a "Mioriței", ci și aspecte ale spiritualității unei părți a neamului nostru ce a fost prea adesea uitată: e vorba de "vlahi", de românii din nord-estul Serbiei. G. Habenicht, analizând tema folclorică a păstorului care și-a pierdut oile, evidențiază unele din trăsăturile specifice ale folclorului nostru pastoral. Seriozitatea studiului efectuat de D-sa ne dovedește ce rezultate poate aduce abordarea metodei interdisciplinare în cercetarea unui obiect atât de complex prin el însuși cum este cultura populară. Rezultatele pe care aceeași abordare metodologică le poate da ne sunt arătate și de Dl. Paul Stahl. D-sa pornește de la studiul testamentului unui negustor bucureștean redactat la 1735 și relevă interesante aspecte nu numai ale sistemului de moștenire tradițional românesc, ci și ale cultului funerar.

Un alt grupaj de studii tratează teme filologice și lingvistice. Prof. Eugen LOZOVAN, în D. Cantemir - Panegyriste de Pierre le Grand, relevă - cu erudiția care îi este proprie - aspecte ale operei marelui umanist moldovean din perioada tristului său exil în Rusia. Prof. Fr. SCHURR publică Die Stellung des Dakoromanischen in Komlex der romanischen Diphtongierungen, iar Prof. Gerhard ROHLFS, Aromunische Sprichwörter in linguistischer Betrachtungen, ilustrându-se astfel și cu acest prilej permanentul interes promovat de Institutul Român de Cercetări față de istoria, limba și cultura macedoromânilor. In sfârșit, studiul D-nei Dr. Ana TATARU din Heidelberg, Fonetica contrastivă. Noi puncte de vedere, abordează un domeniu particular și relativ nou al lingvisticii, deosebit de important pentru practica învățării limbilor străine.

In continuarea volumului, poetul Hans DIPLICH - născut pe meleagurile bănățene, Președinte al "Cercului de prieteni germani" al Institutului și un mare iubitor și cunoscător al literaturii românești - publică cele cinci Sonete ale lui Mihai Eminescu într'o excelentă traducere germană, oferind cititorului nu numai bogăția ideativă a imagisticii marelui poet, ci și atmosfera sonoră și plastică a delicatului său vers.

In sfârșit, după ce Prof. Klaus HEITMANN analizează aspectele ale gândirii politice și filozofice a lui C. Rădulescu-Motru, în Ein rumänisches Urteil über des Deutschland der frühen Weimarer Republik: C. Rădulescu-Motru's Reiseeindrücke von 1921 1922, seria studiilor se încheie cu evocarea compozitorului I. N. MANZATTI, Opera Română din București între anii 1920 și 1940 și cu editarea Fragmentelor autobiografice ale lui Ion I. NISTOR, istoric și politician patriot născut în Bucovina. Manuscrisul a fost pus la dispoziția Redacției, însoțit de o scurtă notă, de către Dl. V. BENDESCU.

Cum era și firesc, Redacția a subliniat caracterul jubiliar, festiv, al acestui număr al "Buletinului" printr'o serie de studii și materiale documentare menite să ofere cititorului o imagine cât mai complexă asupra ctitoriei de la Freiburg: Cuvântul înainte, Istoricul Institutului, extrase din opinii și aprecieri despre Biblioteca și Institutul Român de Cercetări, extrase din mesajele primite la sărbătorirea jubileului de 25 de ani, Tabula Gratulatoria și impresionantul In Memoriam.

In Cuvântul înainte amintit, Dl. Virgil MIHAILESCU subliniază semnificația aniversării unui sfert de veac de existență a Institutului Român de Cercetări, cu modestia și căldura care l-au caracterizat întotdeauna. Dar cei ce știu că D-sa nu este numai directorul acestei instituții, ci și adevăratul ei ctitor, cei ce cunosc dragostea, dăruirea de sine, munca istovitoare cu care acest BUN ROMAN a pus nu numai carte lângă carte pentru a alcătui actuala Bibliotecă, ci a alăturat și suflet de pribeag lângă suflet de pribeag pentru a clădi - la propriu și la figurat - edificiul întregii instituții, aceia pot desprinde din rândurile adânc simțite ale Cuvântului înainte resorturile ascunse ale energiei care a făcut posibilă crearea și dăinuirea în timp a unei opere românești de o asemenea anvergură, în ciuda condițiilor vitrege ale exilului.

Istoricul Bibliotecii și Institutului Român de Cercetări din Freiburg, semnat de R. APOSTOL, prezintă cititorului evoluția impresionantă a instituției. Este istoria unei lupte, desfășurate sub impulsul credinței în Dumnezeu și în adevăratele valori spirituale ale Neamului; a luptei cu forțele potrivnice din afară, dar și cu cele dinăuntru, care macină de 30 de ani diaspora românească împrăștiată pe toate meridianele lumii libere: dezamăgirea, inerția, lipsa de unitate.

Si în această luptă Institutul de la Freiburg a învins. O dovedește întreaga sa istorie, o dovedesc opiniile a nenumărați români și străini care l-au cunoscut, o dovedesc planurile sale de activitate viitoare, neobosită, plină de elan și optimism și o dovedește, în sfârșit, acest volum jubiliar de înaltă ținută științifică, din ale cărui pagini - la o lectură mai atentă - emană un profund și înălțător mesaj. Este mesajul major al acestei ctitorii de cultură românească, care arată întregului exil ce poate făptui dorul și dragostea adevărată de Neam, atunci când se manifestă prin flacăra veșnic vie a energiei creatoare.

Ioana HARALAMB

ERA SEPTEMBRIE 1953

Sandra ZVORISTEANU

Mulțumea întâmplării care făcuse să trimită pe băiețel la bunica lui, pentru două zile, așa încât avea liniștea necesară ca să gândească, să plănuiască, să reușească. . . . Numai de ar fi putut să se concentreze puțin. . .!!! Gândurile i se împrăștiau nebune, trupul îi era greu și dureros. . . . . Se ridicase de pe pat și se strecurase încet către geamurile mari ale camerei, dând pe stradă. De după perdelele frumoase, albe, de dantelă, aruncă o privire afară și tresări speriată când dădu cu ochii de "umbra" securității, care rezemat de gard, chiar în fața ei, citea ziarul. In acel moment se gândi cu mirare, că nici măcar nu mai încerca să se ascundă, zelosul funcționar al poliției comuniste. Era oare un semn, că cercul se strângea în jurul ei???

Se întinsese din nou pe pat, cu fața în sus, cu ochii pironiți în tavan. Incercase din răsputeri să se concentreze, dar nu reușise. . . . Apoi, cu obiceiul ei de a sări dela o idee la alta, își fixase ochii pe florile de stucatură, care se încolăceau cu totală lipsă de simț artistic, pe plafon. Dece nu putuseră lăsa tavanul simplu, gol?? Dece să se încăpățâneze către un astfel de rezultat penibil???

"Parc'am înebunit" se dojeni cu glas ridicat, "de asta-mi arde mie acum!!" și îngână în continuare: "Este ora 4, până la 8 când trebuie să-l întâlnesc sunt încă patru ore. . . . Am timp destul. ."; încercă să se convingă și să prindă curaj. . . In jurul ei era liniște deplină, aproape își auzea bătăile repezi ale inimei. Dar din dosul ușii, îi veneau zgomotele din restul casei, zgomotele făcute de cele 5 familii, intrate cu rechiziție în casa lor, și care fuseseră "încartiruite" fiecare în câte o cameră. După legea și dispoziția comunistă. Noroc, măcar, de camerele foarte mari. . .!! Dar la bucătăria din subsol, - mare și frumos instalată-, tot se ciocneau cele cinci gospodine. . .!! Cât despre situația dela baie, - erau două, în casa care avusese mai multe saloane decât camere de dormit-nici nu mai vroia să se gândească. . . . Prin ușa înaltă care despărțea camera lor de cea vecină, a milițianului, pătrundea glasul pițigăiat al nevestei acestuia- femeie grasă, nesimțită dar șireată foc și "tare" în politica zilei-glas care îngâna o melopee fără de rost și fără de sfârșit. Iși pusese perna în cap. . . , ca să se izoleze mai tare de restul omenirii nedorite. . . "Unde mi-e voința. . . , disciplina??" se mustrase înăbușit, de sub pernă, sforțându-se să se concentreze din nou asupra celor cărora trebuia neapărat să le găsească deslegare. "Adună-te, vino-ți în fire", se răstise furioasă, de parcă se adresa altcuiva. Timpul trecea, afară se lăsase un început de întuneric. . . , când, dintr'odată, gândul după care fugise toată după amiaza, îi desfășura clar în fața ochilor, ca pe un ecran, soluția la toate problemele lor:

Avea să aștepte să se lase bine întunericul, va ieși liniștită din casă și tot cu pas liniștit se va îndrepta către Bulevardul Bălcescu. Totul fără de grabă.

Dar la prima stradă transversală să cotească la dreapta și să o ia la fugă. Repede-repede, până la următorul colț către stânga, în așa fel încât urmăritorul să nu apuce să dea primul colț către dreapta înainte ca ea să fi dispărut după colțul către stânga. Se bizuia pe faptul că, ritmându-și mersul după pasul ei atât de liniștit la început, "umbra" nu va crede că după colț ea a luat-o la fugă. . . . Certitudinea securistului trebuia să fie cu atât mai mare, cu cât niciodată de când se ținea după ea, nu văzuseră vreun semn că ar fi fost descoperiți, demascați. . . . Continuând să fugă, ea va trebui sa prindă un autobuz în trecere, pe Bulevard și să se ducă la prietenul devotat și curajos care-știa prea bine-, o va ajuta să-și îndeplinească restul planului. Odată cu soluția găsită, se mai liniștise, și relaxată închisese ochii. Adormise oare ??? Lumina felinarului din fața ferestrei, care se aprinsese în întunericul de afară, o trezise din toropeală. Sărise în sus,- toată numai hotărâre și energie, urmând ilogic starea de prostrație în care zăcuse ceasuri dearândul. Se îmbrăcase în grabă,- dar cu grija femeii care abia așteaptă să întâlnească pe cel iubit- și după planul stabilit, ieșise liniștită pe ușa casei. Nu privise deloc în jur, pentru a nu trezi bănuieli în mintea securistului de serviciu. . . Doar o privire peste umăr, când ajunsese la colț, îi desvăluise ritmul tacticos în care acesta pornise după ea.

"Am un avans bun de 50 de metri", socotea ea, dar dinții îi clănțăneau de emoție. Ajunsese la colț, către dreapta, pe Dionisie Lupu, și brusc pornise în fugă nebună, până la colțul următor, către stânga. Acolo, o clipă, se opri se și privind în spate se convisese că în urma ei strada era încă pustie. In ezitarea pe care în mod normal o va avea securistul, încercând să vadă pe care din străzi o luase ea, va câștiga timpul necesar pentru a prinde pe Bulevard un autobuz în trecere. Numai de ar trece la timp. .!!

Nu încetinise deloc pasul și cu inima bătând greu -reumatismul infecțios suferit în copilărie își impunea restricțiile- ajunsese în fugă în Bulevard, tocmai în clipa când autobuzul se pregătea să plece din stație. Sărise pe scară din mers, și căzuse pe prima banchetă de lângă ușă. Pe geam putu să vadă că nimeni nu era pe urma ei. . . . Sub tensiunea prea puternică, care se relaxase prea brusc odată cu plecarea autobuzului, totul se învârtise în jurul ei și un val negru i se lăsase peste ochi. . . . . 'Doar n-o să leșin tocmai acum", se scuturase violent și scotoci prin pungă să dea banii de bilet taxatorului. Apoi, se trase în colțul cel mai întunecat al banchetei, și cu dinții încleștați, unghiile înfipte în palme, cu respirații adânci, se forță să-și revină complect. Nu-i era permis nici să leșine și nici să atragă asupra sa atenția celor din jur. "Mâna securității e lungă și metodele sale perfecte. . . . Nu trebuia să le dea posibilitatea să reconstituie drumul ei cu autobuzul, fiindcă risca să-l pună în pericol-de data asta-pe prietenul către care se îndrepta. . . . "Dar ce-i voi spune prietenului", se gândi brusc.

Dacă cumva nu-l găsea acasă??? După liniștea de scurtă durată, tensiunea revenea în fața altor probleme. Dacă nu era acasă, prietenul ei?? Atunci ce putea sa facă ???. . . .gândurile ciocăneau dureros în creerul prea obosit. . . . "Doamne ajută-mă!!!", ridică disperată rugă către Cel de Sus . . . "Nu mă lăsa . . . ajută-ne pe amândoi. . !!"

Poate că Cerul îi auzise ruga, fiindcă apropiindu-se de casa prietenului, zări - ușurată- lumină la geam. Intrase repede, primită cu aceiași căldura de totdeauna, și în grabă îi exprimă rugămintea ce avea la el. Ii spuse despre întâlnirea ei cu cel care-i era drag; cum nimeni nu trebuia să știe despre dragostea lor și despre această întâlnire. . . . Era de fapt adevărul, - nu chiar întregul adevăr-, dar pentru binele prietenului, nici nu trebuia să știe mai mult. Acceptase pe loc, mulțumit să joace rolul "mesagerului dragostei". Era un romantic, un sentimental cum greu se mai putea găsi în acele timpuri de duritate, de egoism al oamenilor înspăimântați pentru existența lor. . . .

După ce ușa dela intrare se trântise în urma prietenului, ea se așezase pe jilț adânc, într'un colț al halului de intrare, de unde putea să vadă ușa. Destinsă oarecum, dar totuși încremenită în așteptarea care începuse, se concentrase toată asupra revederii cu cel drag. Acum era sigură că-l va vedea intrând,- nu peste mult timp: pe ușa din fața ei. Inchisese ochii și-l văzu chiar cu precizie. . . . Dar, era încă puțin timp de așteptat, și mecanic socotea în minte, timpul care era necesar pentru diferitele "manevre" ale acestei întâlniri. . . Trebuia să mai aibe puțină răbdare. . . Numai de s'ar întâlni . . . . Să nu cumva să aibe el ceva suspiciuni, văzând un bărbat necunoscut venit în locul ei - nu se întâlnisera niciodată încă-. Era chiar posibil, ca în fața unei astfel de suspiciuni, el să nu apară deloc. . . Ar fi fost de înțeles. . . , toți trăiau acum cu sufletul plin de neîncredere față de multă lume, chiar câteodată prieteni apropiați, familie. Comuniștii ajunseseră prin sistemele lor de eternă teroare, să împingă pe copii la trădare față de părinți, frați care-și vindeau frații, ... toate bazate pe frica și lașitatea sărmanului cetățean de rând. Erau sentimente cu totul neobișnuite la cei care trăiau într'o viață normală, liberă, în liniștite și siguranță politică; dar cât de firești, - ba chiar inevitabile-, pentru cei care tremurau sub tiranie și amenințare veșnică, speriați și de sunetul soneriei dela ușa de intrare.

Minutele băteau rar, greoi, cu limba de metal a ceasului înalt de lemn de lângă jilțul în care stătea ea. Era moștenire dela niște mătuși bătrâne, moldovence iuți la minte și la mânie, pline de haz și de duh. . . . Minutele treceau greu, apăsând ca plumbul peste oboseala trupului și sfârșeala nervilor. . . Un fel de frică nelămurită îi strângea stomacul, cu ghiară de fier. .

O frică pe care nu putea să o înțeleagă. . , frică fără de rost. . , fiindcă nimic nu mai putea sta în calea întâlnirii lor, la ora aceea. . . .

"Nimic nu-l poate împiedica să vină", strigă tare, parcă dorind ca la sunetul glasului, să dispară frica.

Se tot uitase la ceas, socotind iar-și-iar timpul necesar pentru ca toată "operația" să fie terminată. Fuseseră depășite toate limitele de timp pe care și le acordase, în așteptare, și nerăbdarea o ridicase brusc din jilțul adânc, împingând-o către ușă. Tocmai când aceasta, cu un scârțâit ușor, se deschisese. Strigătul de bucurie îi încremenise pe buze, văzând pe prieten care intra singur. Intâi crezuse într'o glumă a celui drag care se bucura ca un copil vesel, de câteori putea să-o surprindă cu vreo șotie, să o păcălească cu câte un "truc" de-al lui. . . Dar, ochii prietenului nu erau a glumă. La întrebările care de emoție nu puteau să-i depășească buzele, el răspunse repede, mirat și necăjit. Nu venise nimeni, ba chiar nici nu trecuse nimeni pe stradă în tot acel timp hotărât pentru întâlnirea lor. Așteptase mult, apoi se hotărâse să plece, să se întoarcă, știind cât așteaptă ea o veste.

"Unde era . . . . , dece nu venise. . . . ce se întîmplase. . .??", se încâlceau în mintea ei întrebări fără de sfârșit. . . Si fără de răspuns.

După ce mulțumise prietenului devotat și bun, pornise în grabă către casă. Sperase că poate el va veni totuși, poate fusese împiedicat de către ceva neașteptat, să vină la ora stabilită, dar va veni mai târziu. . . Avusese și ea complicații,- ca apariția securiștilor pe urmele ei-, dar găsise soluție să se decotorosească de ei.- Va găsi și el soluție la problemele lui. . ." încerca ea să-și facă curaj. . . Nu-i mai era frică de urmăritori, fiindcă ei așteptau desigur - speriați și mirați de dispariția ei- chiar în fața casei. Si deacolo nu puteau vedea după colț, la Bisericuță. Era hotărâtă să aștepte acolo, sub salcie, până când va veni și el. Fiindcă nu încăpea în mintea ei îndoială, în privința aceasta. - "Nu se poate să nu vină, prea mult dorim amândoi această revedere", îi suna gândul plin de nădejde, și-i renășteau puterile. Așteptarea se întinsese peste ore și ore, către noaptea adâncă . . . . Nu știa bine cât timp trecuse, fiindcă în întunericul care o înconjura, nu putuse să vadă acele pe ceasul dela mână. Inghețase, rezemată de gardul de lemn al Bisericuței, în umezeala și răceala nopții de Septembrie care se lăsase peste oraș. Mintea parcă-i înțepenise și ei. . . . Tot efortul de care mai era capabilă, se concentrase în ochii care scotoceau întunericul din jur, în urechile ciulite să audă cel mai mic zgomot. Dar tăcerea, nemișcarea rămâneau absolute, în jurul ei. . . . . Intr'un târziu, când liniștea deplină care se lăsase peste București, arătase că orele de noapte trecuseră către ziuă; când tensiunea nervoasă și înțepenirea trupului ajunseseră de nesuportat, se hotărâ să plece către casă. Nu renunțase la speranța de a-l revedea, fiindcă nu putea renunța la el. . . Dăduse doar răgaz speranțelor ei, și lui o păsuire înțelegătoare pentru ca să-și rezolve "problema" care-l oprise să vină la întâlnirea lor. "Imi va de el un semn, într'un fel, într'o zi, și atunci ne vom regăsi", se consolase ea, adormind.

Zi și noapte, dealungul unei veșnicii de 12 zile așteptase semnalul lui. Așteptase, sperase. . . . Dar nu venise nimic. . . . Si-acum, în seara de 25 Septembrie, stând în camera care se întunecase deabinelea, primind doar lumina felinarului din fața ferestrei, cu băiețelul care-și sugea încetișor acadeaua roz, lipit de ea, înțelese că trebuie să accepte realitatea și consecințele ei. . . . Ceva grav se petrecuse cu cel drag; ceva destul de grav ca să-i fi secerat elanul care-l mâna către ea; ceva mai puternic decât planul lor atât de bine conceput; ceva neînduràtor fața de dragostea și dorul lor. . . . . Simțea cum cercul se strânge din ce-în-ce în jurul ei. . . .

Soneria strigând strident în mijlocul nopții, nu o sculă din somn fiindcă nu dormea; nici nu o miră sau sperie, fiindcă o aștepta. Traversând halul dela intrare pentru a "le" deschide ușa, zâmbise realizând că se împlineau exact 13 zile din acel 13 Septembrie când el nu venise la întâlnirea lor. . . . Era 26 Septembrie 1953. Cercul se închisese în jurul ei. . . . .

ROMÂNIA

Din propria ta cenușe vei renaște,
Ca Fenixul din moarte născător,
Că'n pieptul de granit încă'ți svâcnește
O inimă de Trac nemuritor !

Căzut-ai fost în tină și ruine,
Si numele aproape să'ți dispară-
Te-ai ridicat spre culmile senine,
Reînviând ca-o nouă primăvară !

De sus din creasta arcului carpatic,
Si dela cotul Tisei pân' la Bug-
O nouă horă din trecutul antic
Incepe-va, rupând sclavinul jug !

Să-te mărești ca cercul mic din undă,
Ca soarele din ceruri de rotundă !

Bazil LAPADAT MARCU

TRISTĂ ANIVERSARE

Basil HULUBAY

Nefiind nimănui permis să ajungă la monumentul lui Venceslas, devenit din 17 Ianuarie 1969 mormântul lui Ian Palach-cel care a preferat moartea nu din nesăbuinţă, ci din dragoste de viaţă, plătită cu viaţa ! Nimeni nu trecea de şirul de tancuri şi căşti şi mitraliere sovietice jur împrejur. Toţi stăteau şi aşteptau ceva. Impietrită mulţime cu braţele încrucişate. Nimeni nu mişca, nimic nu se'ntâmpla. Ochi măriţi, parcă nevrând să creadă ce vedeau: RUŞII ! Si aşteptau faţă'n faţă, atât de aproape că-şi vedeau clipitul nervos şi-auzeau răguşeala prea lungei tăceri. Ochi în ochi, chiar şi celor din tancuri li se vedeau prin vizoare ochii şi aceiaşi întrebare nerostită se citea pe chipurile celor din Praga: De ce aţi venit ? Ce căutaţi, nu v'a chemat nimeni. Iar cei din faţă-le, în loc de răspuns, mecanic, exacţi, ca roboţii, întindeau hidoase guri de mitraliere.

Deoparte forţa brutală, pînă'n dinţi înarmată; nepofită armată, copleşitor puhoi. De altă parte, dureroasa uimire şi neînţelesul, obsedantul, fără răspuns: De ce ? Si iar tăcere şi nemişcare, lăsând doar timpul nestăpânit să curgă neînţeles........................

In lume, o mamă cu o fetiţă de mână, stau în aceeaşi nemişcată aşteptare. Ca şi căpitanul sovietic ce-i la doi paşi. Deodată fetiţa se smulge din mâna mamei şi fuge printre tancuri ca'n joacă, spre locul unde Ian Palach sfârşise parcă spunând: "Dacă nici moartea nu vă convinge" !

Dar fetiţa nu ştia că între Februarie 1968 şi Ianuarie 1969 este o prăpastie. Acum Cehoslovacia era ocupată ! Ce a fost înainte îndoială, devenise tristă realitate şi nimeni n'o mai putea nega; sunt aici ! peste tot ! din nou ! Aşa că fetiţa aleargă înainte. Surprins, căpitanul aleargă şi el ca s'o prindă; aproape râzând, ca acasă, îi striga: Malinca maya, paci-mu nasat ! Dar fetiţa îl lasă să strige şi fuge spre locul ştiut. Acolo, scoate din sân o floare şi cuminte o aşează pe lespede. Se uită o clipă, oftează şi fuge iute înapoi.

Imi puteţi spune că o floare pusă cu emoţie pe o piatră nu poate face niciodată sgomot; şi totuşi, atunci, atingerea aceea mângâiată, aşi putea să jur ca s'a auzit, o jură sufletul meu; şi ea, mulţimea, a auzit şi a văzut, deşi era la distanţă, despărţită de opreliştii şi ură. Gestul, plin de fior, aproape mistic al unui copil s'a transmis...a bubuit ...parcă a vrut să trezească, să arate celor mai puternici decât ea, celor mai bătrâni, poate mai temători decât ea, ce înseamnă să fii liber. Si'n această încă nedesmeticită linişte se aude un râs de copil, ca un clinchet, un râs irepetabil. Să râzi în faţa unui mormânt poate părea nepotrivit. Dar atunci asta însemna cu totul altceva...Pentru unii răsul însemna afirmarea voinţei, nu supunerea oarbă ! Pentru alţii dispreţ, anarhie, contrarevoluţie. Si iată, ceva se'ntâmplă..........

Intâi o mişcare în mulţime, ca vântul trecând peste un lan. Apoi se lăţeşte, un murmur neînţeles, exclamaţii în cascade şi o'nfiorare cuprinde'n tumult, până acum mulţime, devenită pe loc un imn tunător, aproape dureros, ce'nsemna hotărâre de luptă pentru un sfânt ţel, mai drag decât viaţa: libertate !

Fetiţei s'ajungă înapoi în rânduri acum e mai greu; în faţa-i proptit căpitanul cu braţe de uliu. Si ei toţi din jur îşi dau seama că fuga de-acum nu-i leapşa copilăriei, ci-i altceva. E furia celor mari. Ţipătul fetiţei deschide o poartă'n mulţime ce iute se'nchide în urmă-i, doar pe ea o primeşte, pe el îl respinge. Si iute apare pistolul şi mulţimea vede şi aude declicul şi iar încearcă'n zadar căpitanul să-şi facă drum prin mulţime, căci zidul de piepturi, neînfricata voinţă-l opreşte şi tot înapoi îl mâna scrâşnita lor ură; şi-o clipă în minte se naşte ideia: milă, dreptate, luptă de clasă. Dar şi ei sunt aceeaşi clasă şi-şi vor libertatea. Si ţara-i a lor. Ce clipă grea a fost atunci pentru el ! Dar şi mai puternic apare: partid, vigilenţă, slăbiciune egal trădare.

Si frica ce stârneşte curajul, furia ce'ntunecă mintea, aduc desmeticirea ! Se-agaţă de cuvântul "ordin" ce'nlătură îndoiala umană, cumpăna gândului, bine-rău. Omul devine o maşină fără gând, sentiment sau conştiinţă. "Ordin" este cuvântul magic ce poate tot, care ţine loc de orice, anulează răspunderea, desfiinţează "eul"... ..eu gândesc....pe dracu, noi executăm ! Ceva cu totul nepersonal.

Si ordinul: FOC ! Prima dată doar o mişcare a buzelor fără sunet (poate mai stăruia gândul) e repetat de glasul tremurat care cu disperare strigă: Foc ! Foc ! Imensa, până acum tăcuta mulţime, fără gest de apărare ce părea dinainte învinsă, nu mai poate fi stăpânită, împinsă de un suflu de neoprit, năvăleşte cu mâinile goale, având contra forţei doar slaba pavăză a "dreptăţii".

Nimeni n'a spus ceva, nici măcar...înainte ! Dar ce mai trebuia spus, totul era de atâta vreme ştiut. Izbucnirea de furie dospită'n timp, hrănită cu amânări şi'năbuşită'n tăceri, ce avea pentru ei forţa unui jurământ şi'n clipa aceea durata vesniciei îi face să uite ce văd ! Este o straşnică, neînchipuită scrâşnire ce nu ţine seama de tancuri, mitraliere şi număr.

Si fiecare-l întreabă pe cel ce-i în faţa-i, apucându-l de piept, sau de gât sau de mâini: De ce ? De ce aţi venit ? De ce ? Măcar câteva din "Legământul celor două mii de cuvinte" aceleaşi vorbe'n atât şi atâtea guri, şi fiecare strigându-l în felul lui. Un fel de demascare'n masă: o ploaie, un ropot de întrebări ce n'au răspuns, dar naşte spaima şi se plăteşte cu sânge.

S'a pornit prăpădul. Acum moartea are sarcina să rezolve problemele, şi ziua aceasta făcătoare de istorie se'ncheie amar...Ghilotina, "Cortina de fier" coborând, taie încăodată firul destinelor noastre.

Pe întregul orizont, doar un helicopter atotvăzător, necruţător, împrăştie darnic gloanţe celor care au nenorocul să mai mişte. Dar cei mai mulţi erau împietriţi în sânge. "Corbul de oţel", el singur stăpân trist, se'nalţă tot mai sus, plutind pe'n cer, de unde crimele nu se mai văd şi el, "Dumnezeul" clipei de atunci poate raporta: Tovarăşe Comandant, misiunea a fost executată întocmai, ordinea a fost restabilită.

Dar oricât şi-ar ascunde ochii'n adâncuri albastre de cer, tot roşul sângelui îi colcăie'n suflet şi râuri de votcă de-ar bea mitraliorul ....în el tot stăruie obsesia ultimului glonţ, pentru cel care a făcut atâta risipă'n "oribila zi a victoriei".

Ah, de-ar veni uitarea şi n'ar muri iertarea.

Invingători "mimând" convingerea se fălesc cu nesovăelnica lor vigilenţă, intransigenţa revoluţionară în pedepsirea exemplară a duşmanului "frate cehoslovac" împins la răsvrătire de condamnabila sa slăbiciune pentru libertate..............

Si aşa, iarna rusească, linţoliul însângerat, s'a întins peste Primăvara Libertăţii la Praga în 1968..............

Cine are dreptul să decidă pentru altul ? dar pentru alte popoare ? Ce poate fi mai tragic ca voinţa înfrântă a unui popor !.. Cine ne dă înapoi anii pierduţi ? Cum se poate lecui pustiul din suflet, sădit în toţi aceşti ani ? Cine răscumpără destinele noastre neîmplinite ? cu ce se plăteşte libertatea furată a atâtor înşelate genaraţii de popoare subjugate, transmutate ? De ce nu vine un om să-mi ceară viaţa ? Chiar cei morţi azi, de-ar putea, s'ar duce să mai moară odată pentru tot ce n'au avut, ce nu le-a fost permis nici să viseze... Să moară azi, dar să trăiască mereu în cei ce vor veni după noi, generaţiile sacrificate.

Am vrut libertate, şi vom umple lagărele; am vrut să cântăm bucuria vieţii şi nu ne rămâne decât să ne tacem durerea. Vai de cei învinşi !.........

Uruitul tancurilor a încetat, poate, doar unii-l mai au în urechi precum ura în suflete. In case, prin geamuri ţăndări şi uşi vraişte răsbate un cântec ce-i lacrimi şi s'a vrut libertate.

Cehoslovacia învinsă azi, dar veşnic neconvinsă, a intrat în marea închisoare federativă "autonomă" a celor multe republici din Uniunea Sovietică. Incă un exemplu al democraţiei, libertăţii şi autodeterminării în acest imperiu. Să nu-mi spună cineva că primul decret sovietic a fost pentru pace !..........

Si aşa, libertatea pentru Cehoslovacia a murit în acea zi la Praga. In acea zi când restul lumii poate "căsca" sau discuta docil şi "detaşat" despre revizionism sau necesitatea politică a înţelegerii, a admiterii faptelor, neamestec în treburi interne.. Si nici de data aceea, ca şi altă dată la Budapesta, nimeni n'a mişcat un deget. Europă, aşteaptă-ţi rândul ! Măcar de-ai înţelege ceva din durerea lor şi a noastră !

HELSINKI, BELGRAD, MADRID:

JOCURI PERICULOASE

Nicolae DIMA

Acum trei ani, Statele Unite, Canada şi majoritatea ţărilor Europene au semnat acordurile dela Helsinki. Pe de o parte, semnarea acordului legifera hegemonia sovietică în Europa, frontierele impuse de Moscova, şi perpetuarea dominării ei în Europa de Răsărit. Pe de altă parte, acordurile permanentizau aşa zisa politică de destindere internaţională, obligând ţările semnatare să acorde mai multă atenţie respectării drepturilor omului. Dacă ţările capitaliste au continuat aceeaşi atitudine de respect general pentru OM şi Libertăţile lui, comuniştii au ignorat dela început această clauză. După cum se ştie foarte bine, ţările comuniste între care şi România, continuă să ignore aproape total drepturile elementare ale fiinţei umane, libertatea de circulaţie internaţională, dreptul la reîntregirea familiilor, libertatea religioasă, libertatea de informare şi schimbul de idei, precum şi alte drepturi de bază care înnobilează fiinţa umană.

In intervalul dintre Helsinki şi Belgrad, unde se încearcă examinarea modului respectării şi aplicării acordurilor, cele două lagăre opuse au interpretat fiecare tratatele potrivit prismelor şi intereselor lor. Se pare însă că adevăraţii beneficiari ai acordurilor, au fost comuniştii. Sub perdeaua de fum a destinderii, comuniştii au continuat să se înarmeze; au continuat infiltrarea occidentului, meţinând totodată neschimbată întreaga teroare internă.

Conferinţa dela Belgrad nu a adus nimic nou, ci din contră, ea a confirmat aşteptările oamenilor cu vederi realiste. Moscova conferă fără să discute, sau discută fără intenţia de a ajunge la vreo înţelegere. Pricipiile subiectelor nerezolvate ale conferinţei pompos numite "pentru securitate şi cooperare în Europa" rămân aceleaşi: Dezarmarea, Reducerea de forţe în Europa Centrală, şi Drepturile Omului. In nici una din aceste domenii majore Moscova nu a acceptat nici un compromis.

Adevărul rămâne că singurul ei obiectiv este tergiversarea până când va fi suficient de puternică pentru a-şi impune cu forţa soluţiile.

In ultimile săptămâni, delegaţii la conferinţă au încercat să cadă de acord asupra unui document final, urmând apoi ca viitoarea întrunire să se ţină la Madrid peste doi ani. (Speră oare sovieticii să schimbe ceva în Spania în următorii ani ?). Până la data întocmirii acestui reportaj, delegaţiile Occidentale şi cele comuniste refuză să cadă de acord asupra includerii problemei drepturilor omului în documentul final al conferinţei. Seful delegaţiei sovietice, Yuli Vorontsov, a ameninţat de câteva ori că Moscova nu va semna nici un document final care face referinţe la problema drepturilor omului.

Moscova se va opune deasemeni menţionării eventualelor încălcări ale drepturilor omului în diferite ţări, referindu-se bine înţeles la sateliţii comunişti din Europa Răsăriteană. Intr'adevăr Ruşii şi subalternii lor Est-europeni, s'au opus oricărei menţionări a problemei drepturilor omului în documentul final al conferinţei, deşi ţările occidentale au făcut diferite propuneri de compromis în acest sens. Toate propunerile, indiferent dacă au fost făcute de ţări neutre, nealiniate sau membre ale pactului NATO, au fost respinse de comunişti dacă s'au referit la drepturile omului.

Deşi în sine Drepturile Omului chiar aşa cum sunt formulate de Naţiunile Unite nu sunt nici perfecte şi nici garantate, comuniştii se luptă din răsputeri să le elimine dintr'un eventual tratat internaţional. Cu puterea militară şi politică crescândă însă a Moscovei, (dacă nu intervine nimic să modifice actuala situaţie) s'ar putea ca la Madrid şi la viitoarele conferinţe, Moscova să-şi dicteze poziţia, negocierile aparţinând trecutului istoric.

Deocamdată Moscova nu vrea nici pace, nici război, ci conferinţe şi tergiversări la umbra cărora continuă să se înarmeze.

Maine însă Moscova nu va mai accepta nici conferinţe; ea va trimite ultimate Vestului, iar acesta nu-şi va permite să le ignoreze.

Conform studiilor guvernului Britanic, forţele militare ale Uniunii Sovietice şi pactului dela Varşovia, iau proporţii înspăimântătoare. Infiltrările sovietice din Africa dovedesc în acelaşi timp că Moscova este gata şi dispusă să-şi desfăşoare influenţa militară ori unde o'cer interesele ei politice, economice sau strategice.

Studiul dat publicităţii în Februarie curent, arată că în ultimii 5 ani flota militară sovietică a fost dotată cu submarine moderne, nave de suprafaţă şi portavioane noi. Forţele comuniste de uscat ale Moscovei au fost şi ele întărite cu noi unităţi de artilerie, tancuri, helicoptere blindate şi alte arme noi între care puternicele rachete nucleare cu focoase multiple SS-20. Studiul Britanic arată că pactul dela Varşovia dispune în prezent de 7 ori mai multe tancuri decât pactul Nord-Atlantic, şi de 2-3 ori mai multe avioane de luptă. In tot acest timp, Europa Occidentală pare să doarmă; comuniştii fiind din ce în ce mai agresivi şi obraznici. Poate că ajungând la putere vor reuşi s'o trezească din somnul cel de moarte. Să dea Dumnezeu să nu fie însă prea târziu.

O NOUĂ OBRĂZNICIE MAGHIARĂ

Nicolae NOVAC

Ziarul "The New York Times" a publicat în Nr.din Februarie 1978 o scrisoare datată 10 Sept. 1977 și adresată tovarășului Jonas Vincze, membru în Comitetul Central al partidului comunist român, semnată de Vice-Președintele Consiliului Muncitorilor de origine maghiară din România Karoly Kiraly, care, se subliniază, la dorința-i a fost scoasă pe ascuns și ar fi ajuns în posesia Comitetului maghiar pentru drepturile omului în România cu sediul în New York, a fost tradusă de dl Lazlo Hamos și predată ziarului. In această scrisoare, tovarășul Karoly Kiraly, fost membru al Politbiroului până în 1972 și membru în Comitetul Central al partidului comunist, se plânge că partidul din care face parte, duce o politică de asimilare forțată a minorității maghiare din România.

De remarcat este faptul că avem de-aface cu o scrisoare personală a unui coștabăr comunist adresată altui coștabăr comunist, și că, din ce motive nu știm, ziarul "The New York Times" s'a făcut vehicolul unor chestiuni private dintre doi mahări comuniști de peste hotarele Statelor Unite, dând publicității această scrisoare, fără a specifica dacă spațiul folosit a fost plătit și fără iarăși a specifica, cum de altfel este uzanța în ziaristică, că adică părerile exprimate în scrisoarea respectivă reprezintă părerile autorului și nu involvă cu nimic conducerea și conduita ziarului care rămâne neutru în această dispută. Nedesolidarizându-se de conținutul scrisorii, ziarul "The New York Times" se face vinovat de o practică negazetărească, asumându-și astfel întreaga răspundere a unor afirmații ce nu se pot dovedi și care, la urma urmei ar putea fi simple născociri ale propagandei iredentiste maghiare dirijată de Moscova, pentru a provoca zâzanie în mijlocul exilului.

Dar, iată anume despre ce este vorba. Tovarășul Kiraly scrie tovarășului Vincze că: " Este bine cunoscut că rezoluția partidului (comunist) adoptată acum 10 ani (de a pune bazele unor Consilii Muncitorești ale naționalităților) a fost acceptată și salutată cu entuziasm de milioane de muncitori ale diferitelor naționalități din țara noastră. Ei au considerat bine gândit acest act de mare responsabilitate care ar putea servi prezervarea identității lor naționale, procurând un cadru prin care ei își vor putea face auzită vocea în diferitele lor probleme și doleanțe.(...) Cu toate că, chiar de la început, structura organizatorică precum și metodele de operație s'au dovedit mărginite și inadecvate, semne încurajatoare au apărut în activitatea lor la mitinguri s'a permis să se vorbească liber și deschis; și din numeroasele propuneri ridicate, un mare număr au fost luate în considerare; au avut loc și unele sesiuni plenare la care a luat parte și tovarășul (Nicolae) Ceaușescu (Președintele) și (Ion Gheorghe) Maurer (fost Prim-Ministru).-Nota noastră: parantezele de mai sus apar în ziar-

Cuvântarea rostită de tovarășul Ceaușescu în primăvara anului 1971 în sesiunea plenarei comune a Consiliului Naționalităților a fost primită cu mare entuziasm și adâncă satisfacție. Din nefericire, satisfacția și nădejdea au fost de scurtă durată. (...) In practică a devenit clar că aceste frumoase discursuri ce încorporau atâtea principii sănătoase, n'au fost făcute de dragul nostru, ci pentru a servi scopuri de propagandă în special propagandă îndreptată peste hotare. Suntem siliți a spune că prăpastia dintre teorie și practică este nespus de mare și că în timp ce una se spune, cu totul altceva se face"....

Am reprodus acest lung fragment din această scrisoare, pentru a se putea limpede vedea că este cu adevărat vorba de o afacere internă din sânul partidului comunist, și că ziarul "The New York Times" dându-i publicitate, nu numai că și-a vârît nasul unde nu-i fierbe oala, dar a adus în acelaș timp mare deserviciu luptei comune pe care emigrația maghiară și română o duc împotriva dușmanului comun: COMUNISMUL.

Dar, să vedem acum de unde anume-i vine supărarea tovarășului Kiraly: "Ni s'au promis școli profesionale și tehnice în care studiile să fie făcute în limba naționalităților, dar am trăit să vedem declinul ca număr al acestor școli. Copiii nu pot studia în limba maternă; limba română ca obiect obligatoriu a fost introdusă până și în grădinițe. In 1976 a fost luată o decizie ca limba maghiară să fie eliminată din instituțiile de grad superior de educație".

Cu alte cuvinte, tovarășul Kiraly e supărat foc pe partidul din care face parte că-i obligă pe toți cetățenii să învețe limba țării în care trăesc, începând încă din grădinițele de copii. Si asta a ținut s'o facă cunoscut americanilor, care, știut este că, de și sunt un popor format din numeroase grupuri etnice, nu au în școli decât o singură limbă oficială de predare, limba americană, chiar în satele și orașele cu o majoritate de populație de o anumită origine etnică. Limba maternă se învață în familie sau în școli parohiale suportate de comunitate, nu de stat.

Il mai supără pe tovarășul Kiraly faptul că, la un teatru de stat maghiar, directorul ar fi un... român ce nu cunoaște limba maghiară. Că iarăși, firmele unor instituții și semnele indicatoare de localități din Transilvania, sunt numai în limba română, spunându-se că, pe vremea când tovarășia sa era prim-secretar de partid în județul Covasna în 1971, aceste firme și indicatoare de localități din inițiativa sa, au fost postate în ambele limbi, adică română și maghiară dar, începând cu anul 1975, au dispărut complect. Ca atare, date fiind cele enumerate mai sus, spune el: "este limpede că o multitudine de realități de fapt, violează Constituția caracterul de bază al partidului și principiile fundamentale descrise și prevăzute în documentele partidului". Si aceasta, tot dânsul o spune mai departe: " n'are nimic comun cu Marxism -Lenismul".

Ei bine, dacă aceasta nu este o abjectă obrăznicie din partea acestui maghiar, să găsească altcineva în dicționar un cuvânt mai potrivit.

Nu, cele enumerate de dânsul ca încălcări de Constituție și documente de partid, n'au "nimic comun cu Marxism-Lenismul", dar au nespus de mult în comun cu însuși leagănul de zămislire al Poporului Român, adică: TRANSILVANIA, care a fost, este și va rămâne deapururi românească, și ca atare, singura limbă oficială trebuie să fie LIMBA ROMANA.

Nu luăm apărarea nimănui și în special nu putem apăra nelegiuirile comise de partidul comunist atât împotriva maghiarilor cât și a altor naționalități conlocuitoare, dar mai ales împotriva fraților de acelaș sânge: Românii, care, știut este, au suferit mai mult și mai crunt de cât oricare alt grup etnic de pe întreg cuprinsul României. Si pe atunci, dl Kiraly era unul din liderii partidului asupritor, ceea-ce o afirmă însuși în această scrisoare: "...sunt unul dintre comuniștii care este convins de adevărul idealurilor noastre. Am luptat pentru aceste idealuri din fragedă tinerețe, și mai târziu la fel, ca membru în eșalonul suprem al partidului și lider de stat".

Petru noi, este și rămâne suspect faptul că, "Comitetul maghiar pentru drepturile omului în România", care, zice-se, luptă împotriva comunismului, și-a permis să facă uz de o scrisoare a unui comunist notoriu. Si la fel, că marele ziar american "The New York Times", și-a permis să publice această scrisoare tendențioasă, cu, sau fără plată.

Rușine ! Mare și sfruntată rușine !

PENTRU NISTRU

Ingenuncheat la icoană
în miezul nopții......
pentru tine, rogu-mă
Românie, Mamă !....

Pentru toți martirii,....
morții......
Pentru frații, vajnicii
soldații.....
ținând pe umeri,
milenarii, granitari ....
Carpații !..

Rogu-mă.......
Ingenuncheat la icoană,
pentru încătușații
din ocne....
pentru scheletele înghețate...
siberie, bocne !!!...

Rogu-mă.......
îngenuncheat la icoană,
pentru Nistru, Ion, Ioanele...
înfruntând eroic, -cristic-
vijelioase, apocaliptice, satanice...
prigoanele !!!...

Pentru toți, rogu-mă....
Pentru țăranul, peticit..
rob, chinuit.......
fără libertate, pământ, plug...
coasă....
fără nici o fărmitură de pâine
pe masă....
fără sicriu, mormânt...
fără al cetaniei sfânt
cuvânt
fără al cetaniei sfânt
cuvânt !...

Rogu-mă.......
pentru pruncii nevinovați,
svârliți, prin taigete.....
Rogu-mă.......
pentru nesfârșitele umbre
gete.....

* * * * * * * * * * * * * * * *

Ingenuncheat la icoană
Neam al meu,
Rogu -mă Atotputernicului
Dumnezeu....
pentru Putna lui Vodă,
Stefan cel Mare. ,
pentru Crucificatele Altare.....
de unde izbucni-va, vulcanic.....
cu toți morții.....
România misticului soare....
Ingenuncheat !!!!

13 II 1978 Sao Paulo-Brasil — Alexandru SILISTREANU

La Nestor

Urmare din pag. 6

trală, balaur cu 1.000 de capete, lucrează și gândeste la toate. Ba mai pune și Africa la cale, cu tovarășii șefi de trib din Bongo-Bongo.

Blocul Nestor făcut de burghezie pentru profit și folosit în continuare tot pentru profit, s'a dărâmat. Pe trotuarul de vis-a-vis, lângă Athenee Palace, în noroiul cu creolină și moloz, evitând o lampă de noptieră, spartă la un loc cu obiecte de lenjerie, amestecate, plouate și distruse, scoase cu buldozerul, am călcat pe o fotografie. Am luat-o, era a unui bărbat de cca. 40 ani, datată 1960.

In somnul agitat din noaptea aceea mi-am reamintit lucruri cunoscute. . . . .

Construit solid, respectând proectul, condiție "sine qua non" pentru anii aceia, a suportat cutremurul din 1940 perfect, a suportat bombardamentele, deasemenea cei 40 ani de trepidații însumate ale ritmului citadin, dar n'a suportat sărăcia de minte a tovarășilor, care neavând o sală de ședințe, pentru Ministerul de la etajele IV și V, au dispus: "jos stâlpii, eu răspund, jos peretele acesta și acesta" nefiind destul de mari birourile, domniilor sale.

Comisiile de anchetă dispuse, se vor opri cu penalizările pe scara erarhiei. Mai sus, tovarășii care fac parte din nomenclatorul Comitetului Central nu pot greși.

Ei se pot face vinovați numai de nesupunere față de stăpâni, în rest - lozinca - "cine munceste greșeste" valabilă numai pentru membrii de partid, îi absolvă de penalizări.

Cei ce nu au putut căpăta înaltul titlu, aceia trebuie să fie atenți, pentru că vor plăti foarte mulți prostiile însumate ale tovarășilor de-a lungul anilor.

In România, omul apărut în fața organelor penale, dă în date cerute de formular și apartenența. "Membru? Da!". Atunci vă mai chemăm noi, și hotărăște partidul dacă-i cazul să fie vinovat sau nu.

Nemembru!!, atunci se merge hotărât înainte, direct către o formă de pușcărie. Acestea mi le-a amintit fotografia călcată.

Acolo a fost "făcută" sala ședințelor, manejul nervilor, locul unde te face supus, unde faci implozie ore la rând, ascultând cum incultura te macină și teroarea gradată te descalifică încet, încet, comparându-te cu condiția umană.

Asemenea amenajări au fost făcute în majoritatea blocurilor vechi, dărâmate sau afectate de cutremur.

Comisiile vor "stabili" și vor căuta niște vinovați care să-ndeplinească condițiile. Grea misiune pentru universitarii respectivi. Se lucrează mai mult la asta decât la consolidări de rezistențe sau la reconstrucții.

Cine a dărâmat restul din vechiul București, cine a plimbat cutremurul pe vechile bulevarde, cine stinge lumânările puse pe locurile morții, și cine plânge și tresare noaptea, dormind în bucățele, iar, cu noaptea-n cap, Luni dimineața fuge la serviciul pe care l-a lăsat Duminica seara? Cine și cine?

Considerente majore - a fost cutremur - acum în 1978 nu-i dă voie românului să discute zilele de lucru, lungimea lor, tăierile din salarii, anularea concediilor. Dar din 1945 la fiecar[illegible] etapă a apărut ceva m[illegible] mai, care [illegible]pus în situația de g[illegible] exploatat, crunt sbuciuma., și această viață proprie sistemului, este fericirea și bunăstarea promisă acum 33 de ani.

Treizeci și trei de ani? Este puțin. Suntem la început. Rușii au 60 de ani, și "Davai" înainte către anul 2000. Totul este să perseverezi și să fii lăsat, fără amestesc extern în treburile interne criminale.

Deci suntem pretențioși. Asemenea teste sociale, cu popoare, cer zeci sau sute de ani pentru a se putea concluziona că totul a fost un uriaș impozit plătit pentru prostia forței agresive, care nu admite puncte de vedere.

La București nu mai există nici Nestor, iar Magnolia din Bd. Dacia care a crezut că a venit primăvara, a primit în 1977 Sfântul Paște al Românilor cu candelabrul florilor în bernă.

Asta-i tot.

Capitanul ANGHEL

CUVANTUL ROMÂNESC

N.S. Govora

„LEAT XXXX" (FRAGMENT)

Vestea cedării Basarabiei a căzut ca un trăznet în orașul de pe malul Nistrului. Zăpăceala îi cuprinde pe toți, nimeni nu știe ce are de făcut, toți aleargă de colo-colo, năuciți. Doamna Katia Trofimov, plânge; curajul pe care l-a avut totdeauna, a părăsit-o. Vanea e pe Prut, ea nu e decât cu Lenoșka, pericolul e aproape, spiritul ei practic o îndeamnă să ia cât mai multe lucruri cu ea, nu se îndură să lase nimic, face câteva baloturi voluminoase, dar când e vorba să plece la gară, nu găsește nici un mijloc, trăsurile au dispărut de pe piață ca prin farmec. Ceeace o îngrozește mai mult, e zvonul care circulă cu insistență prin oraș, că organizația comunistă din localitate, va împiedica pe oricine va voi să se refugieze. Puțina armată care este în oraș, precum și poliția, și-au pierdut capul. Dealtfel cea mai mare parte din soldați, sub influența îndemnurilor comuniste, dezertează.

Colonelul Bravu Marotin s'a urcat în mașină și a luat viteză către Prut, lăsând să predea prefectura, pe căpitanul Morcov cu plutonierul Pozdârcă.

Elementele comuniste ale orașului, îmbrăcate în roșu, cutreieră străzile și casele, pentru a-și căuta inamicii. Printre ei predomină elementul evreesc. Ordinele primite de la București sunt laconice, fără cap și coadă. O singură parte este clară: armata română și poliția să evite cu orice preț deschiderea focului, vinovații vor fi aspru sancționați.

Majoritatea cucoanelor ofițerilor părăsesc orașul în grabă, cu ce erau îmbrăcate, dar doamna Katia Trofimov nu se poate hotărî să se despartă de lucrurile pe care le-a adunat o viață întreagă, care constituiau liniștea și confortul ei la bătrânețe, precum și zestrea Lenoșkăi. Acuma s'a terminat cu toate, au rămas săraci, lipiți. Insfârșit vestea că în seara aceasta va fi ultimul tren care mai pleacă, o desmeticește, adună câteva rufe și rochii într'o valiză, și-i spune Lenoșkăi să se grăbească căci vor pleca la gară.

Lenoșka s'a închis în odaia ei. Privirile ei mângâie cărțile de școală, caietele, rochiile, pantofii, tot ceeace a constituit pentru dânsa viața până acum , tot ce-i amintește de primele visuri și speranțe. Intinde mâna către dulapul de cărți, de acolo trage un roman de dragoste, degetele îi mângâie paginile, ochii i se umezesc. Dintre foi se desprinde o floare și cade pe covor. Lenoșka o ridică, o privește lung, e o floare din buchetul pe care i l-a trimis Vrajă, când a fost invitat la masă. Imaginea copilăroasă a sublocotenentului, îi stăruie în minte. Numai un singur om știe de dragostea aceasta a ei, locotenentul Livadă, nenea Misa. Dar Vrajă nu a avut timpul să-și îndrepte privirile spre dânsa. Dacă a avut o mângâiere în tristețea ei, a fost faptul că privirile sublocotenentului nu au întârziat nici asupra altei fete. Si ea a continuat să-l iubească în tăcere. Avea o vagă speranță că într'o zi lucrurile se vor schimba. Dar acuma toate se sfârșesc, părăsesc orașul, de acuma nu va mai fi decât o fată săracă, o desrădăcinată, ale cărei gânduri vor rătăci mereu către orașul de pe malul Nistrului.

Lenoșka pune floarea la loc între foile romanului, și apoi strecoară cartea în valiză.

Când ies, coana Katia își mai aruncă odată ochii către casă, către grădină, către toate, și lacrimile o năpădesc. Străzile sunt pline de lume, unele femei strigă de la porți la dânsele, altele îndeamnă pe tinerii comuniști să le împiedice să se refugieze, totuși, spre norocul lor, ajung la gară. Peronul e plin de lume disperată, grămezi de geamantane și pachete zac pretutindeni, părăsite, figurile tuturor sunt îngrozite, zvonurile cele mai extravagante circulă din gură în gură, șeful de gară aleargă alb la față ca varul, firele telefonice au fost tăiate, se spune că un pod a fost aruncat în aer de comuniști, dezordinea domnește peste tot.

Se spune că Rușii au trecut deja Nistrul, alții afirmă că pe undeva au trecut și Prutul și au ajuns la Iași, iar alții spun că trecerea Nistrului va începe numai peste o oră. Doamna Katia își târăște cu greutate geamantanul, iar Lenoșka valiza în care e cartea cu floarea.

Trenul e tras pe linie, lumea se repede spre vagoane, se aud țipete, plânsete, femeile sunt isbite, date la o parte, nu mai ține nimeni socoteală de nimic, fiecare caută să-și ocupe un locușor, unul cât de mic, înghesuit, numai să scape de aici. In câteva minute trenul e arhiplin, culoarele sunt tixite, oamenii sunt îngrămădiți unii în alții ca niște sardele, tampoanele, scările, acoperișurile vagoanelor sunt și ele pline de lume. Vagoanele par niște ramuri pe care s'au depus roiuri de albine. Si e o căldură înăbușitoare, sufocantă. Doamna Katia Trofimov a reușit să se cațere pe o scară, și ține cu toată puterea geamantanul în care e ultima ei avere. Dar mărimea lui dă naștere la proteste, în locul ocupat de el ar putea sta doi bărbați sau două femei.

-Dar aruncă-ți geamantanul cucoană, îi strigă unul. Ce vrei să faci cu el? Mergi la băi?

Dar coana Katia se face că nu aude. Se ține cu o mână de bara vagonului, iar cu cealaltă ține geamantanul care e greu, și i-a amorțit mâna. Lenoșka stă pe tampon, ținând și ea cu nădejde de valiză. Dar trenul nu pleacă și zvonurile încep din nou să treacă din gură în gură.

-Trenul nu mai pleacă, nu-l lasă comuniștii!

Femeile încep să țipe îngrozite, bărbații sunt și ei livizi. Lenoșka nu mai poate ține valiza, o femeie a împins-o, că e gata să cadă. Si degetele amorțite se desfac, și valiza cade între linii. Si pe obrajii fetei căpitanului, lacrimile încep să se înșire una după alta, ca mărgelele pe o ață. Pe ferestre încep să sboare alte geamantane și valize, grămezile de bagaje părăsite de pe peron cresc, unele valize sunt smulse din mâinile proprietarilor de vecinii incomodați și aruncate pe ferestră, iar altele sunt aruncate de înșiși proprietarii lor, care nu mai au decât un singur gând: să scape singuri, fără nimic, dar numai să ajungă la Prut. Cu ajutorul lui Dumnezeu trenul se pune greoi în mișcare, și în momentul în care roțile încep să se învârtească, femeile încep să plângă cu hohote, de la un capăt la altul al trenului.

Cedarea Basarabiei fusese prevăzută pentru patru zile, pe etape, cu linii pe hartă, dar Rușii nu au ținut seama de nici o convenție, ca totdeauna.

Locotenentul Cheptea care se găsește în batalionul de pe malul Nistrului, stă și el ca pe ghimpi. Pentru ora patru e ordonată începerea retragerii, dar cea mai mare parte din soldații basarabeni își părăsesc unitățile și se îndreaptă spre casele lor.

-Ințelegem să luptăm, dar nu să ne retragem fără un foc de armă, să ne lăsăm familiile aici și noi să ne retragem în Moldova, spun cei mai mulți.

Pentru a face plăcere Rușilor, unii au plecat luând armanentul cu ei, alții caii și căruțele. Zăpăceala produsă aici e și mai mare decât între civilii din oraș. Cu soldați fugiți, fără căruțe și cai, mișcarea de retragere devine o problemă de nerezolvat. Si ora începerii retragerii se apropie, iar ordinul primit de la divizie spune că unitățile vor lua tot armamentul și muniția, de neexecutare fiind făcuți răspunzători, comandanții. Telefoanele sbârnâie pe toate linia, e vorba de telefoanele de campanie, subalternii cer preciziuni, pe care șefii nu sunt capabili să le dea.

Insfârșit, la ora patru, companiile se adună pe șosea, soldații moldoveni și chiar o parte din basarabenii care nu au dezertat, dau dovadă de un patriotism fără prihană, unii soldați duc câte două arme, câte două ranițe, iar alții, pe deasupra acestora, iau și pușca mitralieră, pentru a nu lăsa nimic în mâna rușilor.

Coloana se târăște anevoios prin praful șoselei, soarele își înfige razele fierbinți în soldații pe care sudoarea curge valuri, după câțiva kilometri începe să se tălăzuiască jalnic, să se lungească ca o armonică. Si soldații încep să arunce armamantul și ranițele pe care le au în plus pe ei, șoseaua devine un bazar de armament și echipament aruncat. Către seară coloana ajunge pe o înălțime, sfârșită, sleită. Soldații se trântesc pe marginea șoselii și încep să mănânce. Dar dinspre Nistru se aude sgomot de motoare și primele tancuri bolșevice își fac apariția.

-Ce facem, domnule maior?, întreabă locotenentul Costin. Dar maiorul Pelin nu-și pierde cumpătul.

-Cred că se vor opri Costine, convenția încheiată între noi și ruși, stipulează că nu ne pot depăși. Diseară trebuie să fim la Petrești. Si vom ajunge, fără îndoială.

Dar locotenentul Cheptea, pufnește batjocoritor.

-Ruși și convenție! Insemnează că nu-i cunoașteți pe ruși, domnule maior!

Si tancurile se apropie. Maiorul se hotărăște să formeze o delegație de ofițeri, care să parlamenteze cu rușii. Din delegație face parte el, căpitanul Bivol, locotenentul Cheptea și un sublocotenent. Delegația pune un cearșaf în vârful unei puști și se îndreaptă pe șosea în calea tancurilor. Acestea se opresc lângă ei, câțiva bolșevici sar de pe ele, maiorul cere să vorbească cu comandantul, dar bolșevicii se reped la ei, le rup epoleții, le iau pistoalele. Insfârșit se oprește lângă ei un tanc în care e comandantul bolșevic, din el sare un căpitan, maiorul Pelin se plânge de tratamentul la care au fost supuși, îi amintește de convenția încheiată, dar rusul se pare că nu înțelege, sau se preface a nu înțelege, și-și comunică hotărîrea.

-Ofițerii se vor aduna toți pe drum, unitatea va fi desarmată.

Cheptea îi aruncă maiorului o privire ironică.

-Ruși și convenție, domnule maior!

Dispoziția se execută în tăcere. Ofițerii sunt strânși la un loc, li se rup epoleții, li se iau pistoalele și centurile, soldații sunt obligați să depună armele grămadă pe marginea șoselii, după care li se spune să plece acasă.

-Na doma, na doma!, strigă rușii către ei.

Si soldații se înșiră pe șosea, într'un marș al neputinții și al rușinii, fără arme, fără mâncare, cu sufletele frânte. După ce li se verifică gradele ofițerilor, li se dă aceiași dispoziție.

-Na doma!

Este reținut doar maiorul, care e urcat pe un tanc și trimis înapoi, la comandamentul rus. Ofițerii se grupează câte doi-trei și cei mai mulți părăsesc șoseaua și se îndreaptă prin lanurile de grâu către Vest, către Patria umilită și însângerată. Locotenentul Cheptea mai privește odată către orașul în care a trăit zece ani, în care și-a petrecut tinerețea, și în care a iubit pe Niusea. El nu pleacă pe câmp, ci pornește prin praful drumului.

Se caută prin buzunare, dar nu găsește decât o țigară ruptă, restul erau la bagaje, și acestea au rămas la ruși. Strânge dinții și pumnii și geme ca un taur înjunghiat. Si pe lângă dânsul trec tancurile rusești, cu soldați care chiuie și-și trâmbițează victoria.

-Ne vom întoarce noi odată Ivane, spune Cheptea amărît. Vom vedea noi pe unde ai să scoți cămașa atunci!

Si cismele se înfig în praful de pe șosea ca într'o mlaștină. Se gândește cum s'ar mai putea întoarce vreodată armata românească, pentru a răzbuna această rușine teribilă, și gândul i se îndreaptă fără voie spre Germania, singura care ne-ar mai putea ajuta să ne recâștigăm onoarea. Drumul este plin de căruțe răsturnate, de cai morți, de arme frânte, de puști mitraliere și mitraliere, de muniții, de bocanci, de ranițe și haine. In marginea Petreștilor ajunge către seară.

Petreștiul e un târg locuit în majoritate de evrei. Si la intrarea în el, Cheptea e oprit de bandele de evrei cu brasarde roșii, care-i smulg cismele din picioare, care-i iau tunica și pantalonii, care-l scuipă și care-l pălmuiesc.

-Joc cu Românii, jos cu Carol al II-lea, țipă evreii și evreicele de la ferestre.

Desculț, în cămașă și ismene, scuipat și bătut, Cheptea abia-și mai poate ține picioarele. Nisipul și pietrele i le-au însângerat, tălpile sunt numai o rană. Din colțul gurii i se prelinge o șuviță de sânge pe bărbie. Si când iese din Petrești, Cheptea scuipă odată cătrănit în praful șoselii, un scuipat amestecat cu sânge, ca un ban ruginit de aramă.

-Aceștia sunt oamenii regelui Carol al II-lea, protejații lui și ai Lupeascăi, scrâșnește el din dinți, și părăsind șoseaua, o ia și el peste câmp.

Lucrurile acestea s'au petrecut în acele zile de rușine pentru Istoria României, în toată Basarabia și Bucovina cedată. Profitând de faptul că armata română avea ordinul categoric să nu tragă, rușii au depășit liniile fixate zilnic prin convenție, au desarmat unitățile, și după ce au arestat pe ofițerii mai mari în grad, i-au trimis pe ceilalți acasă. Mai departe ei nu s'au amestecat. Sarcina de aici în colo, trecea asupra organelor comuniste și ale evreilor. Aceștia scuipau, desbrăcau, băteau ofițerii, și, chiar îi omorau. Căpitanul Epure din cavalerie, un ofițer care își stabilise o faimă în Europa, prin premiile pe care le luase la concursurile hipice internaționale, este și el acostat de o bandă de evrei, care se reped să-i rupă epoleții. Căpitanul Epure e fiu de general. Si el mai are un pistol, nu fusese încă desarmat de ruși. Si Epure trage, trage toate gloanțele mai puțin unul, care e rezervat pentru el. Moartea lui stârnește un val de revoltă în Țara întreagă.

Guvernul nu mai știe ce trebuie să facă, poliția devine neputincioasă în fața furiei poporului. Ziarele încep să scrie articole antisemite, guvernul se clatină. La podurile de peste Prut unde se strâng soldații și ofițerii români desarmați, desbrăcați și descălțați, revolta umple sufletele tuturor. Si de acolo se întinde în Țară, în câteva zile toate privirile românești încep să se îndrepte spre Apus, înspre Germania, singura țară care ar putea face să se șteargă de pe obrazul Țării această sângeroasă rușine. Toti își dau seama că acordul dintre germani și ruși nu poate fi de lungă durată, că într'o zi armata germană va porni către Răsărit, și atunci locul României batjocorite, nu poate fi decât alături de ea.

In birourile prefecturii, căpitanul Morcov stă neliniștit. A fost lăsat de colonelul Marotin să predea prefectura autorităților sovietice. In acelaș birou e și un general de cavalerie, generalul Manafu, care are și misiunea de a preda instituțiile militare. Cu ei este plutonierul Pozdârcă, care va trebui să bată la mașină actele care se vor încheia. Generalul privește pe fereastră. Armata roșie a intrat în oraș, populația comunistă și evreiască o întâmpină cu brasarde și steaguri roșii; unii dintre ei se reped în fața tancurilor, pentru a le săruta. Generalul se retrage de la fereastră, scârbit. Morcov e alb ca varul, buzele îi tremură, ochii îi aleargă de la general la Pozdârcă și de la Pozdârcă la general. In curte îi așteaptă caii înșeuați, cu care vor trebui să se strecoare către Prut, prin această mulțime înebunită. Pe la cinci, în fața prefecturii se oprește o mașină, și din ea coboară un general rus.

-A venit comisia, spune generalul Manafu.

Pozdârcă se răsucește nervos pe scaun. Insfârșit a venit și ziua lui, zi pe care o așteaptă de atâția ani. Dacă regretă ceva, regretă că l-a scăpat pe Marotin, care a fost șmecher și a șters-o la timp,dar își va vărsa veninul pe căpitanul Morcov. Tot timpul a furat cu colonelul, și lui îi aruncau numai firimiturile, ca unui câine.

Ușa se deschide și pe ea intră generalul sovietic. In stradă mulțimea s'a adunat gălăgioasă, în jurul mașinii rusești. Manafu și Morcov se ridică și salută. Generalul bolșevic își duce un deget la șapcă și privește roată prin birou.

-Domnule general, noi suntem comisia lăsată conform convenției de cedare, pentru a preda orașul.

-Cum te numești dumneata? întreabă rusul distrat.

-Generalul Manafu, din cavalerie.

-Manafu? Am auzit de dumneata.

-Să procedăm la încheierea unui proces verbal, spune generalul român.

-Proces verbal? întreabă rusul mirat. Nu e nevoie.

In aceiași clipă, ușa se deschide și pe ea pătrunde un țăran bătrân, care se repede în genunchi și-i sărută cismele generalului rus.

-Bine ați venit la noi, dle general, ca să ne scăpați de hoții aceștia de români, de țiganii aceștia, de burjuii care mi-au rechiziționat calul și m'au lăsat sărac, lipit pământului.

Scena a fost regisată de organizația comunistă locală.

-Auzi dle general, ce reclamă omul. I-ați rechiziționat calul, spune flegmatic, generalul rus. Să i-l dați înapoi.

Genealul Manafu privește galben de scârbă.

-Domnule general, calul nu i l-am rechiziționat eu. Totuși, îl voi despăgubi. Moșule, i se adresează el bătrânului, uite, în curte e calul meu. Dute și-l ia.

Generalul rus face un gest din care rezultă că e de acord. Si iarăși țăranul cade la pământ și-i sărută cismele.

-Să te trăiască Dumnezeu , gospodin general.

Generalul Manafu și cu căpitanul Morcov încă nu și-au venit bine în fire în urma scenei cu bătrânul, când plutonierul Pozdârcă înaintează în mijlocul camerei, își scoate o brasardă roșie pe care și-o prinde pe braț, tăcănește călcâile și se adresează generalului rus.

-Ia, bolșevic, gospodin general.

-Bine, atunci rămâi cu noi, decretează bolșevicul. Dvoastră sunteți liberi domnilor, se adresează el generalului Manafu și căpitanului Morcov.

Generalul Manafu își pune șapca pe cap, salută și se îndreaptă apre ușă, urmat de Morcov. In stradă îl aștepta mulțimea întărîtată. La apariția lor, începe să urle.

-Jos românii ! Jos burghezii ! Huoo ! Jos Carol al II-lea.

Manafu și cu Morcov pășesc în stradă, mulțimea se repede la ei și le smulge epoleții, îi scuipă și-i îmbrâncește. Din isbitură în isbitură, ajung în afara cercului. Generalul rus privește impasibil de la fereastră. Cei doi se îndreaptă spre marginea orașului. In îmbulzeală, mulțimea a uitat să le ia pistoalele. Dar Pozdârcă aleargă după ei. Când ajunge la 30 de metri, scoate pistolul și trage în Morcov.

-Tu, Pozdârcă, faci asta? strigă Morcov verde de mânie.

-Banditule! Hoțule!, țipă Pozdarca.

Dar generalul a scos pistolul și trage și el. Si unul și altul sunt enervați și nu nimerește niciunul. Morcov care cunoaște bine locurile, sare într'o curte, urmat de general și urmăriți de plutonier. De acolo traversează câteva străzi în fugă, și ajung în câmp. Pozdârcă renunță la urmărire. Peste o oră de goană prin lanuri de grâu și de floarea soarelui, se opresc leoarcă de sudoare, să se odihnească.

-Ce fu asta, Morcov? întreabă generalul.

-Stiu și eu dle general! Bine că scăparăm!

-Am încălzit viperele la sân, Morcove. Așa ne trebuie!

Si căpitanul Morcov și-amintește toate hoțiile pe care le-a făcut în tovărășia colonelului Marotin și a căpitanului Roșculeț, toate cunoscute de Pozdârcă, hoții din care s'a înfruptat și el și remușcarea îi coboară pentru prima dată în suflet, ca un bolovan greu.

Si apoi amândoi se pun în marș către vest, prin tarlalele bogate de grâu, ocolind drumurile și localitățile.

-Ne plătim păcatele Morcove, spune generalul Manafu, gâfâind ca o locomotivă. Eu unul știu că am conștiința curată, că mi-am făcut totdeauna datoria, că n'am luat niciodată cât îi negru sub unghie, din ceeace nu a fost al meu.

Si căpitanul Morcov oftează, la gândul că el nu poate spune acelaș lucru.

-Bine că am scăpat cu pistoalele, adaugă Manafu.

Si în aceiași zi, plutonierul Pozdârcă își instalează nevasta în casa colonelului Bravu Marotin.

Căpitanul Băltărețu a fost printre primii pe care au pus mâna bolșevicii. Imediat a fost desarmat și degradat, după care a fost condus la închisoarea orașului și apoi, de acolo, la închisoarea centrală din Chișinău. Acolo a fost închis într'o cameră cu deținuții de drept comun și silit să doarmă pe jos. Dar căpitanul n'a scos nici un cuvânt de protest, și n'a pus nici o întrebare. Primea toate cu indiferență, cu un surâs batjocoritor pe buze, parcă și-ar fi spus în orice moment: încă e bine, m'așteptam la mai rău. In camera în care a fost împins, Băltărețu a dat politicos bună ziua oamenilor care erau lungiți pe ciment, a aruncat o privire circulară prin cameră, s'a uitat pe rând la tovarășii cu care va trebui să trăiască de acum înainte, s'a uitat curios la hârdăul din colț, și apoi și-a desbrăcat haina pe care a întins-o pe ciment, s'a întins pe ea și apoi a adormit curând.

Deși bătrân, pentru el care dormise mai mult de jumătate din nopțile lui culcat pe iarbă, doar cu o pătură sub el, dormitul pe ciment nu i se părea prea grav. Dar s'a trezit curând, deoarece simțea că îl mișcă ceva sub ceafă. A dus mâna la locul mâncărimii, între degete a prins ceva moale, l-a luat și l-a pus în palmă. Apoi a privit curios la păduchele negru și mare cât un bob de orz. Dar Băltărețu n'a spus nimic. L-a aruncat într'un colț, fiindu-i scârbă să-l strivească. Ceeace a început însă imediat să-l chinuiască, era căldura sufocantă și lipsa de țigări. Dorul de un fum de țigară, îl tortură.

Seara li s'a adus de către temnicerii bolșevici câte o farfurie cu supă de orz la fiecare. Băltărețu s'a uitat lung la ea, a purtat lingura prin zeama murdară, a gustat, apoi a dat-o înapoi. Desi știa că în cele din urmă va trebui să mănânce, acuma nu putea. Si când a doua zi la prânz temnicerii i-au adus aceiași supă pe care o refuzase seara, Băltrărețu iarăși n'a spus nimic. A luat-o și a pus-o alături, și când s'a întors temnicerul, a găsit-o tot neatinsă.

-Incă nu pot să mănânc, își spuse el. Desigur că mâine voi face-o. Stomacul cere să digere ceva, chiar dacă acest ceva e o supă de orz.

Si nu-l miră nici procedeul acesta drăcesc întrebuințat de bolșevici, de a-i servi aceiași supă pe care o respinsese în ajun.

-Aceasta face parte desigur din procedeele savante de tortură ale N. K. V. D. - ului.

Si zilele trec cu căldură insuportabilă ziua, cu frig simțit noaptea, din cauza cimentului. Si Băltărețu n'a întrebat pe nimeni de ce'a fost adus aici, și nu s'a întrebat nici pe sine. Pe sine nu s'a întrebat căci răspunsul la această întrebare și-l dăduse cu mult înainte, și și l-a dat și în seara când a auzit la radio că Basarabia fusese cedată bolșevicilor.

-S'a răsculat Ion să ne ceară socoteală.

Căpitanul fusese totuși nedumerit în seara aceia căci socoteala avea să i-o ceară Ivan și nu Ion, și Ivan nu avea nici un drept s'o facă. Dar pe urmă s'a obișnuit și cu ideia aceasta.

-Neînțelese de oameni sunt Doamne judecățile Tale, și-a spus al și a așteptat în pace urmarea.

Insfârșit în ziua a cincea, ușa se deschide și căpitanul și-aude strigat numele. Băltărețu se ridică în picioare, își îmbracă haina, și la semnul temnicerului, îl urmează supus. Urcă scări întortochiate și întunecoase, traversează culoare lungi și rău mirositoare, până când însoțitorul îl introduce într'un birou. Lumina puternică a becurilor îl face să-și frece ochii, căci nu era obișnuit cu dânsa. La o masă e un căpitan voinic, spătos, cu priviri metalice. De pe masă îl privește gura neagră și amenințătoare a unui pistol. Băltărețu rămâne în picioare, în fața căpitanului bolșevic.

-Luați loc, dle căpitan, îl invită dânsul, arătându-i un fotoliu.

Băltărețu rămâne mirat din cauza dulceții pe care o constată pe limba anchetatorului, căci fără îndoială, gândește el, căpitanul bolșevic e un anchetator. Si după aceea încep întrebările, toate puse cu aceeași politeță excesivă.

Nume. . . prenume. . . vârstă. . . unitatea din care face parte. . . .

-Grăniceri, dle căpitan.

-Grăniceri? Si care era misiunea dvoastră ca grănicer?

-Misiune pe care o au grănicerii tuturor țărilor civilizate. . . A împiedica trecerea clandestină a frontierei de o parte și de alta. Restul erau misiuni de poliție, legea vânatului, legea pescuitului, contrabandelor produselor monopolizate, etc.

-Dar spionaj, nu ați făcut? Anchetatorul îl privește pe Băltărețu fix, intens, ca și cum ar voi să-l hipnotizeze. Dar bătrânul zâmbește.

-Spionaj nu am făcut, pentrucă desigur pentru treaba aceasta se cer calități pe care eu nu le aveam.

-Totuși, noi avem probe că ați făcut spionaj.

-Probele dvoastră sunt fără îndoială, false. Repet, nu am făcut spionaj.

-Oamenii noștri depun toți mărturii din care rezultă că totuși ați făcut.

-Dacă într'adevăr aș fi făcut, i-aș cunoaște pe acești oameni ai dvoastră. Ori habar nu am.

-Bine, vă mai dau timp de gândire, răspunde rusul, după care face un semn cu mâna că se poate retrage. De la ușă îl reia în primire temnicerul pentru ca pe aceleași culoare rău mirositoare și scări întortochiate, să-l reconducă la camera cu ciment pe jos.

Si iar trec cinci zile fără ca să-l întrebe nimeni nimic, și fără ca el să întrebe. Băltărețu s'a învățat acuma și cu păduchii și nu mai întinde mâna când îi simte mișcând după ceafă, după cum s'a învățat și cu supa de orz. Barba i-a crescut în desordine, părul, așa puțin cum îl are, a început să se înclăieze de praf și sudoare, privirile au început să se sălbăticească, ca a tuturor celorlalți. Acești ceilalți în majoritatea lor sunt tineri, cântă melodii triste, țipă, bat, joacă barbut sau se iau la întrecere care prinde mai mulți păduchi.

Interogatoriile au loc la început din cinci în cinci zile, după aceia din trei în trei, din două în două, iar la urmă în fiecare zi, și chiar de mai multe ori pe zi. Foarte des e trezit noaptea din somn și condus în fața anchetatorului cu priviri metalice. E așezat în fotoliu și apoi i se trimite în ochi lumina puternică a becului electric, cu un abatjour în formă de pâlnie, care-l face să nu vadă nimic și în special pe anchetatorul din spatele pâlniei.

-Scajiti, gospodin!

-Dar înțelegeți dle căpitan că aceasta este tot ceeace am avut de spus. Ca grănicer am asistat la trecerea peste Nistru a agenților noștri, primeam ordine și eram obligat să le dau asistență, dar nu am cunoscut numele șefului organizației de spionaj, după cum nu am cunoscut nici numele agenților pe care îi ajutam la trecere.

Anchetatorul bate absent cu creionul în masă, ca și când nu ar auzi răspunsul căpitanului.

-Scajiti, gospodin!

-E tot ce am avut de spus.

-Scajiti, gospodin!

Si Băltărețu nu mai răspunde.

-Scajiti, gospodin!

Urmează clipe de tăcere grea, după care căpitanul e condus din nou la închisoare, pentru ca în zorii zilei, interogatoriul să reînceapă, cu aceleași întrebări și aceleași răspunsuri.

-Scajiti, gospodin!

-Nu am nimic de adăngat.

Si căpitanul Băltărețu a slăbit ca o umbră. Pielea îi atârnă fleașcă pe burtă și pe piept, mânile au devenit albăstrii. Intr'o zi l-au luat și l-au dus la execuție.

-Vei fi împușcat, i-a spus căpitanul rus.

Băltărețu se' înclină în tăcere, arătând că se împacă cu această hotărîre și nu are de formulat nici o pretenție. E pus cu fața la un zid, se comandă încărcarea armelor, și apoi, înainte de a se da comanda "foc" i se mai spune aceiași frază care devenise un coșmar.

-Scajiti, gospodin!

-Nu am nimic de spus, dle căpitan.

Si se dă comanda "foc". Băltărețu închide ochii și strânge dinții. Clipa aceea de la darea comenzii și până la pornirea loviturilor i se pare o vesnicie. Dar loviturile nu pornesc. E ridicat și condus din nou la închisoare. Băltărețu se pipăie pentru a se convinge că trăiește. Si iar e chemat zile și nopți dearândul la acelaș interogatoriu chinuitor.

După aceea este lăsat în pace. Zilele încep să se scurgă unele după altele, egale, seci, ieri ca și azi și azi ca și mâine. Nimeni nu mai întreabă de el și el nu întreabă de nimeni. Zilele de vară au trecut, Băltărețu le-a pierdut șirul, dar după lumina bolnavă care pătrunde în camera în care e închis, își dă seama că nopțile s'au lungit, zilele s'au scurtat, vara a trecut și a venit toamna. Prin ferestruica închisorii vede acuma zilnic o bucățică de cer încărcată de ploaie. Nu mai este cald acuma, zilele dar mai ales nopțile devin friguroase, înghețate. Cimentul trage cu cleștele din el, genunchii încep să i se umfle, umerii să-l doară ascuțit. Hainele i s'au peticit, barba i-a ajuns ca de patriarh.

Si într'o zi din acestea cu cer de plumb, e condus iar la interogatoriu. De data aceasta i se pune în vedere că în urma intervenției guvernului român, va fi eliberat. Rusul pune și mai multă dulceață în voce, și îl tratează cu o țigară.

-Sper dle căpitan că nu aveți nimic de zis în contra tratamentului la care ați fost supus aici. Nu-i așa?

Băltărețu zâmbește amar.

-Da, da, desigur, răspunde el batjocoritor.

-In cazul acesta vă rog să semnați două declarații. Si căpitanul rus îi întinde două coale de hârtie. In una recunoaște că Statul român făcea spionaj peste Nistru, că el a dat în repetate rânduri asistență agenților români care veneau sau treceau în Rusia. In a doua declară că tratamentul la care a fost supus a fost civilizat și că nu are nici o pretenție.

Băltărețu ezită puțin, apoi semnează. Tigara l-a amețit.

-La ce rezultat aș ajunge, dacă m'aș opune? se întreabă el. Totul s'a sfârșit.

La Ungheni se întâlnește cu încă vreo 40 de ofițeri români, în aceeași jalnică situație ca și el. Băltărețu recunoaște pe colonelul Burducea, prefectul Orheiului, pe maiorul Borș, pe căpitanul Zira, și pe alții. In gara Iași sunt primiți de autorități și de o mulțime de lume, care la vederea lor isbucnește în plâns. Si pumnii iar se strâng amenințători, dinții scrâșnesc, gândul revanșei urcă în suflet, ca seva în trunchiurile pomilor. Umbrele acestea mișcătoare sunt conduse la un hotel, deparazitate, îmbrăcate, hrănite. Statul le dă gratuit câte un costum de haine noi, confecționat la Casa Oștirii, sunt îngrijiți un timp la spital, și când se refac, pleacă fiecare la unitatea lui.

Totuși, peste trei luni, când dosarele întocmite de ruși vin în Țară, comandamentul român găsește că ofițerii au avut o comportare lașă în închisoare, că au semnat declarații defavorabile Patriei, și în consecință sunt trimiși în fața Consiliului de reformă, și cu toții sunt reformați. Intre timp, unul dintre ei, căpitanul Zira, fusese avansat maior.

Băltărețu și-a îmbrăcat costumul civil și și-a luat pălăria și bastonul, fără să protesteze. Unii dintre ei s'au revoltat, au făcut rapoarte și memorii, iar la sfârșit au dat Statul în judecată. Rezultatul a fost cel prevăzut de Băltărețu: negativ.

In iarnă, Băltărețu se întâlnește la Iași cu locotenentul Livadă. Amândoi se bucură de revederea aceasta neașteptată și-și povestesc pățaniile.

-Din nenorocire s'a întâmplat ceeace prevăzusem eu tinerelule, spune Băltărețu.

-Ce anume, domnule căpitan?

-A venit ziua socotelilor. Si încă nu e ultima. Vor mai veni alte asemenea zile, pentrucă așezările sociale actuale, troznesc din toate încheieturile. Ceeace e curios însă-pentru unii, nu pentru mine, care după câte mi-amintesc am profețit-o, -, suferă tot oamenii cum se cade. Ion sau Ivan în judecățile lor, în socoteala aceasta pe care o cer oamenilor vechi, sunt tot atât de proști ca oamenii tuturor revoluțiilor de când e lumea. Sunt loviți oamenii cinstiți iar hoții se aranjează. Uită-te la Marotin, nu numai că nu a avut nimic de suferit, dar s'a aranjat și mai bine, e din nou prefect. A demisionat din armată și acuma taie și spânzură din nou sub regimul lui Antonescu, în care lucrurile nu sunt nici mai bune, nici mai rele ca înainte.

Ascultă-mă pe mine tinerelule, suntem un popor în descompunere, miroase a mort. Vom fi înghițiți de unul din acești giganți care se vor înfrunta în curând, Rusia și Germania. Dar tu ce mai faci? Mai știi ceva de Tamara?

Locotenentul Livadă și 'nsoțește răspunsul cu o strângere din umeri.

-Nimic domnule căpitan. Ultima scrisoare de la dânsa am primit-o la 27 Iunie. De atunci, o tăcere de mormânt. Stiți dealtminteri că de acolo de unde începe împărăția bolșevică, începe împărăția tăcerii.

Băltărețu clatină din cap.

-Cel puțin tu dragul meu ești încă tânăr, mai poți încă spera. Adevăratele drame încep însă de acolo de unde încetează speranțele. Si când ai vârsta mea, nu mai ai dreptul la nici o speranță!

N. S. GOVORA

DIN BASARABIA ROBITĂ:
CE REPREZINTĂ BASARABIA ŞI BUCOVINA PENTRU RUŞI ŞI UNIUNEA SOVIETICĂ

Prof. Nicolae DIMA

Unii cercetători se întreabă dece Uniunea Sovietică, o ţară imensă ca întindere, continuă să ţină ocupate aceste mici teritorii Româneşti într'o epocă în care rachetele nucleare pot înconjura pământul, poziţia strategică a celor două provincii devenind cu totul lipsită de semnificaţie. Unrăspuns nu este deloc simplu, Basarabia şi Bucovina de Nord fiind importante pentru Moscova din multe motive.

Anexând cele două provincii Româneşti, Rusia a obţinut acces nemijlocit la gurile Dunării şi la Europa Centrală. In acest sens, cele două provincii au fost rearondate din punct de vedere geografic. Judeţele din sudul Basarabiei cu ieşirea la Mare şi gurile Dunării au fost transferate regiunii Odesa din Ucraina. Bucovina de Nord şi nordul Basarabiei au fost şi ele anexate Ucrainei, compunând în prezent regiunea Cernăuţi. In schimb, părţii centrale a fostei Basarabii Româneşti i-a fost adăugată o zonă de aproximativ 250 de kilometri lungime pe 30-50 de kilometri lăţime de-a lungul malului stâng al Nistrului, locuită în majoritate de populaţie Românească. S'ar putea trage concluzia tentativă de aici că în gândirea strategică a Kremlinului în eventualitatea improbabilă în momentul de faţă că Rusia ar fi constrânsă de împrejurări să cedeze teritoriile Româneşti fie în favoarea României, fie în favoarea unei autonomii reale sau independenţe locale, ea ar continua să păstreze accesul la gurile Dunării precum şi Bucovina pentru a-şi asigura accesul la Europa Centrală.

Din punct de vedere economic, Basarabia şi Bucovina sunt importante pentru Moscova în primul rând pe plan agricol. Cele două provincii Româneşti dispun de puţine resurse minerale. Industria dezvoltată recent în "Moldova Sovietică" este deasemeni de importanţă secundară pentru colosul moscovit; resursele agricole ale Basarabiei sunt însă printre cele mai bogate din întreaga imensitate sovietică. Astfel, bogatele plaiuri ale lui Stefan Cel Mare pun la dispoziţia Moscovei cereale, fructe, vin şi alte băuturi, struguri, lapte, ouă, produse de carne, şi multe alte alimente.

Multe din aceste produse sunt considerate a fi de lux în Uniunea Sovietică, consumul lor indicând poziţie socială avansată a consumatorilor. De exemplu, deşi populaţia actualei Moldove Sovietice este de numai 1, 3 la sută din întreaga populaţie Sovietică, iar suprafaţa ei agricolă reprezintă numai 1 la sută din suprafaţa agricolă a Uniunii Sovietice, Moldova noastră produce 6 la sută din întreaga producţie sovietică de ulei vegetal, 10 la sută din producţia sovietică de conserve, un sfert din întreaga producţie sovietică de vin, 30 la sută din producţia sovietică de coniac, 30 la sută din producţia de uleiuri de parfum, şi 40 la sută din producţia de tutun.

Pentru noi Românii este bine de ştiut că sovieticii au făcut unele îmbunătăţiri ale agriculturii provinciei de peste Prut, bineînţeles cu scopul de a o exploata la maximum. In 1953, de exemplu, existau 94 mii hectare plantate cu viţă de vie, situate în peste 90 de mii de loturi diferite, numai aproximativ 20 la sută din ele putând fi îngrijite mecanic cu ajutorul tractoarelor şi altor maşini agricole. In 1970 suprafaţa cultivată cu vii se ridicase la 200 de mii de hectare, concentrate pe numai 8 mii de loturi de pământ, 95 la sută din podgorii fiind accesibile lucrărilor mecanice. La concursul internaţional dela Yalta din 1970 Moldova Sovietică a prezentat 44 de tipuri de vin, coniac şi şampanie, toate fiind premiate; 26 dintre ele obţinând medalii de aur. Pentru sovietici, Moldova este o imensă grădină agricolă pe care specialiştii fac experienţe şi cercetări. Din nenorocire însă, Românii noştri Moldoveni nu se pot bucura de rodul propriei lor munci, majoritatea produselor fiind luate şi dirijate de Moscova în alte direcţii.

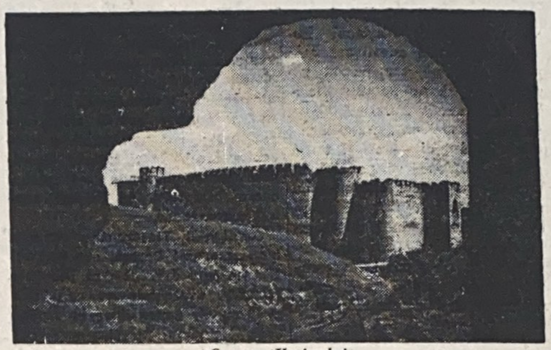
Intre experienţele efectuate de Moscova în Moldova se numără şi "complexele industrial-agrare". Dispunând de terenuri agricole compacte, de cea mai mare densitate a populaţiei din URSS, de cele mai mari sate din uniune, şi rezerve nefolosite de mână de lucru, Moscova a început să înfiinţeze complexe agro-industriale în satele Moldoveneşti cu scopul exploatării intense a resurselor lor agrare şi umane. Astfel de complexe sunt podgoriile şi industria de vinificaţie, culturile de porumb şi creşterea vitelor, abatoarele şi industria de conserve, şi altele. Aceste complexe au început să atragă după sine construirea de noi locuinţe precum şi de centre mecanice de întreţinere şi reparat. Scopul declarat al conducerii sovietice ar fi transformarea satelor în centre urbane. Obiectivul nedeclarat pare să fie însă uniformizarea, controlul şi exploatarea, desfiinţarea tradiţiilor Româneşti, şi în cele din urmă rusificarea. Rusificarea pare să fie intensificată şi de numărul mare de imigranţi Ruşi care vin şi se stabilesc în Moldova. Aceştia se stabilesc în special în oraşe, unde în ultimii ani au început să se construiască unele fabrici, dar şi în sate, mai ales acolo unde s'au înfiinţat complexe agro-industriale. Se pare însă că efortul sovietic de rusificare nu mai poate continua pentru că pe de o parte Ruşii nu mai au putere de colonizare deoarece nu se mai înmulţesc şi nu mai au rezerve de populaţie, iar pe de altă parte naţionalităţile ne-Ruse par din ce în ce mai hotărîte să-şi apere neamul şi limba.

In ultimii ani, Moscova a început să dezvolte în Basarabia anumite ramuri industriale, în special cele legate de agricultură. La Chişinău, de exemplu, a fost construită o fabrică de tractoare care produce aproximativ 10 mii de tractoare pe an. Această producţie reprezintă o treime şi un sfert din producţia Românească de tractoare realizată la Braşov şi Craiova. 70 la sută din populaţia Basarabiei este rurală, ceeace reprezintă cel mai mare procentaj rural din întreaga uniune sovietică, de două ori, proporţional, mai multă populaţie rurală decât în Rusia propriuzisă. In consecinţă în Basarabia sunt 4 persoane pe hectarul de teren arabil faţă de numai o persoană în Rusia, dar numai 2, 4 hectare de teren cultivat pe lucrător agricol, faţă de 13 hectare cultivate pe lucrător în Rusia propriu zisă. Datorită muncii intense şi atente, precum şi a calităţii solurilor, Basarabia produce, de exemplu, 3 mii de kilograme de grâu la hectar, faţă de 2300 în Ucraina, 1600 în Rusia şi 900 pe hectar în Uzbekistan.

Continuare în pag. 17

"A rosti numele BASARABIA e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti. Numele BASARAB şi BASARABENI exista cu mult înaintea vremii în care acest pamânt devenise românesc; acest nume singur este o istorie întreagă."

M. EMINESCU
(Timpul, 3 Martie 1878)

Cetatea Hotinului

Date importante in istoria Basarabiei, incepând dela 1812

16 Mai 1812. Rusia anexează Basarabia în urma războiului ruso-turc din 1806-1812.

29 Aprilie 1814. Impăratul Alexandru I acordă Basarabiei autonomia naţională.

7 Februarie 1828. Impăratul Nicolae I desfiinţează autonomia Basarabiei.

30 Mai 1856. Prin Tratatul de la Paris, încheiat în urma războiului Crimeii, se restituie Moldovei cele trei judeţe din Sudul Basarabiei (Ismail, Cahul şi Bolgrad).

13 Iulie 1878. Rusia reanexează Basarabia meridională, prin Tratatul de la Berlin încheiat în urma războiului din 1877-1878, în care România fusese aliata Rusiei împotriva Turciei.

3 Noembrie 1917. Guvernul Sovietic proclama dreptul popoarelor din Rusia la o liberă autodeterminare mergând până la secesiune.

24 Ianuarie 1918. Sfatul Ţării, Parlamentul Basarabiei, ales în Noembrie 1917, proclamă ruperea tuturor raporturilor de dependenţă faţă de Rusa.

27 Martie 1918. Sfatul Ţării proclamă unirea Basarabiei cu România.

20 Octombrie 1920. Printr'un Tratat încheiat la Paris, Anglia, Franţa, Italia şi Japonia recunosc suveranitatea României asupra Basarabiei.

28 Iunie 1940. In urma unui ultimatum sovietic, Guvernul român este silit să accepte evacuarea Basarabiei.

Iunie-August 1941. Armata română izgoneşte trupele de ocupaţiune sovietice din Basarabia.

10 Februarie 1947. Tratatul de Pace încheiat la Paris prevede că graniţa romăno-sovietică va fi aceia prevăzută de aşa-zisa "înţelegere" din 28 Iunie 1940.

Cetatea Albă

Cât de deosebit preţ punea Stefan-Vodă, mare razboinic dar organizator şi mai de seamă, pe localitatea aceasta atât de depărtată de Suceava, ne arată numele pârcălabilor pe care-i trimitea aici, dela unchiul său Vlaicul, până la vărul său Duma. Era loc de încredere dar şi de deosebită răspundere.

. . . Scoborând costişa domoală a drumului ce duce la port, în sfârşit eşti înaintea Cetăţii. Te aşteptai să afli ruini, şi găseşti întăritura aproape întreagă. Pusă în calea tuturor năvălirilor, zidurile ei au fost totuşi cruţate. Tighina mai nouă, nu e cu mult mai bine păstrată decât Cetatea-Albă, pe când din Cetatea dela Suceava, în preajma munţilor, abia au rămas câteva ziduri.

Adevărata ei înfăţişare n'o prinzi decât de jos, de pe cheiul micului port. Aici ea domină limanul. Zidită pe nişte colţi de stâncă, bastioanele rotunde ale castelului capătă înfăţişarea impunătoare la care te aşteptai. Altfel, de partea dinspre oraş, zidurile par joase; niciun turn mai semeţ, cu profiluri svelte, nu opreşte privirea.

Totul e simplu şi masiv.

. . . Te acăţeri cum poţi până sus. Lăţimea zidului îţi înlesneşte paşii, ca şi pe cărări de pripoare muntoase. Intinsul cenuşiu al Limanului este priveliştea care te atrage. Larg deschis spre mare, odată, înţelegi pentru ce negustorii greci întâi, Genovezii apoi, au găsit cu cale să întărească limba de stâncă de unde dominau zarea. Era paza magaziilor de bucate adunate din grânarul Basarabiei, de unde, încărcate pe corăbii, ieşau lesne prin golful, azi închis la gură şi schimbat în liman.

Pe urmă cetatea deveni capăt de drum, locul de vămuire al mărfurilor duse spre părţile tătăreşti, Alexandru cel Bun, "stăpânitor a toată Moldovlahia şi a ţărmurilor mării" o stăpâneşte. Era prea aproape însă de izvorul năvalei turceşti, spre a nu cădea în mâna lor, la 1484.

De atunci a rămas neatinsă, fiind netemută. Nefolosită, s'a păstrat aproape cum era, ca mărturie celor de azi, de vrednicia strămoşilor noştri. Buciumele nu vor mai răsuna în ocolul zidurilor ei; dar glasul lor e destul de viu ca să spuie tuturora că ţara pe care au străjuit-o odată era moldovenească, iar Nistrul graniţă veche.

I. Simionescu, *Oraşe din România*, 1925

DIN BUCOVINA ROBITĂ:

Aceeaşi Situaţie . . . . .

Vremurile s'au schimbat şi în Rusia Sovietică. Nu se mai fac deportări masive spre Siberia ca pe timpul lui Stalin. Românii noştri din Basarabia şi Bucovina sunt ademeniţi acum pe alte căi să-şi părăsească satele de baştină şi să se strămute în Kazakhstan la mii de kilometri distanţă de România. In acest sens ziarele "Moldoveneşti" publică periodic următorul anunţ:

"Comitetul de stat pentru folosirea resurselor de muncă al Republicii Socialiste Sovietice Moldoveneşti".

Invită familii de colhoznici, muncitori şi slujbaşi să se mute cu traiul şi munca în Kazakhstan. Cei ce pleacă sunt asiguraţi cu o deplasare gratuită şi transportarea averii la locul de destinaţie, primind deasemenea un ajutor bănesc pentru toată familia. Deasemenea li se asigură locuinţă cu scutirea de plată a chiriei pe timp de doi ani de zile, timp în care li se asigură şi combustibilul necesar gratuit. Celor ce se vor angaja în Kazakhstan li se acordă şi alte privilegii între care ajutor temporar pentru a-şi cumpăra o vacă.

Se invită deasemenea muncitori fără familie pentru a lucra pe şantierele de construcţii din republica Kazahă. . . . ." şi invitaţia promiţătoare şi mieroasă care apare periodic în "Moldova Socialistă" şi alte publicaţii româneşti din Bucovina şi Basarabia, continuă pe acelaş ton.

Rezultatul este însă că în ultimii 10-15 ani s'au mutat voluntar în Kazakhstan numai câteva mii de Români Bucovineni şi Basarabeni. Potrivit ultimului recesământ al populaţiei Sovietice, în anul 1970 erau aproximativ 30 de mii de Români în Kazakhstan, mulţi dintre cei ademeniţi să se mute acolo înapoindu-se la locurile lor din Bucovina şi Basarabia. Uniunea Sovietică a intrat intr'o altă fază de dezvoltare; Moscova poate controla ideologia nefericitelor popoare din închisoarea sovietică, dar este aproape imposibil să controleze demografia lor.

N.D.

RĂDĂUŢI: Biserica lui Bogdan Vodă

BUCOVINA

Vasile Posteucă

Bucovină, Bucovină,
Plai de basme şi de stele
Te-a scris dorul cu lumină
Pe cerul inimii mele . . .

Cu penel de vis subţire
Creşti în patru zări: grădină,
Prag sfinţit de mânăstire,
Bucovină, Bucovină . . .

Mă adun în amintire
Şi te-aud plângând străină,
Până'n stepele sibire,
Bucovină, Bucovină . . .

Buga dela Putna sună
De străbate tot norodul;
Geme'n cripta lui străbună
Domnul Ştefan Voevodul . . .

De când Ruşii te prădară
N'avem soare, nici hodină,
Fără tine n'avem ţară,
Bucovină, Bucovină . . .

Când întindem hora mare
Să le fie de pomină,
Din hotare în hotare,
Bucovină, Bucovină . . .

PERCHEZITIA

Nicolae LUPAN

Avea visuri grele, apăsătoare. Intr'o după amiază se auzi strigată de undeva de soţ în timp ce de pe creasta unui deal porni sprea ea în vale o avalanşă de apă spumegândă...O trezi din coşmarul visului un sunet strident de telefon.

- Eugenia Mihailovna ?..Eu sunt, medicul dumneavoastră.

Eugenia era după a treia intervenţie chirurgicală în decurs de un an şi vocea tremurândă a medicului îi băgă fiori din creştet până îm tălpi.

- Ceva grav, tovarăşă doctor ?

Tăcere.

- Analiza ?..

- Nimic straşnic, Eugenia Mihailovna, dar trebuie să vă prezentaţi imediat pentru un nou control medical.

Gânduri şi presupuneri bizare începură să-i sfredelească mintea. In acele zile Eugenia avea ca musafiră o prietenă din România şi asta îi ridica într'o oarecare măsură moralul. O rugă s'o însoţească. Incuiară uşa, închiseră portiţa cu zăvorul pe dinăuntru şi porniră spre centrul medical din oraş.

In stradă se plimbau doi indivizi. Eugenia nu le dădu nici o atenţie.

- Imi pare că ăştia doi nu umblă degeaba pe la poarta voastră,- constată musafira.

- Ducă-se dracului...

Medicul o aştepta în holul policlinicii. O luă de braţ şi porniră spre sala de consultaţii. Prietena Eugeniei rămase pe un scaun în coridor, iar ele intrară într'un cabinet pe uşa căruia atârna inscripţia: Bucătaru.

In timp ce doctoriţa trăgea uşa, Eugenia auzi o voce de bărbat în coridor:

- Trebuie s'o aşteptaţi aici până termină tot ce are de făcut...

- Ce oameni de treabă, câtă grijă de pacienţi !- se gândi prietena Eugeniei.

Uşa cabinetului se deschise şi Eugenia auzi aceeaşi voce:

- Puteţi pleca, mă ocup eu de bolnavă...

- E pacienta mea şi nu v'o dau pentru nimic în lume !

Omul în halat alb se uită suspect la colegă şi ieşi şchiopătând.

- Bucătaru îl cheamă, - zise doctoriţa. - Securist....

Eugeniei începură să-i ţiuie urechile. Ceru un pahar de apă.

- Mă duc s'o schimb,- zise doctoriţa.

Se întoarse cu altă carafă şi cu un alt pahar. Bău mai întâi ea, apoi îi dădu pacientei.

- Uite aşa, - constată stăpâna cabinetului.- Urcă-te !.... Si Eugenia se urcă pe masa de consultaţii ginecologice.

- Aşează-te cât mai comod... Trebuie să te ţin aşa două ore...

-De ce ?

- La voi acasă se face percheziţie !

Mai departe Eugenia nu auzi nimic. Gândul o duse la soţul ei, la Chislovodsc, unde plecase pe o lună de zile pentru un tratament balnear şi de la care n'avea nici o veste de trei săptămâni.

...Când se apropiară de casă Eugenia şi prietena de la Bucureşti văzură că cei doi tipi tot se mai aflau la "datorie". Portiţa era închisă doar pe jumătate.

- Au fost câinii, - zise Eugenia tremurând. Uşa de la casă era închisă cu cheia aşa precum o lăsase. Intrară. In casă -nimeni. Trecură prin camere. In aparenţă toate lucrurile stăteau la locul lor. Doar în dulapul de la bucătărie Eugenia observă că nişte borcane nu stau cum ar fi trebuit să stea.

Ii telefonă fiicei. Aceasta nu fusese acasă pentru că o chemase şeful pentru nişte fleacuri şi o ţinu cu vorba două ore. Ii telefonă nepoatei care avea cheia de la casă.

- N'am fost tanti Jenia, pentru că m'a chemat şeful cadrelor şi m'a pus să completez urgent fişe cu care am pierdut aproape trei ore.

Era limpede. Eugenia avusese "musafiri" care, dealtfel, a doua zi revenirå în mod deschis ca să-i întoarcă cu fundul în sus toată casa, magazia, beciul, curtea, grădina. Erau câţiva. Nu prezentară nici un ordin de percheziţie. Asta însă nu i-a împiedicat să "muncească" o zi întreagă în sudoarea frunţii.

Nu găsiră nimic.

- Unde mi-e soţul ?-întrebă Eugenia ?

- De ce noi trebuie să ştim unde este soţul dumitale ?

- Pentru că am telefonat la sanatoriu şi ni s'a spus că e plecat de trei zile.

- Dar când trebuia să se întoarcă ? întrebă unul în batjocură.

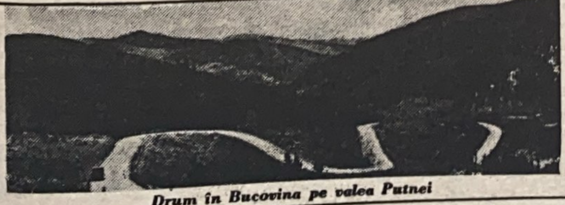
- Abea peste o săptămână...

- O fi având vre'o mândră pe undeva, râse un altul.

- Sunteţi fiare, nu oameni, - zise Eugenia şi începu să plângă.

- Spocoino ! - strecură printre dinţi un al treilea pe care îl chema Mămăligă.

Nicolae LUPAN

Drum în Bucovina pe valea Putnei

CE REPREZINTĂ BASARABIA ŞI BUCOVINA PENTRU RUŞI ŞI UNIUNEA SOVIETICĂ

Urmare din pag. 16

Pe plan cultural-educativ, Moscova a alocat cele mai mici fonduri Basarabiei. Din acest motiv, activitatea cultural-artistică şi stiinţifică a fost puţin încurajată, începând să se dezvolte relativ recent. Pe de altă parte, Moldova sovietică are cel mai mic număr de studenţi la mia de locuitori din întreaga uniune Sovietică, cel mai mic număr de absolvenţi de liceu şi universităţi, cel mai mic număr de specialişti, precum şi cel mai mic număr de intelectuali autohtoni la mia de locuitori de pe tot cuprinsul URSS-ului. Cu toate acestea, în mod evident, în ultimii 10-15 ani se dezvoltă în Basarabia o nouă categorie de intelectuali Români cu vădite sentimente naţionale şi începuturi de curaj de afirmare Românească. Aceşti intelectuali par să reprezinte conducătorii Români de mâine ai Basarabiei Româneşti.

In anii puterii sovietice, Moscova a făcut mari eforturi, mai ales la început, să transfere o bună parte a populaţiei Româneşti din Basarabia şi Bucovina în alte regiuni sovietice, înlocuind-o cu populaţie slavă, în special Rusă. Efortul a reuşit numai parţial. Este adevărat că au fost împrăştiaţi sute de mii de Români pe tot cuprinsul sovietic, presărându-l cu mii de morminte şi amintiri; este tot atât de adevărat că sute de mii de Ruşi, Ucrainieni şi alte naţii s'au aciuit în Basarabia, dar se poate spune că deocamdată caracterul Românesc al vechilor noastre provincii nu a fost schimbat prea mult. Deşi rănile cauzate de ocupaţia şi anexarea Ruso-Sovietică sunt fără alinare, cele două provincii continuă să fie Româneşti din punct de vedere etnic. Atunci când Dumnezeu şi Istoria o vor hotărâ, ele se vor reintegra relativ uşor în trupul României. Va trebui impus însă veneticilor să părăsească provinciile, şi vor trebui încurajaţi Românii locali să se auto-administreze, integrându-se treptat în viaţa cultural-economică a României însine.

Colosul Sovietic, închisoarea demnităţii umane, este menţinut de Moscova. Moscova este condusă de Kremlin cu ajutorul sprijinului apusean. Kremlinul este controlat de KGB-securitatea sovietică. Cine controlează, conduce sau dirijează KGB-ul, nimeni nu ştie. Nu ar fi exclus să fie chiar cercuri occidentale puse în slujba banului, puterii şi a lui satan. Această horă diabolică nu poate continua la infinit. Ruşii înşuşi îşi dau seama că imperialismul şi dorinţa de dominare mondială nu le serveşte la nimic, iar occidentul va trebui să se trezească din acest somn mortal de primejdios. Semnele unei descătuşări par că se apropie. Se spune că imperialismul popular Rus s'a născut după sute de ani de disperare, foame şi frică. Dorinţa de acaparare este rezultatul nesiguranţei şi nevoilor. Expansiunea Rusă reprezintă frica milenară de invadatori străini. Azi, poporul Rus pare să-şi dea seama că nu poate continua la infinit expansiunea şi imperialismul. In acelaşi timp, popoarele ne-Ruse din URSS îşi cer şi ele din ce în ce mai curajos dreptul la existenţă. Condiţiile internaţionale şi interne actuale nu mai sunt propice pentru masacre în masă. Securitatea sovietică este şi ea derutată. Va veni o zi; va veni o încleştare când popoarele sovietice, între care şi Românii noştri Basarabeni şi Bucovineni, îşi vor cere şi obţine independenţa. Pentru acel moment, noi Românii liberi din Occident trebue să fim gata oricând să-i ajutăm.

Nicolae DIMA

"Istoria se joacă uneori cu cifrele".
Ștefan Zweig
("Sternstunden der menscheit")

CARE CACIULĂ?

In țările Europei răsăritene circulă această anecdotă: La răscrucea unor drumeaguri de pădure se întâlnesc doi: un om și un rus. Pornesc împreună, având aceeași țintă. La câțiva pași zăresc amândoi în același timp, o căciulă. O ridică Ivan și convin s'o împartă. In sat, rusul intră într'un magazin și o vinde. Ieșind, îi spune ortacului său "dasfidania" (la revedere), și pleacă.

-Stai rusule! Dă-mi banii.

-Ce bani?

-Banii pentru partea mea din căciula găsită.

-Care căciulă?

-Păi, n'am mers amândoi pe un drumeag?

-Da! Am mers!

-N'am găsit amândoi în același timp o căciulă?

-Da, am gasit!

-Nu ne-am hotărât s'o vindem și să împărțim banii?

-Da, ne-am hotărât!

-N'ai intrat tu și ai vândut-o?

-Da! Am intrat și am vândut-o!

-Dă-mi partea mea de pe căciulă.

-Care căciulă?

In humorul amar al acestei anecdote rezidă tragedia popoarelor târguite la Teheran de oameni politici străini intereselor naționale ale țărilor vândute. Un târg la care statele din răsăritul Europei n'au participat, și pe care nu'l recunosc. Această este una din premizele din care purcede activitatea revendicativă a exilului.

Care căciulă?, -se traduce: Care Carta Atlanticului? Care organizație a Națiunilor Unite? Care libertate? Care teroare? Care crimă? Care independență? Care constituție? Care angajament? Care "drepturi ale omului"?

Stafia unei singure "divinități" asiatice planează peste toate aceste întrebări: STALIN.

Nu numai popoarele din răsăritul Europei au fost victimele monstruozității U.R.S.S. - ului, dar toate statele învecinate cu colosul rusesc, au avut aceeași soartă, pecetluită poate pentru sute de ani, de neghiobia unui moment, și o morală politică reprobabilă.

Carta Atlanticului, semnată și de U.R.S.S. la 24 Septembrie 1941, stipulează în articolul 2: "Ei, (coaliția capitalisto-comunistă, America, Anglia și U.R.S.S., n.n.) nu doresc nici-o modificare teritorială care să nu fie în acord cu voințele liber exprimate ale popoarelor interesate".

După victoria armatelor aliate, nici unul din vecinii U.R.S.S.-ului n'a scăpat nejefuit după cele mai clasice "legi" ale codrului.

Teritorii întregi ale Germaniei, Poloniei, Cehoslovaciei, Ungariei, României, Finlandei, Japoniei, Statele Baltice în întregime, - totul a fost înghițit de monstrul sovietic.

Care a fost acordul cu privire la "voințele liber exprimate ale popoarelor interesate?"

"Care căciulă?"

S'ar putea să se afirme că teritoriile de mai sus au fost încorporate U.R.S.S.-ului, în urma unui război. . ."nedrept". O nedreptate, însă, dacă ar fi fost, nu putea justifica o monstruozitate. Dar, încorporarea teritoriilor învecinate a fost politica de totdeauna a bolșevicilor.

Iată o dovadă: La 28 Septembrie 1939, U.R.S.S., încheie un pact de asistență mutuală cu Estonia. Acest pact a fost semnat "cu intenția să desvolte relații prietenești bazate pe tratatul de pace din 2 Februarie 1920 și care se bazează pe recunoașterea independenței de stat și neamestecului în treburile interne ale celeilalte părți."

Prin acest pact, Estonia dădea dreptul U.R.S.S.-ului să stabilească și să întrețină "baze ale flotei maritime și unele aeroporturi pentru aviație pe bază de arendă și la preț corespunzător".

La art. 5, al acestui pact se stipula: "Executarea acestui pact nu atinge sub nici-o formă drepturile suverane ale părților contractante, în special sistemele lor economice și constituționale".

Apoi, în art. 6, se preciza: "Acest pact rămâne în vigoare 10 ani".

La numai un an de la semnarea solemnă a pactului, U.R.S.S. ocupă țara, Estonia devenind una din republicile sovietice.

Ce s'a ales cu "drepturile suverane", ce s'a ales cu "sistemele economice și constituționale" ale Estoniei?

"Care căciulă?"

Declarația guvernului sovietic cu privire la pătrunderea Armatei roșii pe teritoriul României, dată la Moscova la 2 Aprilie 1944, spunea printre altele: "Totdeodată guvernul sovietic declară că el nu urmărește achiziționarea vreunei părți a teritoriului României, sau schimbarea orânduirii de stat existente în România". Totuși, Basarabia și Bucovina de Nord ne-au fost amulse din trupul țării, iar din "orânduirea de stat existentă", n'au mai rămas nici fulgii. In continuarea aceleiași maniere: Un decret al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., decorează pe Regele Mihai "pentru actul curajos al cotiturii hotărâte a politicii României, spre ruptura cu Germania hitleristă și alierea cu Națiunile Unite, în clipa când încă nu se precizase clar înfrângerea Germaniei", - cu cel mai înalt ordin militar și politic sovietic, ordinul Victoria.

După numai doi ani, la 30 Decembrie 1947, Regele este constrâns să abdice de cei ce'l decoraseră pentrucă: "După actul de la 23 August 1944, la care a aderat în condițiunile iminentei prăbușiri a regimului militaro-fascist, a încercat să se opună procesului de transformare revoluționară a țării".

Ce s'a întâmplat cu motivarea declarației sovietice: "în clipa când nu se precizase clar înfrângerea Germaniei"?

"Care căciulă?"

După cum se știe, cu mult înainte de 23 August 1944, au avut loc convorbiri cu U.R.S.S. la Cairo prin Barbu Stirbei, și la Stockolm, pentru condițiile unui armistițiu și ieșirea din războiu a României. Convorbirile n'au avut nici-o participare a comuniștilor români care erau inexistenți ca număr și forță, ci prin reprezentanții vechilor partide politice, și în special prin împuterniciții lui Iuliu Maniu. Ce s'a ales cu Iuliu Maniu după intrarea trupelor sovietice în țară? A fost arestat, iar partidul național-țărănesc dizolvat. Același lucru s'a petrecut și cu fratele mai mic al P.C.R., partidul social-democrat (în realitate socialist-dizident), care a fost absorbit în partidul comunist, - iar cei care au rămas devotați lui Titel Petrescu (șeful partidului), asemenea șefului, arestați.

Dar partidul liberal, a avut o altă soartă? Nu! A fost aruncat în clandestinitate și chiar tătărescienii, care colaboraseră cu comuniștii în guvernul Groza, au avut de suferit după debarcarea lui Tătărescu, pus sub supraveghere la domiciliu, după cum strigase: "Cu fața la răsărit".

Ce s'a întâmplat cu alegerile? (Este bine să rememorăm necontenit actele pe care vremea le acoperă cu uitarea-și nu trebuiesc uitate.)

In primul rând registrele electorale au fost eliminate, și au fost luate măsuri de precauție pentrucă cetățenii suspecți de opoziție activă, să fie împiedicați să participe. Noua lor lege electorală prevedea ca alegerile să fie supraveghiate nu numai de magistrați de carieră, ci în special de așa numiții "asesori populari", instituiți de o lege promulgată de ministrul de justiție de atunci, Lucrețiu Pătrășcanu, și el împușcat de comuniști mai târziu.

Judecătorul popular (asesorul popular), nu trebuia să cunoască legile și să se încurce în labirintul juridic, și nu trebuia să se lase intimidat de știința juridică a magistratului (obsesia lor de totdeauna: inteligența)., pentrucă dacă "prin funcția sa, asesorul popular este egalul magistratului, prin conștiința de clasă este superior acestuia".

In ajunul scrutinului, Groza ține un discurs radiodifuzat, ce se voia incendiar, tunând împotriva "imperialiștilor capitaliști" (care în fond, îi adusese la putere), făcând cauză comună cu imperialiștii sovietici.

Rezultatul alegerilor? Blocul guvernamental "obține" 99,99%. Peste 7 milioane din cele 7.700.000 de sufragii exprimate și le atribuiau. Din 414 locuri în parlament, blocul guvernamental își însușește 405. Imediat s'a votat noua constituție (publicată deja, înaintea alegerilor), care era expresia politicii de supunere față de U.R.S.S.

Ce s'a întâmplat cu declarația prin care sovieticii promiteau solemn păstrarea independenței și instituțiilor tradiționale?

-Care independență? Ce instituții tradiționale? "Care căciulă?"

Cu toate că prin noua constituție se garantau toate libertățile, - după prima virgulă a textului, prin condiția de a nu fi folosite împotriva "ordinei democratice stabilită" - erau anulate.

Această clauză cuprindea, în esență, nu numai anularea oricărei libertăți cetățenești, dar a constituit temeiul alcătuirii unor legi care sancționau sălbatec orice împotrivire la abuzurile regimului teroarei.

La scurt timp urmează naționalizarea întregei industrii (fără nici o despăgubire), naționalizarea băncilor, Societăților de asigurare, precum și a întregului comerț. Faptul era integral și nemilos. (Mă găseam într'o farmacie când funcționarii "revoluției" au venit pentru deposedarea unui bătrân farmacist. Pe masă erau ceasul de aur și stiloul, tot de aur, pe care le-au considerat din "inventarul medicamentelor", și confiscate.)

Toate bunurile străine, au fost deasemenea considerate, conform unui articol al legii, "bunuri românești", - cu excepția întreprinderilor sovietice, care deja funcționau pe tot cuprinsul țării.

Peste tot directorii întreprinderilor au fost înlocuiți cu . . . "delegați ai muncitorilor". In 1948, nu se mai vorbea direct de muncitori, ci de "delegați ai muncitorilor", care erau agenții teroarei, și nu aveau nimic comun cu viața și interesele muncitorilor.

Ce a urmat? S'a făcut tabula rasa din tot ce-a fost România. Constituția s'a schimbat de mai multe ori. Proprietatea particulară a dispărut complet. Oamenii erau isgoniți din casele lor cu ce puteau lua "într'o față de pernă".

Țăranilor, nu numai că nu li s'au dat pământuri, cum li se promisese, dar le-a fost luat tot, până și oaia din bătătură, și porcul și vaca. Astăzi este redus la 250 m.p., adică la mai puțin decât curtea lui de odinioară. Nici locul de la cimitir nu-i mai aparține, ci îi este concesionat de stat. Prin deposedarea de locurile de veci, s'a urmărit și se urmărește înlăturarea - în timp - din conștiința românilor a cultului morților, străbuna virtute a strămoșilor Daci, garanția existenței și continuității românilor pe acest pământ.

Biserica, leagănul moral și spiritual al poporului român, a fost declarată instituție retrogradă, iar slujitorii ei constrânși să răspândească, din amvon, ateismul și să glorifice pe pângăritori. In capul bisericii ortodoxe române, ajunsese un preot cunoscut pentru imoralitatea lui, numai pentru că găzduise câteva zile pe unul din cei ce îi fomenta dărâmarea.

Limba românească și ortografia ei, coborâte la nivelul analfabeților.

Familia, prin trâmbițata egalitate a femeii cu bărbatul, și prin includerea masivă a mamelor și soțiilor în "câmpul muncii" și în nemintoase "întreceri socialiste", aproape desființată, din cauza incapacității părinților de a-și supraveghea, educa și îngriji copiii, dar și pentru că soțul și soția sunt mereu despărțiți.

Muncitorii, cărora li s'a spus "uzinele și fabricile sunt ale voastre", au salariile înjumătățite de impozite, taxe sportive, abonamente la ziarele partidului, taxe sindicale și împrumuturi pentru ca să aibă cu ce să se îmbrace și ce să mănânce până la salariul viitor. In plus, muncesc de regulă și Duminica, "ziua repausului" pentru care au făcut atâta zarvă în demagogica lor propagandă.

Intelectualii, reduși la rolul de cădelnițători ai partidului, nu mai sunt decât biete rotițe în desgustătorul angrenaj politic marxist. Scriitorii, poeții, chiar cei mai în vârstă, ascultând zi de zi funestul refren "partidul și patria", încep să creadă, iar produsul talentului lor nu este decât un grețos afiș publicitar.

"Etica și echitatea socialistă", formulă repetată până la obsesie, paravanul unor monstruozități (multilateral dezvoltate), în dosul căruia colcăe vermina unei categorii "politice" de declasați.

Patria? O biată provincie comunistă, cu un statut aparent privilegiat.

Intr'un iarmaroc din Teheran, primul ministru al Marei Britanii, Winston Churchill, a strecurat pe un colț de hârtie, zâmbind, o sugestie, dictatorului Stalin:

ROMANIA: 90%, RUSIA. GRECIA: 90 % ANGLIA.

Târgul a fost făcut și planul depășit.

-"Să rupem hârtia asta"- spune Churchill, după un timp.

-"Nu, nu. Păstrați-o," -îi răspunde, radios, Stalin.

Iată cifrele cu care s'au jucat oamenii politici ai vremii, și care au adus robia a peste 130.000.000 oameni.

DECLARATIA GUVERNULUI SOVIETIC CU PRIVIRE LA PATRUNDEREA ARMATEI ROSII PE TERITORIUL ROMANIEI.

Agenția Tass: Moscova la 2 Aprilie 1944,-comunică:

"Guvernul sovietic declară că el nu urmărește achiziționarea vreunei părți a teritoriului României, sau schimbarea orânduirii de stat în România".

-Ivan: Ce declarație? Care România?

Gheorghe SPĂTARU

REDITUS

Dezagregați, copacii de telur,
cu jalea lor albastră
ce tot mai greu o'nduri,
își cântă melopeea la fereastră.

Plouă străfunduri de jale...
O umbră aleargă'n amurg
lipăind cu picioarele goale
boltirea clipelor ce curg.

Trăsnit, s'a deschis deodată
asupra-i cerul însângerat.
" Doamnă a disperării, mă iartă,
îți dau înapoi trupul furat ".

Enric BECESCU

FARA ARMÂNEASCĂ

Carti Discllisa

Vrute Papu,

Minduiti lucări ș'cu nicuchirească giudicari îñi scrii! Bati livă di primuveară tu livadea noastră ș'lăndurli viniră cu ghiurdanea di gușă. Nchisim cu caiclu pi amare ș'căt vedz cu ocllli mași dăvanea țerlui pisti noi. Gaireti papu, că n'așteaptă naparti di lăeț, loclu sănătos iu îsi hig fadzilli rădățiñli și fara bagă thimelliu ti sănătoasa lucrari.

Spunea ună oară Tache Papahagi - Dumidză su-l lliartă - că chirearea ațea marea a armâñilur, fu că ireau poligloț. Celniț ș'părmătefț, cărvănari ică zarafi, tu amisticătura di mileț armasi sum turț, când videau ca alanț nu para îlli tăllia caplu și-lli aduchească tu zboară, nu aștiptau vahtea și-lli facă s'lă 'nveață limba. Minț'nturusiti, învițau elli căti dauă, trei s'ma multi limbi ș'băteau tută Peninsula Haemus, di la un cap la alant și-a tutulor lă zburau pri limba lor. După meși di dzăli când s'turau acasă, se-aduna fălcarea de-avârliga ș'ca la av̆ipsită liturv̆iă se-aștărau la zbor pe limba părintească.

Fu bună poati ș'aistă învițari, ma multă chideri n'adusi! Oamiñilli di pit păzări acățara s'li ameastică, și zburăsc ună limbă di ti llia haraua. Ninti cu chiro, mi-aflam tu ună casă di armâñi, iu l'avea vinită ună soiă dit Amirichiă. Vini zboru cum băneadză napărti di amari, s'mullerea lă spusi că anlu-ațel și-ancupărară ună casă cu șasi "rumi". Ațelli dit Rămăniă nu-aveau avdzătă di zborul englezesc "room" și-acățară su'ntreabă pi-arada: "Căti cunăchi ari casa?" altu:-"Căti udăi ari?" ș'ună nipoată vinită dit Sărbiă u'ntribă: -"Căti sobi aveț?".

Nu va v̆in mini tora, cum dzăți zboru-s'ță dzac: "Hai papu s'ță spun agărli", ca s'tini li știi aisti, ma ti întreb - ti ațeli ți-ñi scriai, că putem s'lom zboară xeani ma s'nu avem - di iu va li lom s'cum li fățem cănăscuti pi limba noastră ma s'nu avem sculii, cărți, gazeti și revisti armânești? Cum va să'nveață cilimenlli di ază să și'ncllină macă nu află dăsfaptă nițí ună ușă di bisearică?

Până la polimlu di ma năpoi, lucărli aveau acățată s'neagă cama ambară. Aveam sculii ș'biseriț armânești, pit tuti țărli di na'ndreapta ali Dunări. Cafi an, universitățli dit Rămăniă, adunau numi noi di studenț armâni. Fala vlaho-horilur, vineau ca la un nou Ierusalim, s'apleacă frăntea la analtili învițături. T'auț aminti papu, ți ficiori deadiră sculiili di Bituli, di Sărună, di Sofia și namea liceului di Grebena? Ma s'nădzem ma ninti, pi chirolu-a turcu, când Averchie - Dum'lliartă-lli suflitu- vini la Sf. Apostoli di București cu gionlli a lui tu șăguni ș'tu țăruhi, babagianilli dit Pind, se-aștărară pi carti ca pi muhabeti, di'ș ciudusiră dhascallilli cu lișuramea cu cari aducheau tuti ciudiili scrisi pit cărț. După ți bitisiră sculia, cu ploacea tu trast ș'cu trastu dianumira, alăgau cupiă dupa cupiă și veara, sum soari ică noaptea la luñina foclui di dzadă, adunau cilimenilli dit fălcare ș'lli învițau o-i, oi, o-m, om. S'di 'ncărciliului a muntilui, vlăstărili di armâñi, cu suflitul plin di vreari ti om ș'cu durearea că's dispart di cupiili di oi, dipunară cătră lăhtăroasili păzări, ș'ca la vără nicuchirească încuscrare, intrară ca la elli acasă pit Academii ș'Universitățí, di iu nu-lli scoasi dicât moartea, cu murilli de-acasă pliñi di analti diplomi și căpitiñiul plin di decorații. Oamini, etă, duñeia șcretă!

Tricu ca niheam chiro, di când avdzăta zborlui armânesc esti crimă di moarti. Lăhtarea ș'tufechea tu zvercă, sănt ș'năsi sculii, cai ti ping anapuda cătă chirolu când omlu nu-avea învițată s'imnă pi dauă cicioari! Cum scriai ș'tini tu nă carti di ma ninti, savantilli di ază, caftă pit Africă s'dipuna oaminilliă di pi pom ca slli aducă diplomaț la ONU, ș'pi noi n' arucă la av̆rini, ca păgâñilli di unoară.

Ma s'nalipidăm di noi, s'agiundzem alut i cuprăiă, nă bagă tu cutar ș'n'alasă rihati ca s'bănăm mași ti măcari. Bana di pravdă, bana di paing, mași ti pândică!

Ti furtună și'nchisi pisti noi? Nu-armasi țava di livindeața di unoară? Nu-i ti pistupseari! Ca ună blăstimată măviă, un somn di pămoară nă'ncllisi ocllliă ș'-n'astupă gura. Vini chirolu s'dzățem: Nămal!

S'ahulim pi-anarga pleaga ți nă doari, ș'ma s'nu putem s'u vindicăm cu v̆itrii di trandafil ș'di bărzălioc, s'pispilim pisti ea niheam băruti și s'u bășem cu ună iască apreasă! Cu multă vreari, a tău nipot,

Cora BELITARU

IOAN BARGIUMA

Tu 18 di Ianuarie, 1978, la Bridgeport, Connecticut (USA), își deade suflitlu tu mâna al Dumnidzău un altu bun Armân și criștin: Ioan Bargiuma. Llirtatlu se-avea amintată auá și 84 di añi la Turia, hoară curată armânească dit Munțîlli-a Pindului, Macedonia (grițească).

După țe bitisi liceul comercial român di Sărună (Salonic) fu numit învățător tu hoara-lli natală. Servi școala română di Turia, în calitate di învățător și director, timp di 35 di añi, cându isí la pensie, mași că pensia nu avu tihe (noroc) s'u llea, ca și tuț alanțî pensionari români din Macedonia, după țe viñiră la guvernul Româniillei comuniștilli.

Ioan Bargiuma, ca și mulțî alțî Armâñi, trapse (suferi) multu tră românism. In tut timpul a războlui italo-grec din 1940-41, dadun cu nâscânte sute di Armâñi, fu exilat la Corinth și tu insula Hios. In toamna a anlui 1944, cându ninca Grecia era sun ocupație germană, ună bandă di partizañi greți intră tu Turia și llea pri dolli dhascalli româñi: Nicolae Nibi și Ioan Bargiuma. Lli băturâ ahât di multu, lă avea frâmtă tute oasile, încât maratlu di Nibi muri pri loc, iar pri domnul Bargiuma lu pitricură acasă, purtat pri leamne, ca s'moară în fața fumeallillei. Di lâhtara țe vidzură, fumeallia Bargiuma s'mută la Salonic. Ma și auá nu avu arihate (liniște). După țe s'trapsiră Germanlli din Grecia, nu tricu multu chiró și autoritățile grițești deadiră ordin s'aresteaă aproapea tuț funcționarlli româñi, ma multu ațelli cari s'alumtară tră românism, adivărațlli patrioț. Anamisa di aeștî patrioț Armâñi fu și d-l I. Bargiuma.

După șase añi di hăpsane (închisoare) singura lui dorință era ca s'fugă din Grecia, s'ascapă ună oară tră totna di avinări (persecuții), di tirăñi. S'tu Flivarlu (Februarie) al 1967 lli- agiută Dumnidzălu ca s'emigrează, cu tută fumeallia, tu vluy̆isita Americă. Si stabili la Bridgeport iu bână fericit ultimilli 11 di-añi. Inmormântarea avu loc Sâmbătă, 21 Ianuarie. Serviciul înmormântărillei fu oficiat di Păr. Stefan Feica, parohlu bisearicăllei macedo - române orthodoxe locale "Sântul Dimitrie".

Llirtatlu alâsă după nâs îndurirata-lli mulleare, d-na Ioana Bargiuma (născută Mihadaș, originară tut di Turia și fostă învățătoare română); doi ficiori, Constantin și Hristu; 4 feate, d-na Marioara Ghitsa, d-na Stamulica Hatzi, d-na Caterina Colimitra, tuț di Bridgeport, și d-na Eftimia Sideri dit Rumânie; un nipot și ună nipoată di hille, ș'ma mulțî alțî nipoț și nipoate.

Domnul Iani, cum îlli dzîțea hoara-lli întreagă și tuț ațelli țe lu-aveau cunuscută, avea ună gură di-amalamă (aur), din gura lui nu ișeau vârnă oară zboare urîte trî vârnu dip. Fu un bun bărbat și tată, un învățător-exemplu, și un bun traducător di piese teatrale, avea tradusă, în grailu aromân, ma multe comedii di-al Molière, piese cari s'giucară pri tute scenile dit Vlahuhorile a Pindului. Cu moartea a domnului Ioan Bargiuma, nu mași fumeallia-lli ma și Armânamea chearde un bun dhascal și patriot.

Dumnidzău s'lu lliartă!

DIN LUMEA LARGĂ MACEDO-ROMÂNĂ

La 27 Noemvrie 1977, societatea "Fărșărotul" di tu-Americă își sărbători a 74-a aniversare. Aestă suțată macedo-română fu înființată la 3 Septemvrie 1903, la New York. Inițiatorlu principal și fundatorlu a llei adevărat fu inimoslu și marile patriot Culicea (Nicolae) Cicani. Tut el fu ațel cari discllise calea și agiută pi Românii din Albania s'emigrează tu-Americă. Banchetlu-dans avu loc la Bridgeport, statlu Connecticut, azî centrul cama mare a Armâñilor di tu-Americă, la cari luară parte aproapea 300 di inși, v̆inindalui dit tute comunitățile armânești di-avarliga ș'di diparte. Pitreațirea avu un mare succes.

Tu meslu Decemvrie viñiră tu-Americă din Paris d-na și d-l Demostene Nacu ca s'pitreacă sântile sărbători di Crăciun și Anlu Nou cu fumeallia profesorlui Tiberiu Cunia di Syracuse, N.Y. Demostene și Tiberiu suntu băginați, cu alte zboare mullerile a lor, Veta și Florica, suntu surări. Cu Florica Cunia sta și mamă-sa, d-na Vasilachi Varduli. Fumeallia Varduli easte originară di Perivole, Pindu, și una di fumellile cari alumtară și suferiră multu tră țînearea și consolidarea românismului tu Macedonia. Cu nâscânte săptămâñi nâinte di Crăciun, d-na Varduli fu vizitată și di dolli ficiori dit Evropi: Tachi di Viena și Gogu di Salonic. La Syracuse d-na și d-l D. Nacu au și ună feată cari studiază la universitate.

••

Nu di multu, tu capitala Eladhăllei, Athina, iase ună publicație mensilă "AVDELA", după numa a hoarăllei Avdela dit Pindu. Redactorlu a publicațillei easte d-l Dimitrie (Tachi) Sugiuchi. Ună soră di-a lui easte mărtată la d-l Costin, cari ună oară era, până țe și 'ncllisiră tute școlile românești din Macedonia, director a liceului comercial di Sărună (Salonic). Ațea țe-l feațe pri d-l Sugiuchi și scoată efimeridha "Avdela", după cum singur u dzîțe tu protlu numir, easte că va și scrie și s'facă cunuscut isturia și adețle a hoarăllei Avdela, și s'țînă ligaț, spiritualmente, pri tuț Avdilliațlli cari suntu arăspândzîț tu tută Eladha ș'tu lumea întreagă. Redactorlu uzează și zboare armânești ma cu litere grițești. Si sperăm că în viitor va s'li scrie zboarile armânești cu litere latinești, că de, him ună Fară latină și avem alfabet latin. Avdzîm iară că tu hoara armânească Livădz dit Olimpu iase și acló ună ahtare publicație, Sărmăñiațlli au ș'nâsi ună publicație a lor. Suntu seamne bune, tră cari n'ansare inima di haraua. Urăm a publicațillei "Avdela" succes și bană lungă, și a d-lui Sugiuchi îlli pitrițem sincerile a noastre felicitări ș'cu-ambăreață.

••

La încllidearea arădzilor di ma sus n'agiundze ună urîtă hăbare: d-l George Ghițea, vecllliu comandant legionar și ex-Sub Ministru în guvernul național-legionar român din 1940-1941, diparte di România și Macedonia, iuvá tu Nordul Italillei, ș'tu bitisita anlui 1977 ică tu ahurhita anlui 1978, fudzi tră totna dit lumea aestă. Era bărbatlu a li Mariță Perdichi. Fumellile Ghițea și Pierdichi fură fumelli fruntașe a hoarăllei armânești Perivole. Dumnidzău s'lu lliartă și sincere condoleanțe a d-năllei G. Ghițea.

••

Un grup di fumelli armânești cari viñiră tu-Americă după rezbelu al doilea mondial își pitricură aprindu Anlu Nou 1978, tute la un loc, la Bridgeport, tu sala mare a mușeatillei biseriți macedo - române "Sântul Dimitrie". Cathi fumealle și-avea adusă diacasă măcarea și biutura. Pininga Armâñi luară parte și nâscânțî fraț Daco-Români. Se-aveau adunată aproapea ună sută di inși. S'mâcă, s'biu, s'giucă și s'cântă până tahiná la oara 5. Feațe chefi lumea țe nu va s'u-agărșească vârnă oară, și tuț dzîțeau ca și s' facă cathi an ună ahtare pitreațire, alțî erau di păreare și s'facă ma multe pitrețiri tu-an. Fu dialithea ună pitreațire familiară, ună pitreațiră armânească. Si aestă pitreațire fu datorită ma multu a patru mulleri pline di bană: Chirața, Aurica, Letta și Tana. A lor lă se cade multe mulțumiri și, mulț-añi s'bânaț mulleri!

••

Tut din Paris viñe tu-Americă, tu ahurhita al Ianuarie, și d-na Constantin Zarcada, nipoată di soră a d-lui Nacu Zdru di Bridgeport, Conn., la cari fu oaspită tut chirolu țe stătu tu Statile Unite. Intre 15-17 Ianuarie vizită și nâscânțî oaspiț di-a bărbatu-sui di Woonsocket, R.I., și lo parte la serviciul religios di dzua a Sântului Anton, oficiat di Păr. N. Marioncu, parohlu bisearicăllei macedo- române "St. Ioan Botezătorul".

V. P. ADILLIATLU

UN AN DI LA CUTRIMURAREA LOCLUI

La 4 Mart, s'feati un an, di cand jalea s'durerea cadzu pisti Ramania. Fumelli chiruti sum casili surpsti, alti suti di nilli di oamini armasi fara casi, alt zurusit di lahtari și mult aramasi ciurut ti tuta bana.

Chiderea feati ca atumtea s'cheara si Toma Caragiu, talentatul actor arman, vrut di tut ți-l vidzura cum giuca la teatru ica tu filmi. Toma, se-avea amintata Hrupistea, la 21 August 1925. Tata-su Nicolae Caragiu (mort la scurt chiro dupa moartea al Toma) irea hilliu di picurar di Deniscu. Dada-sa Atena Papastere, s'tradzea dupa dada di fumeallia Pupti di Samarina. Tu anlu 1928, Nicolae Caragiu, vini cu fumellia tu Ramania și s'coloniza Cadrilater. Dupa ti Vurvarlli na loara partea di Dobrogea, Caragiu s'trapsi pisti Dunari cu tuta fumellia si lucrandalui cu zori, tanu la sculii și facultati treilli cilimeni: Toma, Matilda și Geta. Matilda agiunsi profesoara La Universitatea di Bucuresti și Geta feati sculptura. Toma, bitisi Institutul di teatru di Bucuresti și cu talentul a lui, agiunsi unul di marilli actori dit Ramania. Ninti di cutrimurarea loclui, Toma, baga pi una ploacea di poezii armanesti "Dimandarea parinteasca" și alti poezii di Batzaria.

Moartea lui, fu una mari chireari și ti armaname și ti arta ramaneasca. Vrut di tuta fara, Toma, nu va s'hiba agarsat varnoara.

Zahu PANA

NOTĂ

• Pagina 'FARA ARMANEASCA", apare sub îngrijirea colaboratorului nostru, ZAHU PANA. Pentru apariția la timp a materialelor în legătură cu problemele aromâne (macedo-române) și ale tuturor românilor din Peninsula Balcanică, toți cei interesați sunt rugați ca pe viitor să trimită materialul direct la adresa : Zahu Pană, 31-35, 89-th Str. Jackson Heights, New York, N.Y. 11368, U.S.A.

DE DUPĂ CORTINA DE FIER...

CEHOSLOVACIA

* PRAGA- Ziarul german Der Spiegel din 16 Ianuarie confirmă zvonul care circula în Vest, că în Cehoslovacia, pe data de 4 Ianuarie cu ocazia adunării "Prezidiumului Cehoslovac", a fost organizată o "lovitură de Stat", cu scopul de a înlătura pe actualul președinte al statului Gustav Husak din funcția ce o deține ca "șef" al partidului comunist.

Se știe că încă din anul 1972 cu ocazia adunării plenarei Comitetului Central al P.C.Cehoslovac, Vasile Bilak secretarul C.C. și membru al "Presidiumului" a criticat politica dusă de Husak. Diferența de opinii dintre acești doi "tovarăși" s'a accentuat din ce în ce mai mult, dând naștere la două fracțiuni în sânul P.C.Cehoslovac, Vasile Bilak, adunând în jurul său elementele pro-sovietice radicale.

Gustav Husak, reprezintă fracțiunea mai moderată, dat fiind felul cum a căutat să rezolve problemele interne, atât politice cât și economice.

Gustav Husak ar fi dorit în anul 1972 să declare o amnistie generală și să reîncadreze în sânul partidului pe toți membrii dați afară. Vasile Bilak s'a opus categoric, reușind să câștige. Este cunoscută exclamația lui Bilak: "dacă cei dați afară din partid vor fi readmiși, noi toți vom ajunge să fim spânzurați".

In luna Decembrie anul trecut, în sânul Comitetului Central al P.C.Cehoslovac a avut loc o nouă ceartă. De data aceasta unul din oamenii lui Bilak, fost comisar politic cu gradul de general în armată, Jaroslav Hjna, care ocupa poziția de șef al partidului comunist din Bohemia, a criticat deschis pe Husak, de felul cum acesta caută să rezolve situația internă cehoslovacă. Pentru această îndrăzneală, el a plătit cu înlăturarea din fruntea partidului comunist din Bohemia, ca apoi să fie trimis de Husak afară din Cehoslovacia, ca ambasador în Bulgaria.

Grupa pro-sovietică a reușit însă să-și aducă în C.C. un alt om de-al lor, numindu-l pe Miloș Jakes în locul postului rămas liber, prin moartea lui Jan Baryl. Miloș Jakes este cunoscut ca omul responsabil cu darea afară din partidul comunist cehoslovac, a oamenilor lui Dupcek și Novotny.

Vasile Bilak fiind informat de stăpânii din Moscova, Suslov și Ponomarev, că Brejnev este bolnav, a fost îndemnat să treacă la acțiune. Pe data de 4 Ianuarie cu ocazia sesiunii Marei Adunări a Presidiumului, el a pus pe Antonin Kapek, șeful partidului comunist din Praga, să deschidă atacul, care urma să înlocuiască pe Husak de la șefia P.C.Cehoslovac. Husak a fost criticat din nou de lipsă de autoritate, neglijență și iresponsabilitate față de linia partidului și de felul cum a tratat până acum problema celor care au semnat "Charta 77". Critica lui Antonin Kapec s'a terminat cu sugestia ca Gustav Husak să rămână numai președinte al statului, iar funcția de "șef" al partidului comunist, să fie dată lui Vasile Bilak. Scenariul a fost pregătit exact după cel de acum 10 ani de zile, când Novotny a fost înlocuit încetul cu încetul din cele două funcții pe care le deține astăzi Husak.

GUSTAV HUSAK

Lovitura de stat nu a reușit însă, căci oamenii lui Vasile Bilak, sunt încă în minoritate. Pentru a arăta că Moscova nu a fost amestecată în această "lovitură de Stat", Brejnev s'a grăbit să-i acorde imediat lui Gustav Husak, "Ordinul Revoluției din Octombrie" pentru merite aduse cauzei comuniste internaționale.

YUGOSLAVIA

* BELGRAD- Poliția secretă jugoslavă continuă a răpi și "repatria" cu forța pe dușmanii lui Tito, pentru a fi judecați și condamnați la moarte. Elementele de care Tito vrea să scape, sunt așa zișii "cominformiști", fracțiunea pro-sovietică a Partidului Comunist Jugoslav(ilegal).

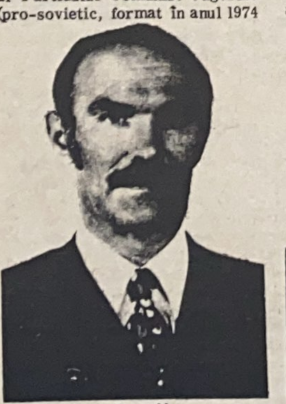
In momentul de față urmează să fie judecat Mileta Perovic, care după declarațiile date reprezentanților de presă străini, de avocatul Jovan Barovic: "a fost răpit de agenții lui Tito și adus în Lubliana, unde a fost arestat pe data de 22 Iulie 1977, nu 29 Noiembrie 1977, cum spun autoritățile jugoslave". Mileta Perovic deține funcția de secretar general al Partidului Comunist Jugoslav (pro-sovietic, format în anul 1974 chiar sub nasul lui Tito, în Monte Negro). Din Israel, unde trăia cu prima lui soție, el a plecat spre Paris, pentru a-și vedea a doua soție, rusoaica Tamara Borisowa și copilul de 10 ani, născut în U.R.S.S. Ajuns la Paris, în locuința acesteia, a găsit pe o jugoslavă care i-a comunicat că familia îl așteaptă în Elveția, la "Pensiunea Paradiso", lângă lacul Zurcher. In Elveția însă, el a fost luat în primire de șase agenți jugoslavi, care drogându-l, l-au "transportat" în Lubliana.

Mileta Perovic a fost partizan activ de al lui Tito și la terminarea războiului, a ocupat funcția de atașat militar în Albania. In anul 1948, când Tito a rupt relațiile cu Moscova, el a fost arestat, reușind să evadeze în anul 1958, trecând în Albania, și de aici, plecând mai departe în Uniunea Sovietică, alăturându-se celorlalți "cominformiști", aflați cu toții în Kiev.

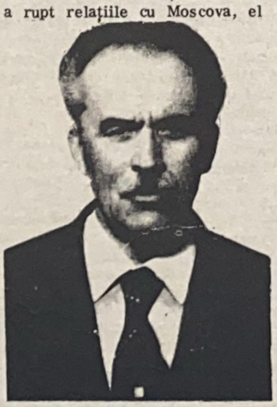
După înțelegerea dintre Brejnev și Tito, cominformiștii nu s'au putut încadra în noua strategie de destindere, și în urma acestui fapt, au fost siliți să plece în Vest. Securitatea jugoslavă a folosit această ocazie, de a-i lichida, unul câte unul. Prima victimă a fost predecesorul lui Perovic, la conducerea P.Comunist Jugoslav (din ilegalitate), Vlada Dapcevic, care a căzut victima unei curse aranjată cu autoritățile din România. Așa după cum am scris în ziarul nostru din Ianuarie 1977, Dapcevic a fost răpit din Hotelul Dorobanți în August 1975 și dus în Jugoslavia, unde a fost judecat și condamnat la moarte, pedeapsa fiindu-i comutată la 20 de ani închisoare. In anul următor, Miodrag Boskovic, a fost găsit împușcat în Brussel. Nu după mult timp, a dispărut din Paris, Ostoje Karanovic, care se ocupa cu secretariatul P.C.J.(ilegal).

Avocatul Barovic a mai declarat: "că în închisoarea în care se află acum Perovic, se găsește arestat și Jovovic, fostul maior de securitate al lui Tito.

In ultimii ani de zile, Tito a reușit să scape aproape de toți conducătorii "cominformiști", fie prin asasinare, ori, răpindu-i, ca să fie judecați și condamnați la moarte în Jugoslavia.

Perović

Jovović

DE LA ROMÂNI ADUNATE...
ȘI LA ROMÂNI IARĂȘI DATE

Această rubrică este realizată de corespondentul nostru pentru U.S.A., av. Cornel Dumitrescu, care a strâns de la diverși români știrile de mai jos. Cei ce cunosc fapte, date sau evenimente care interesează poporul român și care sunt ținute secret de către guvernul comunist de la București, sunt rugați să le comunice la adresa: Av. Cornel Dumitrescu 67-41 Kessel St. New York N.Y. 11375, sau direct la redacție pentru întocmirea și în viitor a acestei rubrici.

ȘTIAȚI CĂ...?

* Karoly Kiraly, fostul "prim" al județului Covasna și membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. care în Septembrie trecut a protestat printr'o scrisoare deschisă împotriva "asupririi" conaționalilor săi de către confrații săi de ideologie, a fost "dislocat" împreună cu soția sa Helga de origină germană și copilul lor în vârstă de 6 luni, la Caransebeș.

Recent trei ziariști occidentali, printre care și corespondentul marelui cotidian american "Washington Post" au stat de vorbă cu Kiraly în locuința acestuia de la Caransebeș. Kiraly a declarat că a fost invitat la Consiliul de stat unde, în prezența lui Ilie Verdeț, vice-prim ministru, și a lui Teodor Coman, ministru de Interne, i s'a cerut să-și retragă scrisoarea, în caz contrar fiind amenințat cu excluderea din partid și cu pedepsirea sa ca trădător al intereselor poporului român. Față de refuzul său, s'a luat deocamdată măsura mutării sale la Caransebeș, localitate în care nu trăiesc unguri, după aceeași metodă aplicată și celor 4.000 de mineri greviști din Valea Jiului.

Kiraly a mai afirmat că, cu ideile exprimate în scrisoarea sa, sunt de acord și fostul prim-ministru Ion Gheorghe Maurer, precum și Ianoș Fazekas, vice președinte al Consiliului de miniștri, și Gyorgy Puskas, director al unei edituri maghiare și membru al C.C. In localitatea în care a fost trimis "vajnicul" comunist-naționalist maghiar" va putea să mediteze în liniște la valabilitatea teoriei Marxist-leninist-ceaușiste cu aplicarea ei directă în problema națională, pe care comuniștii de la București se laudă că au rezolvat-o încă de acum 30 de ani.

* Aflăm dintr'o sursă primară, care dorește să nu fie cunoscută, că la întocmirea tezei de doctorat a "primei tovarășe" a României, au lucrat "tovărășește" 42 de cercetători din domeniul chimiei. Lucrarea însă, a fost publicată în țară și străinătate numai sub augustul nume al Dr.Inginer Elena Ceaușescu. Asta-i curată dictatură....chimistă!

* In ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. din 23 Decembrie 1977 s'au analizat și aprobat propunerile pentru crearea "Asociațiilor pomicultorilor" și "Asociațiilor crescătorilor de bovine și ovine" care se vor înființa în zonele necooperativizate, o formă nouă menită să înlocuiască întovărășirile țărănești din zonele de deal și munte, care au sucombat la scurt timp de la înființarea lor.

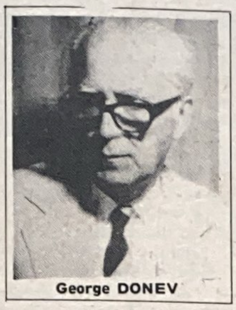
* Cu ocazia recentei aniversări a dictatorului roșu al României, diverse personalități cu orientare de stânga înainte de 1944, au fost solicitate insistent "să-și reamintească de activitatea revoluționară" a ucenicului-cismar, amintirile lor urmând a completa documentația biografică cam sărăcăcioasă din perioada ilegalității. Cu toate străduințele depuse, nu s'a putut însă confecționa "o tinerețe revoluționară" de talia idolilor săi ideologici: Marx, Lenin, Stalin, Mao, etc. Ce să-i faci, de unde nu este, Nici Dumnezeu nu cere!

* Un recent refugiat politic, ne informează că subofițerii de miliție care "păzesc" ambasadele occidentale de la București, sunt în realitate ofițeri de securitate, unii chiar superiori. Ei cunosc limba străinilor de la ambasada respectivă, pentru a putea ciupi câte ceva din discuțiile celor ce trec pe lângă ei. Un unchi al corespondentului nostru, a fost postat la intrarea ambasadei turce pe strada Dorobanți, deoarece fiind din Dobrogea învățase de mic limba turcă. Deși avea gradul de maior de securitate, purta uniformă de plutonier de miliție. Gheretele de pază de la intrarea ambasadelor au geamurile vopsite până la înălțimea unui om pentru a nu se vedea aparatele sensibile de înregistrare precum și aparatele foto care pot fixa imaginea vizitatorilor chiar și pe timp de noapte. Activitatea aceasta de spionare se numește în limbaj comunisto-ceaușist "vigilență revoluționară".

* Cititorul I.V. din Suedia ne întreabă dacă Constatin Băbălău care a fost recent destituit din funcția de Ministru al Minelor, Petrolului și Geologiei, este fostul prim secretar al județului Dolj. Intr'adevăr Constatin Băbălău, care este de profesie inginer miner, provine din județul Dolj. Prima funcție mai însemnată pe care a dobândit-o în Ianuarie 1960, a fost aceea de secretar cu problemele economice al Comitetului regional Craiova al P.C.R. și pe care a deținut-o până în Octombrie 1965 când a fost numit vice-președinte al Comitetului de Stat al Planificării. Din Iulie 1969 și până în Decembrie 1972 este prim-secretar al Comitetului județean Dolj și președinte al Consiliului Popular Dolj, după care este numit Ministru al Energiei Electrice, funcție pe care o deține până în Martie 1975, când devine șef de secție la C.C. al P.C.R. A fost supleant al C.C. din Iulie 1965 până în August 1969 când a devenit membru plin. Ultima funcție, în care a fost numit la 25 Ianuarie 1977 se pare că i-a fost fatală, terminându-se după cum noi am scris în numerele anterioare, ca urmare a mișcărilor greviste din Valea Jiului din vara anului trecut.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PAȚITE

George DONEV

Diferența dintre viața de aici și cea din țară apare mai plină de contraste la început, până nu ne obișnuim cu ce vedem în jurul nostru.
Iată câteva exmple:

E COPILĂ ORI "PITICĂ"

Prima zi în Statele Unite (San Francisco) am petrecut-o mai mult prin tramvaie. Vedeam orașul fără să-mi sacrific buzunarul și, în plus, "învățam" engleza citind afișele. Am aflat astfel că în oraș venise un circ.

Vis-a-vis de mine s'a așezat pe scaun o pereche și între ei era și o "doamnă tânără", elegantă, cu cârlionți și părul frumos pieptănat, cu puțină pudră pe obraz și buzele, deasemenea, puțin rugate. Dar "doamna" nu era mai înaltă decât o copilă de 10-12 ani.

M'am uitat lung la ea ! Ce poate să fie ? Coafată ? Pudrată? Si totuși atât de micuță ? Să fie vreo fetiță ? Imposibil !

Trebuie să fie vreo pitică dela circ care vrea să vadă și ea orașul, la fel ca mine, m'am gândit eu, mândru c'am dezlegat enigma.

Dar "pitica" a început să vorbească și printre primele cuvinte adresate celor care o întovărășeau, și pe care le-am înțeles, a fost: "mommy" și "daddy".

CE SE SCRIE ȘI CE SE VEDE

Dr. Petre Orașanu, Hollywood, Fla.:

Am ajuns la New York cu vaporul în timp ce în port era grevă. Citisem în ziarele comuniste despre persecuția muncitorilor, despre lupta lor cu forțele nefaste capitaliste, despre teroarea poliției, despre...etc....etc...

Dar când am debarcat am văzut cum greviștii, care purtau placarde, ședeau de vorbă, fumau și râdeau cu polițiștii.

AM CREDZUT CĂ ȘTIU

Prof. Anghel Rugină, Boston, Mass:

Am sosit cu câțiva dolari în buzunar și citisem cartea lui Comarnescu "America de azi".

Credeam că știu totul, dar când am dat cu ochii de orașele americane, de organizația americană, de viața americană, mi-am dat seama că realitatea este cu mult mai mare. Europeanul, care n'a văzut America, nu și-o poate închipui din cărți și reviste. Iar americanul nu știe cât de puternică și ce prestigiu are țara lui.

NUMĂR GREȘIT

G.B. (Din motive ușor de înțeles nu-i dăm numele), New York:

In prima Duminică m'am dus la biserică să întâlnesc români.

Am întâlnit mulți, printre care și o fată tare drăguță, plus familia ei. Mi-au dat numărul de telefon, adresa, invitându-mă la ei acasă.

Am chemat-o la telefon, dar răspundeau alții. Am căutat-o la adresă, dar am ajuns cu numărul casei prin Harlem.

Duminica următoare ne-am întâlnit din nou: dânsa indiferentă, eu furios.

Ea era indiferentă că n'am chemat-o, iar eu furios că mi-a dat adresa și numărul de telefon greșit.

Vinovatul ?

Numărul 7, scris "românește", este tăiat la mijloc de o liniuță; iar numărul 7, scris de ea "americănește" l-am confundat cu numărul 1 (unu).

ALTE MICI CONFUZII

In țară te cheamă Popescu Ghiță și aici ești Ghiță Popescu. Asta nu-i greu de înțeles, dar când întâlnești un Niculae Ion ori Toma Dumitru, și nu știi dacă noul cunoscut ți s'a recomandat pe englezește sau românește, atunci cum te adresezi fiicei lor? D-ra Margareta Ion ori d-ra Margareta Niculae ?

DESPRE SUPERMARKET

Primul AH !!! pe care-l scoate noul venit este când vede "supermarket-ul".

Găsești ce vrei, cumperi ce vrei, nu te spionează nimeni câți bani ai cheltuit și nu faci coadă.

**

Familia Paul Dumitrescu, Ft. Laudedale, Fla. :

Am făcut și noi ce am văzut că fac și alții. Am luat un cărucior, am pus în el ce ne-a trebuit, și ne-am îndreptat către casieriță.

Inaintea noastră un cumpărător cu două cărucioare pline până'n vârf: cartoane cu lapte, duzini de cutii de conserve, pachete de același fel, etc... Am crezut că din greșală am intrat într'o magazie de distribuire a alimentelor, iar cei cu cărucioarele pline cumpără, nu pentru ei, ci pentru alte prăvălii.

*

Jean Stroiescu, Montreal, Canada:

Când am văzut pe rafturi porumb verde, cireșe, pătlăgele roșii, mere, portocale, varză, mărar, etc., s'a uitat la ele neîncrezător, apoi l-a întrebat pe vărul care-l însoțea: Voi aci n'aveți sezoane ? Mâncați fructe și verdețuri tot timpul anului ?

*

Familia Ing. Stefan Stefănescu, Detroit, Mich.:

Ne-am dus să ne cumpărăm de mâncare, dar am avut plăcute...dificultăți.

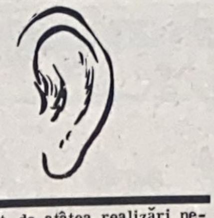
Nu mai eram obișnuiți să alegem. In țară luam când găseam, ce găseam și cum găseam.

Aici, același produs se vinde cu diferite prețuri, sub diferite etichete, distribuit de diferite companii, în pachete de diferite cantități, prezentate în diferite forme și culori.

* D-l Pres. John Coman a fost desmăgit de modul cum au fost tratați românii care au mers cu escursiile organizate de Uniune și Ligă. Singurul vinovat de proasta primire este șeful oficiului de turism din România: "If he didn't announce himself we apologize for him, and for any discomfort or inconvenience you were caused... we had the same experience...everyone was split up in different directions at different hotels. The meal situation was again similarly experienced...". din scrisoarea d-lui John Coman adresată d-lui Iulius Vidak..

* Dacă mergeți în țară, nu uitați să luați cu d-voastră hârtie igienică....

Ce ne spun vizitatorii

* Un membru al U și L a vrut să arate familiei câteva exemplare din "Tribuna României".

- Nu se poate, a spus vameșul.

Vizitatorul a desfăcut un ziar, i-a arătat vameșului că este tipărit în București, că articolele sunt dedicate exclusiv culturii și realizărilor înfăptuite de regim, i-a arătat cu degetul fotografiile lui Ceaușescu, dar... Vameșul s'a uitat și el, mirat de atâtea realizări necunoscute, dar a confiscat toate exemplarele. Așa-i ordinul !

* "Daca'ș fi scos bani din buzunar, o astfel de plimbare m'ar fi costat $ 7000" a declarat un membru al Uniunii și Ligii.

Inmulțiți această sumă cu numărul celor invitați să meargă pe gratis în țară, adăugați costul pentru cei ce i-au "întovărășit" și veți vedea câți bani a cheltuit Niculiță (la sfatul lui Niculae) ca să'mbete la cap pe câțiva români din America.

"Dar această risipă de bani, tocmai azi când poporul român suferă depe urma cutremurului...(ne spune un alt excursionist).. dovedește clar: comuniștii sunt mai mult interesați în propagandă, decât în nevoile poporului".

* Un turist american cu soția conduceau mașina unei rude prin Sibiu. Sunt opriți de polițiaiul din colțul străzii: "Dă-mi Buletinul Populației" N'am. Cum n'ai mă, Buletinul Populației ? întrebă răstit polițaiul.

Am pașaport... Oh !!! Dvs, aveți pașaport....

DIVERSE

In ultimul timp, China acordă din ce în ce mai multă atenție Pieții Comune Vest-Europene. Luna trecută, Republica populară Chineză și Comunitatea Economică Vest-Europeană au semnat un prim acord comercial pe timp de cinci ani. Moscova a reacționat însă imediat, declarând că acordul ar fi îndreptat împotriva Uniunii Sovietice. Agenția TASS, de exemplu, a declarat că noul acord Sino-European acordă acces Chinei la arsenalul militar al Alianței Nord-Atlantice, precum și la tehnologie electronică și arme nucleare. Dacă acest lucru se va adeveri sau nu, nu se știe, dar acordul Pekinului cu Europa Occidentală nu poate fi sub nici o formă pe placul Moscovei și al planurilor sale expansioniste. Comunitatea Vest-Europeană a acordat Chinei clauza națiunii celei mai favorizate, de care beneficiază în prezent Statele Unite și Japonia. Uniunea Sovietică nu recunoaște legitimitatea Pieții Comune, neavând legături oficiale cu ea. Acest lucru nu schimbă însă realitatea; Europa Occidentală este cel mai puternic bloc comercial din lume, și a doua putere economică după Statele Unite. Inafară de China, singura țară comunistă care recunoaște oficial Piața Comună este Iugoslavia. China, nu numai că o recunoaște, dar a avertizat Europa Occidentală de nenumărate ori împotriva primejdiei Sovietice, Noul acord reprezintă o primă legătură Sino - Vest Europeană care servește interesele reciproce ale părților semnatare, servind oarecum ca o contrapondere a influenței crescânde a Moscovei în Europa de Vest.

◆◆

Datorită crizei economice în care se găsește Polonia, criză ce a dus în ultimii ani la greve și manifestații de stradă, 14 membri ai partidului comunist polonez, printre care și fostul Președinte Edward Ochab, au adresat o scrisoare Secretarului general al partidului Edward Gierek, prin care-i cer un dialog deschis cu liderii fostelor partide politice și cu țara, pentru a [illegible]ăsi o soluție salvatoare pr[illegible]ntr'un schimb de păreri. Situația econ[illegible]ă din Polonia - ca [illegible]te țări cu regim[illegible] co[illegible] de dincolo de Cortina de Fier - este dezastruoasă. Se știe astfel că în 1976, anunțând ridicarea de prețuri la bunurile de consum, au avut loc în Polonia o serie de proteste și manifestații de stradă ce au silit guvernul să renunțe la anunțata scumpire.

◆◆

Din surse americane demne de încredere s'a aflat că Nicolae Ceaușescu intenționează să viziteze anul acesta Statele Unite de două ori; la sfârșitul lunii Martie- începutul lui Aprilie, când se va întâlni cu pres. Carter în speranța obținerii pe un termen de celpuțin 3 ani a clauzei "națiunii celei mai favorizate", și în luna Iulie când probabil va participa alături de alți șefi de Stat la Sesiunea specială a O.N.U., pentru dezarmare.

Ziarul nostru sfătuește pe cei care doresc să-și reîntregească familiile să profite de această vizită și să înainteze cererile lor Comitetului Român American pentru ajutorarea refugiaților cu sediul în New York, 50 W. 89th Str. N. Y. 10024. U.S.A.

◆◆

Publicațiile periodice ilegale sunt din ce în ce mai numeroase în multe țări comuniste. In Polonia, de exemplu, apar în condiții de mare risc, publicațiile Opinia și Muncitorul. Recent, cu ocazia unei descinderi a securității într'o localitate de lângă Cracovia, au fost confiscate zeci de exemplare din aceste ziare. Activitatea intelectuală continuă însă în pofida tuturor represiunilor comuniste. Asemenea ziare anti-comuniste apar și în alte țări răsăritene, dar securitatea a reusit să se infiltreze la unele din ele. Pe când un adevărat ziar ilegal anti-comunist în România ?

◆◆

Japonia a reușit să descifreze codul militar secret sovietic folosit de piloții avioanelor de luptă MIG. Specialiștii Japonezi au reușit acest lucru în urma studierii minuțioase a avionului MIG-25 adus în Japonia de un pilot Ucrainian al aviației Sovietice. Avioanele sovietice de luptă MIG sunt dotate cu un mecanism special care emite și recepționează ultrasunete codificate care îi permit pilotului să identifice toate avioanele din raza radarului său. Aparatul este dotat cu un mecanism de auto-distrugere. Descifrarea permite acum experților Occidentali să înțeleagă mult mai bine modul în care Rușii formulează codurile secrete militare sovietice.

ARMATA ROȘIE ÎN CURS DE ÎNGĂLBENIRE

Sâmbătă 11 Februarie s'a ținut la universitatea statului Maryland de lângă Washington întrunirea anuală a geografilor Americani, salariați ai guvernului Federal al Statelor Unite. Cei peste 200 de participanți au asistat la două sesiuni de lucrări științifice, au dezbătut unele probleme organizatorice și au abordat tematica "Geografia Aplicată în Statele Unite și alte țări ale lumii".

La sesiunea specială Geografia Aplicată în străinătate a luat parte și compatriotul nostru Nicolae Dima. Doctorul Dima a susținut o lucrare interesantă, foarte apreciată de ascultători: "Demographic Implications of Differential Ethnic Modernization in the Soviet Union." Vorbitorul a arătat că Rușii dețin controlul social, economic, politic și cultural al Uniunii Sovietice, emigrând în mare număr dela sate la orașe. Deși, de exemplu, ei alcătuesc numai 54 la sută din populația Sovietică, ponderea lor etnică în cadrul populației urbane se ridică la 67 la sută. Impreună cu alte câteva naționalități, cum sunt Ucrainienii, Belorușii, și Evreii Rușii domină orașele și centrele industriale sovietice. Naționalitățile din regiunile agricole din sud, din Basarabia până în Caucaz și Asia Centrală, sunt în mare majoritate rurale, rămânând în continuare agricole. Vorbitorul a arătat însă că potrivit experienței demografice universale, naționalitățile urbane, industriale și avansate din punct de vedere tehnic își pierd capacitatea de înmulțire demografică, în timp ce acele naționalități și grupuri ce rămân agrare, locuesc în sate, și au puțina educație formală se înmulțesc mult mai repede. In 1971, de exemplu, rata înmulțirii populației Ruse era de numai 6 la mia de locuitori, față de 13 la mie, rata de înmulțire a Românilor din Basarabia, și 30 la mie, rata de înmulțire a naționalităților musulmane din Asia Centrală Sovietică. In plus, s'a calculat că în prezent, datorită urbanizării și altor factori, Rușii nu se mai înmulțesc, foarte urmând rata mortalității își să depășească rata natalității. Domnul Dima a arătat în continuare ilustrând cu grafice și tabele că în intervalul dintre ultimile două recensăminte sovietice (1959- 1970) populația Rusă a Uniunii Sovietice a crescut cu numai 11 la sută, în timp ce numărul Românilor a crescut cu 22 la sută, iar populația naționalităților din Asia Centrală s'a înmulțit cu peste 50 la sută. Această înmulțire "explozivă" este specifică tuturor naționalităților puțin dezvoltate care alcătuesc în prezent lumea a treia.

In continuare, vorbitorul a arătat că datorită caracteristicilor demografice diferite ale naționalităților din URSS, numai 28 la sută din populația Rusă este în vârstă de sub 15 ani, față de 52 la sută din populația naționalităților din Asia Centrală în aceeași categorie de vârstă. Această disproporție va afecta profund nu numai viitorul populației Sovietice, dar și viitorul economiei și forțelor militare Sovietice. Astfel, dacă în prezent Rușii alcătuesc 54 la suta din întreaga populație Sovietică, proporția lor va scade sub 50 la sută în aproximativ 20 de ani. In plus, proporția Rusă în cadrul populației active (aproximativ 15-50 de ani) va scade sub 40-45 la sută. In ceeace privește proporția populației etnic Rusă din cadrul bărbaților de vârsta militară, aceasta va scade sub 35 la sută. Inîncheiere, doctorul Dima a ilustrat cu cifre, faptul că în aproximativ 20 de ani, numai unul din 4 recruți în armata Sovietică va fi Rus, restul vor aparține altor naționalități. Armata Roșie, a încheiat vorbitorul, se va "îngălbeni" astfel cu timpul.

Corespondent

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

HAZ DE NECAZ

Slăbirea Balamalelor.

Țața lenuța să plângea prin vecini că nea nicu pantofaru nu o mai posedează de fro doi ani:
- Sa ramolit în plină tinerețe, fincă nu are decât 60 de anișori.
- Făi neșțe frecții cu Apă de înțepenit! zise tanti marghioala.
- Iam făcut, dar degeaba. Șearpele său nu se mai înalță chiăr dacă îi legi un Balon. (Asfel denumește dânsa secsu).
- Egzistă la Luna-Parc un fakir indiean care suflă din clanaret și șerpi se ridic în 4 labe ca la comandă. Dul și pă Nicu săl conmete!

Zis și făcut. - Indieanu îl primi cu un salam-alec și zise lu nea nicu să să deszbrace la Piele. Apoi îl culcă pe spate, legândul la cap cu un turban. Incepu să sufle din clanaret o melodie din Roz-mari, dar degeaba căci șea-rpele nu mișca. Apoi suflă „pe o pieață persiană" și ieată căci șearpele lu Nea nicu dete semne de vieață.

Tocma când să pregătea să intre în orbită, se deschise ușa și Nevasta lu indieanu zise acestuia din prag:
- Gogule, mă duc la cimintir la înmormântarea lu nășica. Ai grijă să nu dea Potroacele în foc!

La auzu acestor cuvinte, șearpele lu Nea nicu căzu flerșcăit la orizontală. Să vede treaba căci la impres-ionat Cestia cu cimintiru, fincă deatunci nu șea mai revenit în Cuget și simpțiri și nici na Mai mușcat femei de secs opus.

Gâgă

Glume

* Anul 2000, sfârșitul lumii. Cu două zile înainte de anul 2000, toți șefii de state se întâlnesc pentru ultima oară, pentru a se împăca, pentru a-și lua rămas bun. Se îmbrățișau, se pupau, plângeau, numai Nae (măria Sa Ceaușu) râdea. La un momentdat șeful statului American, foarte mirat îl întreabă pe Nae:
- Domnule Ceaușescu, nu vă supărați, dar nu vă înțeleg atitudinea. In loc să plângeți sau să vă luați rămas bun de la ceilalți șefi de state, colegi, căci nu mai avem decât două zile de trăit, d-stră nu faceți decât să râdeți, care este explicația ?

La care Nae râzând răspunde:
- Eu mai am încă 50 de ani de trăit.
- Cum așa ! întreabă șeful american ?
- Păi n'ați spus voi că noi suntem în urma voastră cu 50 de ani ! răspunde Nae.

* Un om trist, desamăgit de ceia ce vede, se plimbă pe străzile Capitalei dând încontinuu din cap și spunând: nu ! nu ! nu !...
- Cine ești ? îl întrebă un trecător.
- Eu sunt Lucrețiu Pătrășcanu, cel care a dorit să introducă comunismul în România.
- Pătrășcanu a fost executat de mult ! tu trebuie să fii un nebun.
- Nu, nu-s nebun, dar am fost un nebun.
- Oh, dac'ai fost un nebun, atunci ești Pătrășcanu.

* La o grădiniță de copii este mare fierbere. Vine " Marele Dascăl " și copiii au fost învățați să-l salute: Cea-u-șescu, Cea-u-șescu.

Sosește năzdrăvanu și copiii zbiară într'una. Când se face un pic de liniște, Niculiță întreabă pe unul din ei:
- Stii să spui vreo poezie ?
- Da, răspunde micuțul și începe să recite:

"Mama are un cățel,
Cine-l pupă în.... pe el ?"

Cea-u-șescu, Cea-u-șescu, răspunde corul.

* Niculiță cu Lenuța vizitează o fermă, pe câmp o vițelușă aleargă sprintenă prin iarbă.
- Uită-te la ea ce frumoasă este, spune coana Lenuța, hai s'o ducem cu noi la București și-o lăsăm să pască în fața palatului.

Niculiță se uită la vițelușă, apoi își măsoară consoarta din cap până'n picioare... Imposibil dragă, și asta va deveni în câțiva ani o vacă.

* Un elev îl întreabă pe profesor:
- Cine a descoperit comunismul ?
- Dr. Angels și Dr. Marx
- Atunci, întreabă din nou elevul, de ce nu l-au experimentat mai întâi pe animale ?

* Principala trăsătură a capitalismului este exploatarea omului de către om. In socialism totul este invers.

Epigrame

Ion CICALA

CITIND POEȚI NAIMITI

Nu știu, în alte sectoare
dacă Țara se ridică ?...
Dar văd că-i prima sub soare
în industria...lirică.

UNUI ARTIST ANGAJAT

Arta, știe lumea toată
are un ciudat destin:
cu cât e mai angajată
cu atât e artă mai puțin.

UNUI SUPER COMPOZITOR

Deși sunt de școală veche
eu admit și stilul " pop "
dar, ași fi într'o ureche
să admit stilul...potop.

BALCAN GRILLE

Cine n-are-aici
simte din mirosuri tari
cum că...mici-s tot mai mici
și agenții tot mai mari.

UMOR

* Un grup de specialiști români au fost trimiși în Uganda. Trei dintre ei se rătăcesc și au nimerit în mijlocul unui grup de canibali leșinați de foame. Când îi văd, canibalii se reped să-i mănânce, dar ei încearcă prin semne să le spună că sunt prieteni. Unul din canibali mai știa puțină engleză și așa încep tratativele. După ce șefii canibalilor s'au sfătuit între ei, le comunică hotărârea: "Care dintre români va spune un substantiv al cărui înțeles să nu fie cunoscut de unul din tribul canibalilor, va scăpa cu viață.

Primul român se gândește și răspunde: Ceaușescu !

Canibalii se strâng între ei: șu- șu- șu, mâr- mâr- mâr, și unul zice, știm: "E Idi Amin Dada al României ! Il prind și îl mănâncă pe român.

Al doilea român, răspunde: Sputnic !

Canibalii iar se strâng: șu- șu- șu, mâr-mâr- mâr, și unul răspunde:" E o comedie, aruncată de ruși în sus. Când vor să-și omoare câte un câine, îl bagă în el. Il mănâncă și pe al doilea.

Al treilea român speriat, se gândește, se gândește și zice: Plenară !

Se strâng canibalii: șu- șu- șu, mâr- mâr-mâr, și vine unul și-i spune: " Ai scăpat, dar ia spune-ne și nouă ce-i aia "Plenară".

- Păi, să vedeți zice românul. Asta e la noi, cam ce faceți voi aici. Se strâng ștabii la un loc: șu- șu- șu, mâr- mâr- mâr, și dispare câte unul....Așa cam ca la voi.

* Un ziarist american îl întreabă pe Ceaușescu dacă e adevărat că muncitorii români se supun orbește indicațiilor sale. In loc de răspuns Nae îl invită pe american la un miting cu muncitorii de la o fabrică bucureșteană. In ovații "furtunoase", Ceaușescu le spune muncitorilor:
- Tovarăși, pentru binele partidului, mâine toți trebuie să vă spânzurați ! Dacă cineva are ceva de spus împotriva acestei decizii să ridice mâna.

Liniște mormântală. Americanului nu-i vine să-și creadă ochilor. Dar iată că undeva în spate cineva ridică, totuși, o mână!
- Aha, urlă Ceaușu supărat, ai ceva împotriva deciziilor partidului ?
- Nu, nu, zice omul speriat, dar vroiam să vă întreb dacă frânghia ne-o dați dumneavoastră, sau trebuie să ne-o aducem noi de acasă ?

★

* In timpul unei vizite de lucru într'o piață bucureșteană, un bețiv sare în fața lui Ceaușescu și se apucă să strige ca un apucat:
- Ceaușescu e un prost, Ceaușescu e un prost !

Agenții de securitate îl arestează imediat, dar Nae, mărinimos le spune:
- Lăsați-l în pace că-i beat !
- Așa e, zice bețivanul, dar beția trece...

— RĂȚOIUL EXILAT —

ANUL VII, OUL Nr. 8

NOUL DANS NAȚIONAL :

"HORA IDIPIDENȚII"

(versiune contemporană)

"Azi și-au dat mână cu mână
Cei cu inima păgână
Și-au încins Hora Urgiei
Peste trupul României "

Dona-RAȚOIUL

P.S. Ori ce asemănare cu "căzăceasca" este o coincidență bine intenționată.

SPORT

• La 26 feb.a.c., s'a reluat campionatul Diviziei A de fotbal, care a fost așteptat cu nerăbdare de iubitorii jocului cu balonul rotund. Etapa inaugurală a returului s'a încheiat cu o surpriză de proporții: Steaua, una dintre principalele candidate la titlul de campioană, a pierdut, pe teren propriu, în fața lui F.C. Bihor.

Menționăm că meciul n'a fost inclus în programul Pronosport, victoria echipei Steaua fiind considerată ca sigură. Marea greșeală a Stelei a constituit-o, după părerea noastră, folosirea lui Dumitru, conducătorul de joc al echipei și unul din cei mai tehnici jucători români, în postul de "libero" slăbind în felul acesta forța de atac a echipei. Dintre celelalte meciuri, merită menționată victoria la scor a Politehnicii - Iași asupra F.C. Argeș. Apărarea echipei argeșene, lipsită de aportul lui Olteanu, accidentat, a jucat foarte slab; portarul Cristian făcând simplă figurație a primit goluri parabile. In min 57, Dobrin, după ce trage în bară, la vinclu, marchează golul de onoare al piteștenilor. Ca o curiozitate mai menționăm, că în meciul de la Bacău, atacantul D. Georgescu, deținătorul "Ghetei de Aur", nu a tras nici un șut la poartă !! Dăm mai jos clasamentul și rezultatele tehnice.

CLASAMENTUL

1. A.S.A. Tg. Mureș	18	10	4	4	32–17	24
2. Politehnica Tim.	18	9	4	5	27–21	22
3. Steaua	18	7	6	5	38–21	20
4. F.C. Argeș	18	8	4	6	30–29	20
5. Sportul stud.	18	9	1	8	23–24	19
6. U.T.A.	18	7	5	6	26–28	19
7. S.C. Bacău	18	6	7	5	24–30	19
8. Dinamo	18	7	4	7	26–23	18
9. F.C. Olimpia	18	8	2	8	26–25	18
10. F.C. Bihor	18	8	2	8	22–28	18
11. Politehnica Iași	18	6	5	7	24–17	17
12. Jiul	18	8	1	9	29–29	17
13. C.S. Tîrgoviște	18	6	5	7	15–22	17
14. F.C. Petrolul	18	6	4	8	23–24	16
15. Univ. Craiova	18	6	4	8	17–18	16
16. F.C. Constanța	18	7	2	8	24–29	16
17. F.C. Corvinul	18	5	6	7	17–24	16
18. F.C.M. Reșița	18	5	2	11	18–32	12

••

REZULTATE TEHNICE

SPORTUL STUDENTESC – UNIV. CRAIOVA 3–1 (2–0)

Stadionul Republicii ; **teren** greu ; **timp** favorabil ; **spectatori** – aproximativ 10 000. **Au marcat :** MUNTEANU (min. 17), OCT. IONESCU (min. 44), IORGULESCU (min. 70), respectiv UNGUREANU (min. 49). **Șuturi la poartă :** 15–11 (pe poartă 8–4). **Cornere :** 8–11.

SPORTUL STUDENȚESC : Răducanu 8 – Tănăsescu 6, Cazan 8, Grigore 8, Manea 7 – Munteanu 6 (min. 60 Șerbănică), O. Ionescu 7, Rădulescu 9 – Stroe 5 (min. 75 Grosu), Iorgulescu 7, Chihaia 7.

UNIVERSITATEA : Purcaru 5 – Negrilă 6, Constantinescu 5, Ștefănescu 7, Purima 6 – Ungureanu 7, Balaci 6, Beldeanu 7 – Crișan 5, Cămătaru 4, Marcu 7.

A arbitrat : **V. Tătar** (Hunedoara) 5 ; la linie : **P. Căpriță** și **P. Podaru** – slab (ambii din Brăila).

Trofeul Petschovschi : 10. **La juniori :** 1–1 (1–0).

••

„POLI" TIMIȘOARA – F.C. CONSTANȚA 2–0 (1–0)

Stadion „1 Mai" ; **teren** moale ; **timp** frumos ; **spectatori** – aproximativ 18 000. **Au marcat :** VOLARU (min. 44) și DEMBROVSCHI (min. 70, din 11 m). **Șuturi la poartă :** 18–9 (pe poartă : 6–2). **Cornere :** 7–3.

POLITEHNICA : Bathori I 6 – Vișan 6, Păltinișan 7, Mehedințu 7, Barna 6 – Dembrovschi 6, Lața 6, Șerbănoiu 8 – Anghel 6, Volaru 7 (min. 81 Iuga), Cotec 6 (min. 70 Giuchici 6).

F.C. CONSTANȚA : Sărăcin 6 – Mustafa 6, Antonescu 8, Bălosu 6, Turcu 6 – Petcu 7, Livciuc 6, Drogeanu 7 – Buduru 6, Peniu 6, Mardale 5 (min. 55 Ignat 6).

A arbitrat : **F. Coloși** 5 ; la linie : **I. Roșoga** și **C. Bizinichi** (toți din București).

Cartonașe galbene : MEHEDINȚU, LAȚA și PETCU.

Trofeul Petschovschi : 9. **La juniori :** 2–2 (2–1).

••

F.C.M. REȘIȚA – JIUL 3–2 (1–1)

Stadion „Valea Domanului" ; **teren** bun, ușor moale ; **timp** foarte bun ; **spectatori** – aproximativ 12 000. **Au marcat :** ATODIRESEI (min. 2 și 54), OANCEA (min. 74), respectiv MULȚESCU (min. 8) și BĂDIN (min. 87). **Șuturi la poartă :** 26–8 (pe poartă : 8–4). **Cornere :** 8–4.

F.C.M. : Ilieș 6 (min. 35 Windt 4) – Chivu 6, Porațchi 6, Hergane 6, Boțonea 7 – Bojin 6, Jacotă 6 (min. 46 Portic 7), Bora 7 – Atodiresei 8, Oancea 6, Florea 6.

JIUL : Homan 5 (min. 76 Cavai) – Rusu 6, Bădin 7, Ciupitu 6, P. Grigore 6 – Toma 6, Mulțescu 7, Stoica 6 – Bucurescu 6, Dumitrache 5, Sălăjan 5.

A arbitrat : **N. Rainea** (Bîrlad) 9 ; la linie : **C. Teodorescu** și **I. Braun** (ambii din Buzău).

Trofeul Petschovschi : 9. **La juniori :** 1–1 (0–0).

••

U.T.A. – F.C. OLIMPIA 2–1 (1–0)

Stadion U.T.A. ; **teren** foarte bun ; **timp** însorit ; **spectatori** – aproximativ 16 000. **Au marcat :** LEAC (min. 5), BROȘOVSCHI (min. 83), respectiv V. MUREȘAN (min. 62). **Șuturi la poartă :** 11–9 (pe poartă : 7–2). **Cornere :** 12–6.

U.T.A. : Jivan 7 – Gașpar 7, Kukla 7, Gall 6, Giurgiu 8 – Leac 7, Broșovschi 7, Schepp 8 – Domide 8 (min. 76 Bitea), Nedelcu II 7, Coraș 6 (min. 70 Cura 6).

OLIMPIA : Feher 7 – V. Mureșan 7, Smarandache 6, Matei 6, Bocșa 6 – Bathori II 6, Kaiser 7, Sabou 6 – Helvei 7, Hațeganu 6 (min. 28 Mathe 6), Both I 6 (min. 61 Marcu 6).

A arbitrat : **C. Dinulescu** 8 ; la linie : **C. Ioniță** și **A. Ianuș** (toți din București).

Cartonașe galbene : HAȚEGANU, SCHEPP, LEAC, BOTH I.

Trofeul Petschovschi : 9. **La juniori :** 1–0 (0–0).

••

A.S.A. TG. MUREȘ – F.C. PETROLUL 3–1 (2–0)

Stadion „23 August" ; **teren** moale ; **timp** excelent ; **spectatori** – aproximativ 12 000. **Au marcat :** HAJNAL (min. 28), ONUȚAN (min. 36 din 11 m), BUTUFEI (min. 67 autogol), respectiv STATE (min. 82). **Șuturi la poartă :** 19–11 (pe poartă : 11–4). **Cornere :** 4–5.

A.S.A. : Solyom 7 – Onuțan 7, Unchiaș 7, Ispir 6, Gall 6 – Varodi 7, Bölöni 7, Hajnal 8 – Fazekaș 7, Fanici 6, Both II 6 (min. 76 Marton).

PETROLUL : Mirzea 7 – Gh. Dumitrescu 5, Sotir 6, Stanc'u 5, Butufei 5 – Cozarec 6 (min. 59 State 7), Angelescu 7, Dobrescu 6 – Pisău 7, Simaciu 6, Fl. Dumitrescu 6.

A arbitrat : **C. Bărbulescu** 8 ; la linie : **Gh. Dragomir** și **Gh. Metz** (toți din București).

Trofeul Petschovschi : 9. **La juniori :** 0–1 (0–1).

STEAUA – F.C. BIHOR 0–1 (0–0)

Stadion Steaua ; **teren** moale ; **timp** favorabil ; **spectatori** – aproximativ 15 000. **A marcat :** GHERGHELI (min. 67). **Șuturi la poartă :** 25–5 (pe poartă : 10–3). **Cornere :** 11–1.

STEAUA : Iordache 6 – Anghelini 7, Agiu 5, Dumitru 7, Vigu 6 – Zahiu 6, Stoica 5, Iordănescu 6 (min. 65 I. Ion 5) – Troi 5 (min. 46 A. Ionescu 5), M. Răducanu 5, C. Zamfir 6.

F. C. BIHOR : Vidac 8 – Naghi 7, Bigan 8, Lucaci 7, Popovici 8 – Naom 6, M. Marian 6, Kun II 7 – Fildan 7, Florescu 7, Gergheli 7.

A arbitrat : **T. Balanovici** (Iași) 4 ; la linie : **C. Vlase** și **E. Păunescu** (ambii din Craiova).

Cartonașe galbene : AGIU.

Trofeul Petschovschi : 6. **La juniori :** 2–2 (1–1).

Vidac respinge un nou atac al bucureștenilor (fază din meciul Steaua - F.C. Bihor)

••

POLITEHNICA IAȘI – F.C. ARGEȘ 6–1 (5–0)

Stadion „23 August" ; **teren** moale, alunecos ; **timp** – cer plumburiu, vînt, frig ; **spectatori** – aproximativ 9 000. **Au marcat :** FLOREAN (min. 4 și 88), DĂNILĂ (min. 24), CIOCÎRLAN (min. 25), D. IONESCU (min. 33), ROMILĂ (min. 37), respectiv DOBRIN (min. 57). **Șuturi la poartă :** 17–8 (pe poartă : 10–7). **Cornere :** 3–7.

POLITEHNICA : Naste 7 (min. 55 Bucu 6) – Micloș 8, Anton 8, Ciobanu 7, Ciocîrlan 8 – Romilă 9, Simionaș 9, Florean 9 – D. Ionescu 7 (min. 55 Cernescu 7), Dănilă 8, Costea 7.

F. C. ARGEȘ : Cristian 4 (min. 55 Speriatu 7) – Zamfir 7, Cîrstea 5 (min. 37 Iatan 5), Stancu 6, Ivan 5 – Bărbulescu 6, Chivescu 4, Iovănescu 5 – D. Nicolae 5, Radu II 4, Dobrin 7.

A arbitrat : **Gh. Retezan** 8 ; la linie : **I. Pop** și **C. Ioniță II** (toți din București).

Trofeul Petschovschi : 9. **La juniori :** 2–1 (0–1).

••

S.C. BACĂU – DINAMO 1–0 (1–0)

Stadion „23 August" ; **teren** foarte moale ; **timp** răcoros, ceață foarte groasă ; **spectatori** – aproximativ 13 000. **A marcat :** VAMANU (min. 8). **Șuturi la poartă** 10–5 (pe poartă : 6–2). **Cornere :** 6–4.

S. C. BACĂU : Ursache 7 – Pruteanu 6, Catargiu 7, Lunca 7 (min. 18 Pană 6), Andrieș 7 – Cărpuci 7, Vamanu 8, Șoșu 6 – Chitaru 6, Botez 5, Florea 7.

DINAMO : Eftimescu 7 – Cheran 6, Dobrău 6, Sătmăreanu II 8, Lucuță 5 – Augustin 5 (min. 74 I. Marin 5), I. Moldovan 7, Custov 6 – Dragnea 6 (min. 78 Ghiță), D. Georgescu 7, Vrînceanu 7.

A arbitrat : **S. Drăgulici** (Drobeta-Tr. Severin) 7 ; la linie : **Fl. Anuțescu** și **Gh. Popa** (ambii din Pitești) – ultimul uneori neatent.

Cartonașe galbene : ANDRIEȘ și CUSTOV.

Trofeul Petschovschi : 7. **La juniori :** 1–1 (0–1).

••

F.C. CORVINUL – C.S. TÎRGOVIȘTE 0–0

Stadion Corvinul ; **teren** bun ; **timp** foarte frumos ; **spectatori** – aproximativ 10 000. **Șuturi la poartă :** 15–8 (pe poartă : 4–3). **Cornere :** 19–2.

F. C. CORVINUL : I. Gabriel 6 – Miculescu 6, Gălan 7, Angelescu 8, Văetuș 7 – Petcu 6, Dumitriu IV 5, Cassai 5 (min. 46 Economu 4 ; min. 75 R. Nunweiller 6) – Lucescu 6, Nicșa 6, Georgescu 5.

C. S. TÎRGOVIȘTE : Coman 9 – Gheorghe 6, Fl. Alexandru 8, Ene 8, Pitaru 4 (pentru durități) – Furnică 7, Tătaru 5 (min. 65 Tănase 6), Marinescu 6 – Grigore 7 (min. 82 Ștefănescu), Sava 5, Kallo 5.

A arbitrat : **Gh. Jucan** (Mediaș) 8 ; la linie : **Fl. Tăbîrcă** (Rm. Vîlcea) și **C. Juja** (București).

Cartonașe galbene : PITARU, VĂETUȘ și COMAN.

Trofeul Petschovschi : 9. **La juniori :** 5–0 (2–0).

••

* Stagiunea fotbalistică 1978 s'a deschis la 19 Feb. a.c., "16"-imile Cupei România, competiția surprizelor, care nu s'a desmințit nici de data aceasta. Surpriza mare a constituit-o eliminarea echipei A.S.A. Tg. Mureș de către Industria Sârmei- Câmpia Turzii, echipă de categ. C, care se pare că este o specialistă a jocurilor de cupă. Alte două echipe de categ. A, Jiul și F.C. Târgoviște, au fost eliminate de F.C.M. Galați, respectiv F.C. Brăila, echipe de categ. B. Iată rezultatele înregistrate:

Steaua	– Sportul stud.	2–0	(0–0)
Progresul Vulcan	– S.C. Bacău	2–4	(1–1, 2–2)
Ind. sîrmei C.T.	– A.S.A. Tg. M.	2–1	(0–1)
F.C.M. Reșița	– U.T.A.	0–4	(0–2)
F.C. Brăila	– C.S. Tîrgoviște	1–0	(0–0)
F.C.M. Galați	– Jiul	3–2	(3–2)
Victoria Zalău	– Dinamo Buc.	0–7	(0–4)
Unirea Focșani	– F.C. Argeș	0–1	(0–0)
Unirea Alex.	– Petrolul Pl.	0–1	(0–0)
Chimia Rm. V.	– F.C. Bihor	0–2	(0–0, 0–0)
Gaz metan Med	– Polit. Iași	1–1	(0–0, 1–1)
Constr. Iași	– Corvinul Huned	2–5	(0–3)
Viit. Gheorghieni	– Polit. Timiș.	0–3	(0–1)
Gloria Reșița	– Olimpia S.M.	0–1	(0–0)
Avîntul Măneciu	– Univ. Craiova	2–5	(1–1)
Recolta Diosig	– F.C. Constanța	0–6	(0–0)

* Participând ca invitată la campioanatele naționale de atletism ale Ungariei, disputate la Budapesta, sportiva română Natalia MARASESCU a câștigat la 21 Feb. a.c., proba de 1.500 m. cu timpul de 4 : 05,0 care reprezintă un nou RECORD MONDIAL pe teren acoperit. Precedentul record fusese stabilit în 1977 de englezoaica Mary Stewart și era 4 : 08,1.

Natalia Mărășescu

••

* La 22 Feb. a.c. s'au încheiat la Sinaia, Campionatele României de sanie-sport pe anul 1978. Noii campioni sunt Elena Stan (feminin) și Gh. Dumitrescu (masculin).

••

* Cel de al 21-lea campionat universitar de șah al României, disputat la Poiana Brașov, a fost câștigat de Dana Nuțu (femei) și P. Stefanov (băieți).

••

* Campionatele internaționale de floretă (masculin) ale României pe anul 1978, la care au participat 42 scrimeri din mai multe țări, au fost câștigate de România I (echipe) și floretistul român Petru Kuki (individual). Pe locul doi s'a clasat Mihai Țiu (România) iar locul trei a fost ocupat de N.Rozsavari (Ungaria).

••

* Cea de-a 16-a ediție a concursului individual de sabie de la Varșovia, la care au participat 87 sportivi din 9 țări (Bulgaria, R.D.G., R.F.G., Franța, Italia, România, Ungaria, U.R.S.S., Polonia), s'a încheiat cu victoria sportivului român Alexandru Nica. Iată clasamentul:
(1) Alexandru Nica (România) 4 v, 2. Viktor Kropuskov (U.R.S.S.) 3 v, 3. Imre Gedovari (Ungaria) 3 v, 4. Gyorg Nebald (Ungaria) 3 v, 5. Mihail Buțev (U.R.S.S.) 2 v, 6. Peter Marot (Ungaria) 0 v.

••

* La sfârșitul lunei Feb. a.c. s'a disputat la Sinaia, ediția 2-a a concursului internațional de bob, dotat cu "Trofeul Carpații", la care au participat câte patru echipe din R.D.G., Cehoslovacia, Austria și România.

Concursul a fost dominat de sportivii din R.D.G.

Clasament: 1. R.D.G. I (Lehmann — Trübner) 225,67; 2. R.D.G. II (Ebersbach — Kirchner) 226,15; 3. R.D.G. IV (Babock — Bahr) 229,76; 4. A.S. Poiana Cîmpina (Chițu — Lixandru) 230,00; 5. R.D.G. III (Richter — Röthling) 230,08; 6. Voința I Sinaia (Secul — Bara) 230,13; 7. Austria (Kossler — Kofel) 230,30; 8. I.E.F.S. I București (Panaitescu — Cristudor) 231,40; 9. Cehoslovacia I (Paulak — Kreplrik) 231,45; 10. C.S.O. Sinaia (Vulpe — Streață) 231,73. Au participat 16 echipaje.

CERERILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI DE CITITORII ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC" SUNT PUBLICATE GRATUIT.

MICA PUBLICITATE :

Posibilităţile de a trăi, învăţa şi împărtăşi din patrimoniul dvs. este o cale de a face Canada mai puternică. Nu pierdeţi aceste posibilităţi!

Posibilităţile Dvs.

Multiculturalismul este o politică permanentă guvernamentală care afectează fiecare aspect al vieţii canadiene. Prin mijlocul programelor multiculturale guvernul dvs canadian încurajează oameni de diferite origini culturale să-şi pună ideile, competenţa si talentul lor, să acţioneze în propriul lor beneficiu, al comunităţii lor, al tuturor canadienilor. Folosiţi aceste posibilităţi pentru a vă îmbogăţi viaţa şi a ajuta Canada să devină mai puternică.

Realitatea Multiculturalismului

Politica multiculturală face mai mult decât să asigure asistenţa grupurilor etnico-culturale. Dimensiunea orizontală a politicii care influenţează toate activităţile Guvernului Federal asigură existenţa unei coordonări în politica federală care reflectă în mod adecvat realitatea multiculturală a Canadei şi se ocupă de interesele comunităţii etnico-culturale.

Directoratul Multiculturalismului sprijină toate mijloacele de informare, să înfăţişeze realitatea vieţii etnico-culturale în mod corect.

Unul din rolurile Ministerului Multiculturalismului este să asigure posibilităţi egale tuturor canadienilor, indiferent de originea lor culturală pentru că în Canada toţi suntem egali.

Un Nou Spirit de înţelegere

Problema unităţii naţionale cere atenţia tuturor grupurilor culturale canadiene. Izolarea oricărui grup cultural slăbeşte Canada. În căutarea unei noi înţelegeri este esenţial ca toate grupurile culturale să studieze problemele şi să-şi exprime opiniile, pentru că noi toţi contribuim la viitorul Canadei.

Problema Multiculturalismului

Deseori e nevoie de mari eforturi pentru a face pe oameni să înţeleagă că muncind împreuna este singura cale de a rezolva problemele comune. Alăturaţi-vă guvernului dvs. Alăturaţi-vă tuturor canadienilor. Indepliniţi-vă fiecare datoria în a face din Canada un exemplu pentru lumea întreagă, o ţară cu o naţiune multiculturală, bilingvă, unde toţi cetăţenii pot trăi în armonie şi prosperitate. Trăiţi, învăţaţi şi împărtăşiţi din patrimoniul dvs pentru a ajuta Canada să fie mai puternică.

Pentru a vă face cunoscute părerile sau pentru a cere informaţii, vă rugăm a scrie la:

Multiculturalism
16th Floor
66 Slater Street
Ottawa, Ontario
K1A 0M5

Multiculturalism

UNITATE PRIN DIVERSITATE

Honourable Norman Cafik
Minister of State
Multiculturalism

L'honorable Norman Cafik
Ministre d'Etat
Multiculturalisme

CAUT RUDELE ŞI PRIETENII

* Dl Necşoiu Dumitru, stabilit în Canada, este rugat să ia legătură cu redacţia pentru a i se comunica ştiri din partea familiei. Persoanele care-l cunosc, sunt rugate să-l anunţe.

* Dl Valeriu Bădău, 18-29 Grove Str., Apt.2, Ridgewood (Q) N.Y. 11227, U.S.A. caută pe Dl av.Ion Popa, care a locuit în Acron, Ohio, iar mai târziu s'a mutat în New York. Cine cunoaşte adresa d-lui Ion Popa este rugat să o comunice d-lui Bădău.

* Dl Vasile Duţu, Ryggevein 155, Dilling, 1570, Norvegia, doreşte să ia legătura cu Românii ce au stat cu dânsul în Lagărul Traiskirken, Austria, în perioada Octombrie 1974-Decembrie 1975. Roagă pe fraţii Kelemen şi pe d-l Samota Ion să-i scrie la adresa de mai sus.

DORESC SĂ EMIGREZ

* Dl I. Rădescu, 81 Ladebroke Rd, London W. 11, England, intelectual, de origine macedo-română, doreşte să emigreze în Statele Unite. Solicită, în această privinţă, o mână de ajutor de la organizaţii sau români din America, cu "Affidavitul" cerut de autorităţi.

* Dl Toma Eugeniu, Via 24, Maggio Nr. 3, Latina, Italia, doreşte să emigreze în Canada. D-sul a lucrat ca topometru şi proiectant de drumuri şi căi ferate. Face apel la o organizaţie românească sau o intreprindere, să-l ajute să vină în Canada, făcându-i o garanţie de serviciu.

* Dl C. Anghel cu soţia, 8311 Tonzenberg 1, Landshut, Niederbayern, W.Germania, doreşte să emigreze în Canada. Dânsul este de profesie matematician şi soţia absolventă a facultăţii de Chimie-fizică. Prin această cale, face un apel la o organizaţie românească, sau un român, să-i garanteze venirea în Canada. Cunoscând limba franceză, ar dori să se stabilească în Quebec.

* D-l Alexandru Raţu, Umagaton Nr. 54, Oslo, Suedia. Face apel la o organizaţie românească din Statele Unite să-l ajute să emigreze în America. Dumnealui este inginer, stabilit în Suedia de doi ani de zile.

ANUNŢURI

* Aducem la cunoştinţă colaboratorilor noştri că, pentru ca un articol să poată fi înserat în numărul imediat următor al ziarului, trebuie să fie la redacţie în ziua de 25 a lunei precedente. Un articol sosit după această dată, va putea, dacă va fi cazul, să apară, numai după 60 de zile.

STIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DIN LAGĂRUL TRAISKIRCHEN

Potrivit corespondentului Cuvântului Românesc dela Viena, în lagărul Traiskirhen s'ar afla în prezent aproximativ 300 de refugiați Români. De remarcat că în ultimul timp Românii formează cel mai mare grup etnic de refugiați din Austria, depășind chiar și numărul de refugiați din țările vecine Iugoslavia și Ungaria. Refugiații Români au sosit la Viena cu toate mijloacele posibile și pe toate căile. Mulți au sosit cu autobuzele Românești; unii cu mașinile personale, iar alții au trecut frontierele clandestin. Intre refugiații Români se găsesc oameni aparținând tuturor categoriilor sociale și profesionale dela intelectuali la muncitori necalificați. Simpla lor plecare din țară, lasând în urmă familii și tot ceeace au reusit să agonisească o întreagă viață de muncă, reprezintă în sine un act de condamnare și negare definitivă a demenței comuniste. Noi le urăm "Bun Venit" între noi, Noroc și Doamne ajută.

CORESPONDENT

APEL DISPERAT

(București-Munchen)

Un grup de 15 români s'a hotărât să suporte toate consecințele și să intreprindă totul pentru a părăsi închisoarea roșie. Fiecare dintre ei, cei căsătoriți împreună cu familiile lor, au înaintat cerere pentru primirea unui pașaport de plecare definitivă din România.

La început autoritățile au răspuns ca totdeauna înasemenea situații: brutal. După aceea solicitanții au amenințat și ei la rândul lor cu contra-măsuri: vom protesta în capitală, vom încerca greva foamei, iar doi dintre ei au amenințat cu sinuciderea. Față de o atare situație autoritățile au schimbat atitudinea: au început cu promisiuni. Promisiunile însă nu și le-au respectat.

Atunci s'a făcut apel la serviciile postului de radio Europa Liberă. După prima emisiune, în care se făcea cunoscută dorința demonstranților, a început dezordinea în cadrul autorităților. Unii dintre securiști se poartă cu mănuși, iar alții sbiară și amenință.

Am primit din țară lista completă a celor ce vor să părăsească închisoarea roșie și să-și croiască o viață nouă, cu dorința de a fi dată publicității. Iată numele și adresele lor:

Babeș Horia, B-dul Dimitrov 141, București; Darie Radu, Str. Finta 1, București; Flămânzeanu Nicolae, Str. Băiceni 6, București; Hartman Ion, Aleea Terasei 8, București; Iliescu Cornel, Sos. Giurgiului 113, București; Olteanu Lucian, Str. Emil Jola 4, București; Oros Traian, Str. Miron Constantinescu 4, București; Păuna Gheorghe și Păuna Ion, Str. Drumul Taberei 20, București; Petre Gheorghe, Str. Olteniței 57, București; Rădoi Petre, Str. Băiceni 5, București; Popescu Ion, Str. Bran 7, București; și Soare Constantin, Str. Tincani 3, București.

UN BOXER ROMÂN CERE AZIL POLITIC ÎN STATELE UNITE

MIRCEA SIMION

La 9 Ianuarie 1978, Mircea Simon, campionul României la box categoria grea, în vârstă de 23 de ani, a cerut azil politic autorităților americane. După două zile D-l David Ilchert, director regional din San Franciso al Serviciului de Emigrare și Naturalizare, a comunicat presei că boxerului român i s'a aprobat cererea de azil politic în Statele Unite. Mircea Simon s'a stabilit la Sacramento, Calif., unde a început un antrenament sever, care cuprinde între altele, marșuri zilnice de 30 de mile. Mircea Simon intenționează să treacă la profesionism și și-a exprimat speranța că va atăca titlul mondial. De menționat că Mircea Simon este campion al Europei la categoria grea, titlu pe care l-a câștigat în meciul din Mai 1975 de la Belgrad, unde l-a înfrânt pe sovieticul Ioan Vițovski și deasemenea, a câștigat medalia de argint la Olimpiada de la Montreal, unde în finală a fost învins de Stevenson.

NOU PROTEST ANTICOMUNIST ROMÂNESC LA WASHINGTON

Doi tineri Români recent refugiați în Occident au început în luna Ianuarie un protest anti-comunist Românesc. Cei doi tineri sunt Lucian Titus Costea și Mircea Ioan Ardelean. Ei cer publicului și autorităților Americane să-i sprijine să-și aducă logodnicele din țară. Cu această ocazie, ei au difuzat însă mii de manifeste în care demască nelegiuirile din țară, opresiunea comunistă și încălcarea continuă a celor mai elementare drepturi umane de actualii guvernanți Români. Protestul, programat să dureze o lună de zile, are loc în fața Casei Albe și în apropierea ambasadei Resemriste. Lozincile desfășurate de protestatari precum și manifestele difuzate de ei i-au supărat mult până acum pe agenții dela ambasadă. Este important de reținut faptul că domnul Costea este unul din curajoșii semnatari ai apelului lui Paul Goma. Pentru acest lucru a avut mult de suferit în țară, în cele din urma luându-i-se cetățenia și fiind expulzat.

CORESPONDENT

PROTESTUL ROMÂNILOR DIN PARIS ADRESAT CONFERINȚEI DE LA BELGRAD

Demascând violarea tratatelor semnate de România, un grup de cetățeni de origină română din Franța au sesizat Conferința dela Belgrad printr'o scrisoare, că noile decrete date de regimul comunist din România sunt o violare directă a Drepturilor Omului. Apelul a fost trimis fiecărui delegat occidental care participă la această conferință. Impreună cu el au fost trimise și fotocopii cu noile decrete date de Ceaușescu, din care reiese că partidul comunist din România, controlează întreaga viață spirituală și toate manifestările culturale și artistice. S'a atras atenția că aceste decrete au fost date în timpul când la Belgrad se discută de libertățile individuale și culturale ale omului. Apelul dela Paris a fost semnat de: Radu Câmpeanu, Adrian Chintescu, Mihail Korne și alții.

COMEMORAREA ZILEI "UNIRII" NEW YORK

Sâmbătă 28 Ianuarie 1978 a fost sărbătorit la New York din inițiativa Comitetului "Adevărul pentru România", ziua Unirii Principatelor Române. Festivitatea aniversării a avut loc în eleganta sală de la Carnegie International Centre. După intonarea imnurilor naționale american și român, păr. Octavian Roșu a rostit o rugăciune pentru românii din țară și de pretutindeni. A luat apoi cuvântul prof. Brutus Coste, care a anunțat programul și a prezentat pe cei doi conferențiari.

Prof. Mircea Milescu, doctorant în istoria Europei de la Universitatea Columbia, a conferențiat despre semnificația politică a Unirii Principatelor Române în contextul diplomației europene. Ampla și documentata prezentare a evenimentelor de la 1859 a fost urmărită cu mult interes de cei aproape 200 de participanți.

In partea a doua a programului, d-l Leontin Constantinescu, doctor laureat al Universității din Sorbona, actualmente prof. de drept comparat la Universitatea Saarbrucken din R. F. Germană, și director al Institutului European din același oraș, într'o interesantă expunere a prezentat învățămintele ce se desprind pentru exilul românesc din activitatea generației de aur de la 1848 și 1859, reușind să înflăcăreze inimile celor prezenți.

In continuare au avut loc discuții pe marginea temelor prezentate, la care au luat cuvântul domnii: Zaharia Pană, Alexandru Bratu, Cornel Dumitrescu, Ion Strâmbu și Lucian Orășel. D-l Liviu Flota, corespondentul pentru Statele Unite al postului de radio Europa Liberă a înregistrat și transmis în țară un reportaj despre această reușită manifestare românească.

CORESPONDENT

• Informații Culturale •

* PAMFIL SEICARU: BELGRADE CONFERENCE, Editura "Drum", 1977. (32 pagini, în limba engleză, traduse de Virgil Munte, prețul $ 1.00. Se poate procura contra cost, în Canada, direct de la redacția ziarului nostru care s'a îngrijit de tipărire, iar în Statele Unite de la Editura "Drum", 215 Valley Drive, Pittsburgh, Pa. 15215).

Cu erudiția-i cunoscută, dl Pamfil Seicaru prezintă lumii libere un autentic document istoric de lămurire limpede a unor fenomene politice ce ar trebui citit și analizat de către toți liderii țărilor ce mai sunt încă în afara sferei de influențe comuniste rusești. Căci, în aceste numai 32 de pagini, vor putea găsi și avea la dispoziție, o adevărată enciclopedie documentară în legătură cu ceea ce se petrece în țările de dincolo de Cortina de Fier, de ce anume se petrece ceea ce se petrece, și de ce iarăși a fost absolută nevoie de Conferința de la Belgrad, începând în ziua de 15 Iunie 1977, ca urmare a Actului final semnat în 1975 de cele 35 de state participante la Conferința din Helsinki.

Cum, acel Act final, a fost semnat și de țara noastră de baștină, România devenită din grația și cu ajutorul muscalilor Republică Socialistă, broșura aceasta a d-lui Seicaru, ar trebui să fie citită de către toți Românii de peste hotare ce-și pot permite o lectură în limba engleză.

Credem, că textul acestei broșuri, ar trebui să apară și în limba română.

..

* ACTIUNEA ROMANEASCA, organ oficial al Consiliului Național Român, închină ultimul număr primit la redacție, (Nr.24, pe lunile Octombrie-Decembrie, 1977), celui ce a fost Dr. Ion Cârjă, cu mărturii semnate de : Ted Cârjă, Pamfil Seicaru, Ioan Păscăluță, Franz Schuttak, Dr. Ilie Smultea, Nicholas Nazarenko, Ovidiu Târlea , Nicolae Dimitrescu, Dr. Jean Țăranu, Ovidiu Vuia, John C. Coman, Andrei Mureșanu, Alexandru Ivanovici, Mosco Stănescu, Eufemia și Părintele Iuliu Aron, Mary Butler, Prof. Eugene A. Giurgiu, Dominik Nicol, Dr. R.A. Florescu, Christie Spiro, Dr. Liviu Morariu, Pamfil A. Riposanu, Pr. Ioan Popa, Prof. D. Paulescu, Dr. Eugen O. Grecu, Dr. I.V. Emilian, Primrose L. Balaci, Dr. Ion Isvoreanu, Patrik A. Servilla, J. T. Mantosch, Moise Mladin și Eglatina Daschievici.

In restul acestui număr de 8 pagini, articole semnate de : M. Z. Săbău, Gh. Ciuciu, Nicolae Cârja. (Adresa, pentru cei ce ar dori să primească această publicație: ACTIUNEA ROMANEASCA, P.O.Box, A-111, Radio City Station New York, N.Y. 10019).

..

* CARTI NOI, apărute peste hotare: " TALMACIRI DIN LIRICA AMERINDIANA" , Antologie din folclorul pieilor roșii, alcătuită de Nicolae Novac și publicată de editura "Apoziția" (Verlag Jon Dumitru, Siegfried Str. 3, 8000 Munchen 43, West Germany, 116 pagini, prețul $ 6.00).

Citām din Prefața semnată de dl. George Ciorănescu aceste rânduri ce dovedesc de la sine valoarea acestei cărți: " Nu trebue desconsiderată, ca un meșteșug minor, arta de a găsi echivalența lirică a unui poem într'o altă limbă decât cea în care a fost zămislit...Si dacă orice traducător este un om de curaj, acest curaj ar trebui ridicat la un pătrat calitativ în cazul poetului Nicolae Novac, care recurge cu succes la mijlocul de obște tradător al traducerii, pentru a ne reda prin filtrul limbii engleze, în echivalențe verbale și spirituale valahice, duhul lirismului amerindian. Este la știința mea prima încercare de acest fel din literatura română, ceeace constitue un incontestabil merit istorico-literar".

..

- Johann Urwich-Ferry: "FARA PASAPORT PRIN U.R.S.S.", Vol. 2, Munchen, Germania, 1977. (340 pagini și numeroase fotografii documentare. Prețioase mărturii ale unui deportat. Se poate obține direct de la autor: Weitlstr. 149 I-4, D-8000 Munchen 50, West Germany)

PE SCURT DIN ȚARĂ

* Membrii biroului executiv al centrale industriale "Steagul Roșu" din Brașov, au fost chemați la ordinul lui Ceaușescu pe data de 19 Ianuarie la Predeal, pentru a răspunde în fața șefului de măsurile luate, pentru ducerea la îndeplinire a producției pe anul 1978. La această întrunire au mai luat parte Gheorghe Oprea, vice-prim ministru al guvernului, Ion Avram, ministrul industriei construcției de mașini, precum și Gheorghe Dumitrache, prim secretar al comitetului județean de partid din Brașov. Ceaușul a cerut "să se concentreze eforturile de muncă, pentru a se mări eficiența producției cu fondurile fixate existente" (cu alte cuvinte, oamenii să lucreze mai mult și să primească același salariu ca înainte). Tot odată s'a atras atenția conducerii colectivului "că este necesară întărirea ordinei și disciplinei" (răspunzători fiind organizația de partid). Se știe că și la Brașov, muncitorii au avut curajul să ceară mărirea salariilor și înbunătățirea condițiilor de muncă.

* Intreprinderea Tehnoton din Iași, anuță că în anul 1978 va scoate trei noi modele de radio. Este vorba de aparatele Gama cu o singură lungime de undă, Omega o variantă a aparatului Alfa și radio-ul Madrigal. (Nu ne spune întreprinderea de mai sus, cât vor costa aceste aparate de radio, și câte ore trebuie să lucreze un muncitor ca să-și poată cumpăra un aparat de radio ?).

* Pe data de 18 Ianuarie a avut loc la București deschiderea oficială a biroului de reprezentare a instituției bancare franceze "Societatea Națională". Această bancă mai are deschise birouri în următoarele țări comuniste: Uniunea Sovietică, Germania de Est și Polonia.

* Radio București își informează ascultătorii că tovul George Macovescu, aflat într'o vizită oficială în Suedia ar fi fost primit în audiență de regele Karl Gustav. cu această ocazie regele și regina Silvia a Suediei au fost invitați de Ceaus-Vodă să-i viziteze împărăția. (nu România).

* Pe data de 10 Ianuarie au început în r.s.r., adunările generale în fiecare unitate industrială și agricolă, cu scopul de a dezbate hotărârile conferinței naționale a pcr-ului. Aceste adunări urmează să-și exercite controlul asupra activității desfășurate de oamenii muncii. (Pentru a satisface ambiția paranoicului, milioane de oameni sunt împinși să sacrifice și mai mult, pentru a ridica cotele de producție, conform hotărârii luate. Exploatarea omului în societatea "umanistă-ceaușistă", este un fapt cunoscut astăzi de toată lumea). Din comunicatele date, cu această ocazie citim: "că în adunările generale, secretarul de partid al organizației, deține funcția de președinte, iar directorul întreprinderii și președintele sindicatului, pe acelea de vici-președinți". (Cum se putea altfel ? Căci numai partidul conduce și el este acela care trebuie să împingă masele la munca de sclav).

* O delegație militară română, condusă de generalul Ion Coman, ministrul apărării naționale al rsr-ului, a vizitat Cuba în a doua săptămână a lunii Ianuarie. Nu știm dacă această delegație are vreo legătură cu intervenția lui Castro în Etiopia, dar se speculează, că întâlnirea pe care a avut-o Ion Pățan pe data de 8 Ianuarie, acesta ar fi oferit lui Castro tot suportul. Nu este deci imposibil, ca în urma acestei vizite să vedem în Etiopia pe lângă "specialiștii" ruși, germani din est, bulgari și cehoslovaci, și ajutorul dat de Ceauș însoțit de o altă serie de "specialiști".

* Postul de radio București transmite pe data de 4 Ianuarie, în programul "radiojurnalului" de la ora 21.00 un comentariu de Eugen Preda, consacrat liniilor de acțiune ale politicii externe a pcr-ului și statului rsr-ist în 1978. Redăm printre altele următoarele: "România este hotărâtă să facă totul pentru a dezvolta relațiile de prietenie și colaborare cu țările socialiste, cu țările în curs de dezvoltare și cu toate statele, ca să întărească solidaritatea militantă a forțelor revoluționare, progresiste, anti-imperialiste de pretutindeni".(Deci, mult trâmbițata legătură de prietenie cu toate statele, indiferent de regimul politic-social, nu este altceva decât o subminare a statelor vestice, căci comuniștii urmăresc numai legături cu "forțele revoluționare și progresiste" din aceste țări).

* La începutul lunii Februarie, a fost pusă în vânzare noua carte de telefon a abonaților din Capitală. Aflăm, că ea ar fi fost tipărită într'un tiraj dublu, ca cea precedentă. Cartea de telefon din București, are 800 de pagini.(Ca a unui orășel din America).

DIN PRESA COMUNISTĂ

* LUMEA, Nr. 1, 1 Ian., 1978, este închinat celor "trei decenii de la proclamarea Republicii". Cităm din articolul introductiv "România socialistă sub semnul înaintării neîntrerupte pe calea progresului și bunăstării", semnat de Ilie Olteanu, următoarele:

"Poporul român aniversează trei decenii de la proclamarea Republicii - act istoric important în transformarea revoluționară a societății românești - înatmosfera de puternic elan creator, generată de hotărîrile Conferinței Naționale a partidului, cu conștiința drumului eroic pe care l-a parcurs, cu conștiința înaintării sale neabătute pe calea aleasă, a edificării socialismului și comunismului pe pământul patriei. (...)S-a deschis, totodată, cîmp larg înfăptuirii politicii partidului comunist de lichidare a exploatării și a claselor care o practicau. . . In cei 30 de ani de la proclamarea Republicii, în România au avut loc profunde transformări, care au cuprins întreaga viață a societății noastre. Dintr-o țară slab dezvoltată, România a înaintat ferm pe calea progresului multilateral, devenind, astăzi, un stat industrial-agrar în continuă dezvoltare, cu o industrie și agricultură socialistă în plină afirmare". . .

(Ilie ăsta a luat-o cu adevărat "pe Olt, la vale", făcând "niznai" pe tema deficiențelor în industria reseristă și lipsurile, de tot felul, din agricultură, subliniate de noi în numărul trecut al ziarului nostru, cu documente extrase din chiar ziarele oficioase ale guvernului de la București. Spune acest Ilie, năsălie că, Poporul român ar fi sărbătorit "trei decenii de la proclamarea Republicii", iar noi îi spunem: minți Ilie, minți cu nerușinare. Poporul Român, a scrâșnit din dinți și a tras o adevărată și românească înjurătură noilor ciocoi, ce, în numele partidului, îl exploatează până la sânge. Dar, dând Cezarului ce este al său, trebue să admitem că Ilie Olteanu spune și un adevăr. Si anume că, partidul comunist a "lichidat" o așa zisă clasă de "exploatatori", trimițând-o pe lumea cealaltă, pentru a o înlocui cu o altă clasă de exploatatori ordinari, adică a deținătorilor de "Carnet Roșu", adică, membrii partidului comunist).

* LUMEA, Nr. 2,5 Ianuarie 1978, publică în pagina 3: "Mesajul de Anul Nou", adresat întregului popor de "tovarășul" Nicolae Ceaușescu.

Dacă simbriașul Ilie Olteanu, pentru o bucată de pâine mai bună, a lins ciubotele mai marilor săi, mințind, pentru a le face pe voie, stați de data aceasta "pe locrepaus", pentru a vă împărtăși cu o altă neghiobie pe care vi-o oferă însuși "mahărul" Nicolae Ceaușescu, în acest "Mesaj". Si iată ce glăsuiește acest impotent mintal:

"Incheiem un an deosebit de bogat în realizări economice și sociale, precum și în evenimente politice interne de profundă semnificație pentru prezentul și viitorul țării. Prevederile planului pe 1977 au fost îndeplinite și depășite; producția industrială a crescut într-un ritm de peste 11,5 la sută, iar cea agricolă, deși condițiile naturale nu au fost din cele mai favorabile, poate fi considerată satisfăcătoare. Ca urmare a dezvoltării impetuoase a producției de bunuri materiale, a sporirii avuției naționale a fost posibilă creșterea suplimentară a veniturilor oamenilor muncii, în special ale celor provenite din retribuție, ridicarea peste prevederile inițiale a nivelului de trai al poporului. Toate acestea evidențiază, încă o dată, forța economiei noastre, superioritatea orînduirii noi pe care o clădim, capacitatea poporului nostru de a asigura progresul și prosperitatea patriei".

(Nae, pe cine vrei să duci cu muia?. . . Crezi că, cei ce stau în fața prăvăliilor alimentare, pentru o pâine sau o ciosvârtă de carne, ți-au luat în serios "Mesajul de Anul Nou"?)

* ROMANIA LITERARA, (Anul XI, Nr. 1, 5 Ian., 1978). Cum era și de așteptat, nici această revistă de literatură, n'a putut trece ocazia de a nu-i trage câteva "sorcove" lui Ceaușescu, cu ocazia faimosului său "Mesaj" de Anul Nou. Iată-le mai jos: "BILANT RODNIC-PERSPECTIVA LUMINOASA". Astfel s-ar putea sintetiza conținutul atît de cuprinzător și de sugestiv al Mesajului de Anul Nou adresat întregului nostru popor de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, mesaj receptat cu o atît mai vie atenție cu cît el este expresia sintezei definitorii atît a celor 30 de ani de la instaurarea Republicii, cît și a înscrierii, în anul 1977, a unei serii de majore semnificații pentru istoria de ieri, de astăzi, de mîine a poporului nostru. . .

". . .Conferința Națională a Partidului a marcat evenimentul politic cel mai important al anului. Prin Raportul, atît de aprofundat și cuprinzător, relevînd toate mai caracteristicile majore ale capacității generale de desvoltare a țării în toate domeniile, hotărîtor fiind cel al economiei, tovarășul Nicolae Ceaușescu a trasat, cu acea tensiune a convingerii revoluționare care-i este proprie, liniile de perspectivă pentru anii actualului cincinal și, cu atît mai relevante, pentru cincinalul 1981-1985, la capătul căruia România trebuie să atingă stadiul de țară cu dezvoltare economică medie, în sensul contemporan al termenului . . ."

(Până atunci însă, adică până prin 1985, sau până la "Paștile cailor", biet Român săracul, trebue să-și strângă cureaua, visând la perele mălăiețe promise de partid).

* TRANSILVANIA , Anul VI, Nr. 10, 1977. In articolul: "O agricultură intensivă, în plin proces de modernizare" (Pag. 7), Vasile Barbu scrie printre altele:

"Politica agrară a partidului, asemenea politicii economice generale realizate în România de după eliberare, relevă caracterul unitar, modul creator în care au fost abordate și rezolvate problemele creșterii economice și ale eficienței în special, în această ramură de bază a țării. (. . .) Totul a fost posibil datorită acumulărilor cantitative susținute, pe baza cărora salturile succesive realizate au condus la integrarea organică a agriculturii în ansamblul dezvoltării unei industrii tinere, dar viguroase. O asemenea interconditionare a facilitat sporirea producției agricole de cca. 2,9 ori, în intervalul 1950-1975, într-un ritm mediu anual de 4, 3 la sută. Deși aceste sporuri au creat posibilități tot mai largi pentru un nivel ridicat de consum, contribuind - în cifre absolute - mai mult ca oricînd, la creșterea venitului național, la ridicarea necontenită a nivelului de trai și civilizație, dinamicile nu contenesc. Bunăoară, județul Sibiu - a cărui contribuție la realizările economice, la mai buna aprovizionare a populației cu produse agroalimentare - este binecunoscută, și-a propus ca, în perioada imediat următoare, 1976-1980, producția agricolă să crească cu 68 la sută, față de realizările anului 1975". . .

(Să nu credeți cumva că-i o greșeală de tipar, procentajul de mai sus, adică, o creștere de 68 la sută, ceea ce desigur pare fantastic. Dacă totuși ar fi o eroare tipografică, ea nu ne aparține nouă, ci revistei "Transilvania". Iar dacă totuși, nu-i o greșeală tipografică, atunci nu mai avem nimic altceva de spus de cât că, nea Nicu, a reușit cu adevărat că creeze în societatea lui socialistă multilateral desvoltată SUPRA-Omul. Mai abitir ca Frankenstein).

NOUTĂȚI ÎN PROGRAMELE DE RADIO ALE ANULUI 1978
DUPĂ "RADIO-TV", NR.1-1978

IATĂ CUM PROPAGANDA COMUNISTĂ ÎȘI DESFĂȘOARA OPERA DE SPĂLARE LA CREIER, A FRAȚILOR NOȘTRI DIN ȚARĂ:
(Ne oprim dela orice comentariu)

CLUJ..."Cuvintele acestea vor însoți, în noul an, o serie de programe inedite care, sperăm, că vor fi bine primite de ascultători.... "Dicționar politico-economic pentru tineret" vor căuta nu numai subiecte de larg interes, ci și forme publicistice inspirate, pentru a pătrunde cît mai fertil în inima noii generații". . .

CRAIOVA - ". . Prin sporirea spațiului de emisie cu încă 30 de minute avem posibilitatea să ne adresăm oamenilor dintr-un colț de țară........ Muncitorul, țăranul, intelectualul, făuritorii bunurilor materiale și spirituale și, în același timp, beneficiarii lor sînt și vor fi deopotrivă prezenți la microfonul emisiunilor noastre"....

IAȘI- "Incepând cu luna Ianuarie 1978, Studioul de radio își va difuza săptămânal noua emisiune "Tribuna experienței înaintate". Emisiunea va prezenta inițiativele colectivelor de muncă din Moldova pentru promovarea și afirmarea noului în activitatea productivă, precum și izbînzile unor oameni, căutători pasionați ai noului în cîmpul științei și tehnicii. Emisiunea se va transmite vineri, la ora 19.15. (. . .)" Ideile forumului comunist în viața tineretului", rubrică săptămînală în radioprogramul de tineret "Intîlnirile Albatros".

TIMIȘOARA- "Program de acțiune - documentele Conferinței Naționale a partidului", se intitulează noua emisiune ce se va difuza în limba română, în fiecare luni, la ora 18.30. Urmărind-o, ascultătorii vor cunoaște faptele tovarășilor din fabrici și uzine, de pe șantiere, propriile lor fapte de muncă, ce sînt direcționate prin obiectivele stabilite de Conferința Națională a partidului. . .

Programul pentru sate", care se difuzează în limba sîrbă săptămînal, duminica, între orele 9-10, va trata viața satului contemporan, mutațiile din viața materială și spirituală, perspectivele ce se deschid în lumina documentelor Conferinței Naționale a P.C.R. în fața celor ce trăiesc și muncesc în mediul rural. . .

TG. MUREȘ - "Un nou an, noi trepte ale devenirii și împlinirii noastre socialiste, un nou an, noi proiecte și invitații ale Studioului Tîrgu Mureș, care debutează cu un spor de program, concretizat în prelungirea celor două emisiuni de dimineață (în limbile română și maghiară) cu câte o jumătate de oră. . .

"Cronica frăției", documentar radiofonic de prezentare a unor mărturii istorice trecute și prezente ale luptei și muncii comune a românilor, maghiarilor și germanilor de pe aceste meleaguri străbune". . .

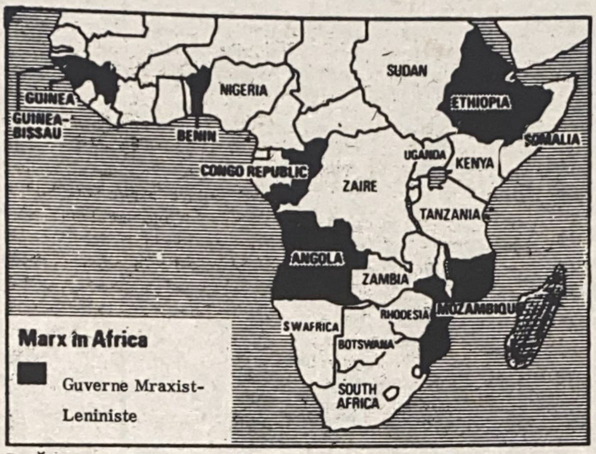
Actualitatea internațională

PREZENȚA MILITARĂ A CUBEI ÎN AFRICA

In perioada când administația preș. Carter al Statelor Unite se pregătea să reia relațiile diplomatice cu Cuba, când reprezentantul american la Națiunile Unite, ambasadorul Robert Young, se grăbise să declare că "prezența militară a Cubei în Africa - va stabiliza - situațiile din aceste părți ale lumii", Statele Unite s'au trezit din nou, cu o intervenție directă a trupelor cubaneze, în războiul din Etiopia.

Acest lucru nu trebuie să surprindă pe nimeni, căci cu câteva luni de zile în urmă, studiul publicat de Institutul American de Educație și Cercetări, și întocmit de specialiștii Frad Mann și Dan Fumbert, analizase detailat întreaga "aventură cubaneză din Africa". Intervenția directă a Cubei, spun Mann și Fumbert, a desvăluit toată conspirația Cubei, care împinsă de Uniunea Sovietică "caută să infiltreze aproape toate țările din Africa".

Autorii acestei lucrări ajung la concluzia că pentru transportul masiv și rapid al trupelor cubaneze în Angola, a trebuit să existe alte țări africane care să suporte această operație. Astfel, se menționează, că încă din anul 1968, Cuba a avut trimise trupe în Republica Congo(Brazzaville), ele numărând în anul 1975 peste 1.500 de soldați cubanezi. Deasemenea se mai găseau trupe cubaneze în *Guinea* Ecuatorială în jurul a 3.000-4.000, iar în Guinea-Bissau aproximativ 300. Aceste trupe au *fost* întrebuințate ca suport în intervenția din Angola.

După consolidarea regimului din Angola, pe lângă celelalte trupe cubaneze din țările menționate, în Angola au fost concentrate în jurul a 20.000 de soldați cubanezi. Angola devenind centrul de recrutare și instruire al trupelor de rebeli din întreaga Africă.

De atunci și până astăzi, trupele cubaneze au apărut în Uganda ca tehnicieni, ajutând regimul lui Idi Amin să-și refacă economia și puterea militară. In Mozambique, Zambia și Botswana, trupe cubaneze instruesc rebelii, care sunt aproape gata să pornească ofensiva contra Rodeziei. Aceștia fiind înarmați recent, cu arme moderne sovietice.

Trupele cubaneze sunt prezente deasemenea în Sahara de Vest, Ghana, Libia și Siera Lione. Iar în Etiopia, ele au trecut de peste un număr de 15.000 de soldați, care deja au intrat în acțiune în războiul contra Somaliei.

Autorii studiului mai sus menționat ajung la concluzia că "aventura cubaneză din Africa" susținută de milioane de dolari, de către sovietici, urmărește să pună mâna pe întreaga Africă de Sud, bogată în resurse naturale, atât de necesare Vestului.

Teoria clasică a Leninismului de a "înconjura și strangula țările capitaliste industriale", este demonstrată prin planul minuțios și diabolic dirijat de Moscova și dus la îndeplinire de Cuba.

UNIUNEA SOVIETICĂ FINANȚEAZĂ IMPERIUL MILITAR CUBANEZ

In ultimii ani activitatea forțelor expediționare cubaneze din Africa a început să atragă atenția opiniei publice mondiale. Cu 14 ani în urmă însă, a fost pentru prima dată când trupele lui Fidel Castro, au pus piciorul în Congo (Brazzaville), Africa. De când regimul marxist din Cuba a ajuns la putere, bani și armament s'au strecurat prin Havana pentru a iniția răscoale și susține războaie în mai multe țări din America Latină. Oamenii sunt cubanezi, unii dintre ei, urmașii Spaniolilor " Conquistadori ", iar alții descendenții "Buccanierilor" secolului al 17-lea. Banii și armele însă, sunt și provin din Uniunea Sovietică. Cremlinul subvenționează economia Cubei cu aproape 3 milioane de dolari pe zi.

TRUPELE DIN AFRICA

Dacă acum doi ani de zile Cuba avea rămași în Africa numai 1.500 de trupe în Congo(Brazzaville), acum sunt 50.000 în peste 8 țări Africane. Acești "mercenari sovietici", provin din cei 110.000 de soldați pe care Cuba cu o populație de 9.5 milioane de oameni, îi are gata de a fi trimiși acolo unde stăpânul le dictează.

Nu atât de puternică ca prezența din Africa, dar tot atât de periculoasă poate fi considerată implicare și suportul dat de Castro grupelor de teroriști din America Latină.

RECRUTAREA AGENTILOR

Pentru a duce la îndeplinire acest scop, Cuba recrutează regulat elemente tinere din aproape fiecare țară latină. Nu de mult a apărut la Buenos Aires în Argentina, într'un magazin, un articol al unui ofițer superior, care spunea: " In Tecuman, Argentina, se află printre trupele comuniste de guerilă mai mulți agenți cubanezi. Cei mai cunoscuți sunt: Dago și Estrado. Dago, cu toate că este de origină chiliană, a fost indoctrinat în Cuba, unde a trăit mai mulți ani. El a intrat în Argentina trecând frontiera din Bolivia. Astăzi el fiind șeful instructor militar al companiei "Monte Ramon" al grupului revoluționar "Ejercito Revolucionario Popular" (ERP). Articolul continuă mai departe spunând că în marea majoritate, recrutarea agenților se face din mediul studenților, cărora li se acordă burse pentru studii. Aceștia sunt trimiși la început în Havana, iar de aici, cei îndoctrinați pleacă mai departe în Uniunea Sovietică, Corea de Nord, sau țările comuniste din Europa de Est. Pregătiți și instruiți în tehnica subversivă, ei se reîntorc după câțiva ani cu diplome profesionale, ocupând posturi și funcții în toate domeniile, funcționând în același timp, ca agenți ai Moscovei, prin legăturile cu Cuba. Milioane de dolari sunt cheltuiți de Cremlin pentru acest scop. Exemplul Cubei, termină articolul, este identic cu al celorlalte țări comuniste fie ele din Europa sau Asia.

ITALIA

* ROMA- Marți 14 Februarie, a fost ucis de o rafală de mitrlieră la volanul mașinii în apropierea locuinței sale din Roma, judecătorul Riccardo Palma.

Ucigașii ?...

"Brigada Roșie" italiană, una din cele mai fanatice organizații italiene de stânga.

Judecătorul Riccardo Palma, este cel de al treilea judecător italian ucis de către teroriști și cea de a șasea persoană care cade răpusă în urma violențelor politice din Italia. O altă victimă recentă a Brigadei Roșii, a fost redactorul-adjunct al ziarului "LA STAMPA" din Turin, Carlo Caselango, care a fost împușcat în luna Noiembrie 1977. Cancerul roșu roade tot mai adânc la rădăcinele democrației. Si asta datorită a doi ramoliți, și anume: Franklin Delano Roosvelt și Winston Churchill.

CUBA

* HAVANA-Din surse demne de toată încrederea, s'a aflat că numărul piloților sovietici din Cuba, este în continuă creștere. Acești piloți, se crede, iau locul piloților cubani trimiși de Castro în diferite țări din Africa, și în special în Etiopia.

Ceea ce îngrijorează însă cu adevărat guvernul Statelor Unite, este faptul că, din ce în ce mai multe vase rusești transportă personal militar și armament din Cuba, în Africa, ceea ce ar putea, se zice, duce la o nouă confruntare politică între Statele Unite și Rusia Sovietică.

Ultima confruntare dintre Statele Unite și Rusia Sovietică pe tema Cubei, a avut loc în anul 1962, când muscalii au fost prinși cu mâța în sac că au început să construiască în Cuba, baze de lansare a rachetelor atomice, firește, împotriva Statelor Unite, ce se găsesc la numai 90 de mile distanță.

Observatorii politici din lumea liberă, cred că, această nouă aventură a Uniunii Sovietice în spațiul Nord-American, va duce la o nouă confruntare politică între Statele Unite și U.R.S.S.

Să dea Dumnezeu să fie așa. In ceea ce ne privește însă, credem că o asemenea minune, nu va putea fi realizată de guvernul lui Jimi Carter. Si aceasta, pentru simplul motiv că , până la ora actuală, domnia sa, n'a reușit să împlinească nici una din promisiunile făcute în timpul alegerilor electorale.

STATELE UNITE

* WASHINGTON- Pentagonul a făcut cunoscut Congresului american prin Gen. George S. Brown că numărul personalului civil și militar al Uniunii Sovietice implicat în apărarea pasivă depășește cu 16 la 1 pe cel din Statele Unite. Astfel U.R.S.S.-ul ar avea instruiți și activi 100.000 persoane, în timp ce Statele Unite are doar 600 în serviciul guvernului federal și 5.500 în cadrul guvernelor provinciale.

Rusia Sovietică vonstruește tot mai multe adăposturi de apărare pasivă în marile centre industriale, precum și pentru liderii politici și militari. Acestea au fost recunoscute dar bagatelizate de către Secretarul Apărării Statelor Unite, dl. Harold Brown în raportul anual asupra apărării, specificând însă că studiul Consiliului Securității Naționale în pregătire, ar putea să ducă la o schimbare a situației actuale pe această temă în Statele Unite.

CRONICA VREMII

SITUAŢIA DIN PORTUGALIA

Ion BOIERU

După revoluţia politică, din 25 Aprilie 1974, Portugalia a intrat într'un haos care a destrămat întreaga economie şi viaţă socială.

Bugetul ţării, care era echilibrat pe vremea lui Salazar, a devenit deficitar cu un miliard de dolari, în 1977, în balanţa plăţilor externe, şi cu o datorie publică de cinci miliarde dolari. Tezaurul naţional a scăzut la 800 tone aur, cu jumătate din el amanetat pe termen scurt.

Lucrătorii portughezi, din ţări străine, n'au mai trimis bani în ţară, din cauza instabilităţii politice. Numărul turiştilor, care aduceau un venit substanţial, a scăzut din aceleaşi motive. Reformele agrare, făcute cu sălbăticie, de partidul comunist, au diminuat producţia agricolă.

Măririle de salarii, artificial impuse de comunişti, au contribuit şi ele la destrămarea economiei, pentrucă producţia nu putea ţine pas cu aceste salarii exorbitante.

Somajul a atins cifra de 9-11 %, în 1977, iar inflaţia 27 %. Bacalhan (batogul de toate zilele al portughezului) s'a scumpit din 1974, de 3 ori şi jumătate. şi a devenit de negăsit. Se fac cozi. Zahărul a dispărut, aproape complect, depe piaţă.

Ca o consecinţă a războaielor coloniale, circa 700,000 de portughezi au venit în metropola, marind numărul somerilor, şi aducând o sarcină nouă asupra economiei.

In faţa acestui spectacol, populaţia a devenit nemulţumită, şi a început să-şi amintească de vremurile de altă dată, ale unei economii stabile şi care le satisfăcea nevoile.

La rândul său, entuziasmul revoluţionar a scăzut, căci conducerea politică -lipsită de experienţă guvernamentală- a înţeles pericolul transformărilor fără sens, la care s'au angajat.

Guvernul Mario Soares a pregătit un plan de refacere economică, cu scopul de a obţine un împrumut de 750 milioane dolari, dela Fondul Monetar Internaţional(FMI). Dar, Soares n'a primit suportul partidelor politice, pentru planul său. Partidul social-democrat, al doilea partid puternic, cerea mai multe posturi în guvern, iar partidul comunist cerea să se menţină "cuceririle revoluţiei" (controlul întreprinderilor, băncilor şi al reformei agrare).

Guvernul a refuzat pentrucă, fără un plan de austeritate şi redresare economică, nu ar obţine împrumutul financiar dela F.M.I.

In aceste condiţii, la 8 Dec. 1977, guvernul cade, şi tot Soares este însărcinat să formeze un nou guvern, de către Preşedintele Eanes.

In urma tratativelor multiple, la 18 Ianuarie 1978, Soares a propus un guvern "pe bază socialistă", dar a făcut un acord cu Centrul Democrat şi Social (CDS), care să aibă 3 miniştri în guvern. Partidul socialist, al lui Soares, va avea 11 miniştri, iar 2 vor fi independenţi.

Prin acest acord politic, guvernul va dispune, în Adunarea Republicii, de 143 voturi, din totalul de 263, deci o poziţie consolidată. Acordul va dura până în 1980, însă vor exista tensiuni în interiorul guvernului, pentrucă CDS aduce o concepţie politică diferită de a socialiştilor. Centrul democrat şi social este o democraţie creştină de dreapta, şi dispune de elemente capabile, viguroase şi tinere. In orice caz, aripa stângă a socialiştilor a fost înfrântă, căci a trebuit să accepte colaborarea CDS, colaborare pe care comuniştii au calificat-o o "combinaţie împotriva naturii".

Centrul democrat şi social a acceptat riscul de a intra în guvern, pentrucă este vorba de salvarea naţională. Economia naţională trebue să-şi câştige încrederea cercurilor interne şi externe, ea trebueşte refăcută pe alte baze, decât pe cele începute de "revoluţionarii" de stânga Este tocmai ceeace. aduce echipa nouă, de tineri, din CDS. "Acum nu este vorba de a construi socialismul, ci a reconstrui economia pentru a menţine şi salva democraţia", a declarat primul ministru Soares, în 2 Feb. 1978.

Ca să refacă economia, noul guvern, are nevoie de un program de austeritate, care va produce reacţia negativă a comuniştilor şi social-democraţilor, din opoziţie.

Dar, nu se putea ieşi din impas, fără restricţii generale, şi fără schimburi esenţiale în economia ţării.

Revoluţia făcuse naţionalizări parţiale: asigurări, industrie grea, pescuit, agricultură, bănci, etc.

Ori, faţă de Fondul Monetar Internaţional, ca să obţină sprijinul financiar, Guvernul portughez a fost nevoit să recunoască "rolul fundamental al proprietăţii" private şi al investiţiilor străine.

Pe de altă parte, în interior, pentru a asigura pacea socială, guvernul este obligat să consolideze unele reforme, cu o faţă de legalitate şi ordine: reforma agrară, gestiunea publică, dreptul la grevă, etc.

O revoluţie socialistă, radicală, cu suportul şi stimularea comuniştilor ar fi izolat complet Portugalia, fără şanse de redresare, căci instabilitatea nu reprezintă o garanţie de încredere.

Nici un program de austeritate economică nu va fi privit cu simpatie de populaţie. Muncitorii au înţeles pericolul acestui program, de a avea salarii reduse, şi, în acelaşi timp o abandonarea graduală a naţionalizărilor şi a controlului de gestiuni. Sindicatele muncitoreşti se pregătesc deja pentru a demonstra împotriva limitărilor de salarii. Comuniştii, la rândul lor, vor pescui în apă tulbure pentru a achiziţiona simpatii şi suport popular.

Toate acestea sunt fireşti, după schimbările aduse de "revoluţia" din 1974. Nu este însă firesc să se vorbească despre "binefacerile" revoluţiei, cum se face în lumea gazetarilor americani. O revoluţie este o treabă serioasă. Ea nu se poate face din cabinet. In Portugalia era nevoie de reforme, de schimbări în structura politică a ţării, mai cu seamă după războaiele coloniale, care au dat o altă configuraţie economică ţării. Dar, aceste reforme erau posibile fără tam-tam-ul revoluţionar al unor oameni, care n'aveau nici un fel de pregătire de guvernare politică.

In plus, în Portugalia istorică şi creştină, partidul comunist nu avea nici o legitimitate de a participa la reforme, necum la revoluţie.

Acest partid nu are nici o legătură spirituală şi ideologică cu civilizaţia, istoria, şi cultura portugheză. N'a găsit nici suport în alegeri, deci nu putea fi solicitat să contribue la schimbarea ţării.

Nici socialiştii nu sunt decât o formulă artificială, de modă, retorică, în sânul lumii portugheze. O dovadă peremtorie o constituie dezastrul pe care l-au adus unei ţări liniştite şi care îşi avea o economie stabilă, înainte de "revoluţie".

In interior, au destrămat toată structura vieţii portugheze, şi au creiat o atmosferă de nelinişte, de nesiguranţă şi de depresiune morală. In exterior, au adus numai suspiciune şi totală lipsă de încredere a guvernelor străine şi organizaţiilor internaţionale.

"Revoluţia" din 1974 s'a dovedit falimentară şi ridicolă.

In momentele de criză naţională, social-democraţii şi comuniştii, au refuzat să participe la un program de urgenţă şi redresare. Au preferat să rămână în opoziţie, cu speranţa că vor mai colecta un număr oarecare de voturi, pentru viitor.

In felul acesta, partidul socialist a trebuit să renunţe la pretenţiile sale de principii, şi să facă coaliţia cu Centrul Democrat si Social, în care s'a strâns adevăratul tineret al Portugaliei, singura garanţie sănătoasă pentru un viitor mai bun. Tineretul acesta este pregătit, conservator şi creştin. El este profund legat de destinul ţării, şi numai el va putea face revoluţia adevărată, de care are nevoie Portugalia, pentru a-şi reface prestigiul ei de ţară latină.

Revoluţia acestui tineret va fi o revoluţie spirituală, nu o revoluţie economică marxistă, deci nu periferică şi exotică, nu materialistă şi haotică. In Portugalia, marxismul va suferi o răsunătoare înfrângere, căci latinitatea portugheză nu suportă virusul barbariei.

Ion BOIERU

NOTE SI COMENTARII

STATELE UNITE ŞI RĂZBOIUL DIN ETIOPIA

Nu mai este un secret acum faptul că, în călătoria ce-a întreprins între zilele de 29 Dec., 1977 şi 6 Ian., 1978, Preş. Statelor Unite Jimmy Carter, a fost confruntat cu una din cele mai gingaşe probleme pentru guvernul ce conduce, şi anume, de a face faţă imensei înarmări pe care Rusia Sovietică o desfăşoară în Etiopia. Se ştie astfel precis că, atât Sahul Iranului, Regele Khalid al Saudi-Arabiei, cât şi Preşedintele Valery Giscard d'Estaing al Franţei, i-au cerut cu toată seriozitatea, ca, înainte de a fi prea târziu, să utilizeze, dacă alte mijloace dau greş, Conferinţa limitării armamentului, SALT II, drept presiune asupra bezbojnicilor ruşi.

Se spune astfel că, Preş. Carter ar fi consimţit să intervină pe lângă guvernul din Somalia, ca să ceară Etiopiei, încetarea ostilităţilor, ca apoi, la rându-i, să poată pune presiune asupra Moscovei, ca la rândul ei să determine Etiopia să accepte oferta Somaliei.

Mai mult chiar, s'a aflat că în misiunea diplomatică din Decembrie la Moscova, subsecretarul de Stat Philip Habib, care ar fi avut ca scop principal lămurirea poziţiei guvernului Carter asupra problemei din Orientul Mijlociu, adică litigaţiile dintre Egipt şi Izrael, pentru o pace, Statele Unite ar fi adresat deja un protest împotriva amestecului Rusiei în războiul dintre Etiopia şi Somalia. Protestul acesta, a fost însă, complect ignorat de muscali.

In faţa acestei noi situaţii, Iranul, Saudi-Arabia, precum şi aliaţii Statelor Unite din Europa de Apus, au afirmat că, nu văd nici o altă cale pentru rezolvarea acestei probleme, de cât ca, pentru obţinerea unui rezultat satisfăcător pe această temă, Statele Unite să anunţe Moscova, că pune la naftalină, pe timp nelimitat, SALT II, în credinţa că, astfel, Rusia Sovietică ca cea mai interesată în aceste discuţii la nivel înalt, se va conforma. Căci, au subliniat liderii ţărilor mai sus menţionate, după retragerea ruşinoasă şi catastrofală de acum trei ani din Vietnam, e timpul ca Statele Unite să-şi reafirme rolul ce i se cuvine în politica internaţională a lumii. Altcum, va pierde încrederea, atât a prietenilor, cât şi a aliaţilor.

Până acum însă, Casa Albă, a rămas mută pe această temă. Iar Rusia şi Cuba, care au în Etiopia peste trei mii de experţi militari, continuă să transporte arme şi muniţii, pentru a sprijini guvernul marxist etiopian.

Iranul, a afirmat categoric că, va "reacţiona", dacă trupele etiopiene vor trece frontierele Somaliei. Iar Preşedintele Franţei, Giscard, a întreprins o călătorie pentru a organiza o campanie masivă în ţările de limbă franceză depe Coasta de Fildeş, pentru a pune presiuni politice împotriva Uniunii Sovietice. La rândul ei, Saudi-Arabia, este gata de a interveni în acest conflict.

AZI, AŞA . . . MÂINE, ALTCUM. . .

De o bună bucată de vreme, între Statul Israel şi Egipt, se duc conversaţii la nivel înalt, pentru a pune capăt unei situaţii nespus de dificile din Orientul Mijlociu. Intâlnirea din zilele de 25-26 Decembrie, dintre conducătorii celor două ţări, adică, preşedintele Egiptului, Anwar El Sadat şi premierul Statului Izrail, Maneham Begin, n'a reuşit să aducă nici un aport constructiv pentru rezolvarea conflictului dintre cele două ţări. Si aceasta, datorită faptului că, Israelul nu se află deloc dispus a retroceda teritoriile ocupate, în care, cu toată condamnarea forului Naţiunilor Unite pe această temă, continuă a ridica noi aşezăminte.

Adevăratul nod gordian al problemei este şi rămâne refuzul Israelui de a recunoaşte Organizaţia de Eliberare a Palestinei, dreptul de auto determinare a Poporului Pelestinian şi formarea unui stat propriu a cestuia.

Vina, în parte, o poartă şi Organizaţia de Eliberare a Palestinei, care, în loc de a încerca rezolvarea problemei pe căi diplomatice, s'a dedat la acte de guerilă şi terorism, incompatibile în diferenţele ce ar exista între două popoare. Căci, vorba noastră românească: "Cine s'a ars odată cu supa, suflă până şi'n iaurt". Or, o pace justă, nu poate fi înfăptuită de cât pe baza unui realism politic, privit printr'un unghi constructiv de înţelegere reciprocă. Si aceasta, credem noi, este singura şi unica şansă şi cale, de a rezolva, odată şi pentru totdeauna, conflictul din Orientul Mijlociu. Desigur că, problema este nespus de complicată, dar, cu o clarviziune din partea părţilor beligerante, o soluţie dreaptă, poate fi găsită.